

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Taksim 1 Mayısı
2014**

**Haziran Direnişi
2013**

1 Mayıs'tan Haziran'a... MÜCADELEYE DEVAM!

Zaman hızla Haziran'a akıyor. Devrimci kitle mücadelelerinin gelişimini korku atmosferinde sinenlerden veya seçim sandıklarından değil de geçmiş birikimleri politik ve moral açıdan koruyup yarına taşıyanların belirlediğini unutmayanlar için 1 Mayıs, birikimleri Haziran'ın yıldönümüne devretmeyi başarmış bir mücadele günü olmuştur. Değişimin, ilerlemenin, gerçek çözümün sınıf ve emekçi kitle mücadelesini geliştirmekten, onu devrimciyeleştirmekten geçtiğini bilenler, şimdiden Haziran Direnişi'nin ve 15-16 Haziran'ın yıldönümlerine hazırlanmalı, Haziran'da ölümsüzleşenlerin kavgasını daha ileriye taşımaya bakmalıdırlar.

Ankara 1 Mayıs'ının gösterdikleri...

2014 1 Mayıs'ında Kızılay'a girmek olanaklı olmamıştır. Ancak kazanan, bürokratik icazetçi çizgiye, reformizme, 1 Mayıs'ın içinin boşaltılmasına karşı devrimci direniş iradesi olmuştur.

s.4

Devlet şiddetine karşı direnme meşrudur!

Saldıran zorba bir rejimin olduğu yerde, işçilerin, emekçilerin ve ilerici-devrimci güçlerin kendilerini savunmaları ve direnmeleri haklı ve meşrudur.

s.3

Fabrika kapandı- kapanmadıya dair...

Greif işçileri, yazılı bir açıklama yaparak, fabrikanın kapanıp kapanmamasına karşı sözlerini yinelediler.

s.23

1 Mayıs'tan Haziran'a mücadelele devam!

2014 1 Mayıs Taksim ve Kızılay kararlılığıyla, başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere ülke çapındaki polis zorbalığı ve terörüyle, bir o kadar da militan direnişlerle belleklere kazındı. 2007'den bu yana yaşanan 1 Mayıslar'ın birikimi ile Haziran Direnişi'nin yarattığı toplumsal-siyasal atmosfer, kimilerinin katılımdan yola çıkarak iddia ettiğinin tersine 1 Mayıs eylemlerine de taşınabildi. Ne zamanında 1 Mayıslar'ın içini boşaltmakta, "çayır-larda- çukurlarda" günü kurtarmakta temel rol üstlenen sendikal bürokrasi Taksim kararlılığından çark edebildi, ne de Taksim'in kazanılması süreçlerinde "akıllılık" edip oraya buraya sıvışan sol gruplar Taksim kararlılığını eskisi gibi tartışabiliyor.

Direniş kararlılığı kazandı

Şüphesiz 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde başrolü üstlenen sol etiketli sendikal bürokrasi ve bu ağı denetimindeki sendikal "öncü" güçler, kitlesel katılım konusunda bir kez daha kıllarını kıpırdatmadıklarını gösterdiler. Dahası Taksim'i 2007-2009'da olduğu gibi kazanma iradesiyle zorlamayacaklarını daha ilk anlarda sergilemekten çekinmediler. Çok da şaşırtıcı olmayan bu tutuma rağmen sol ve devrimci gruplar ile azımsanmayacak nicelikte bir örgütsüz militan kitle İstanbul ve Ankara'nın sokaklarını uzun saatler boyunca direniş alanlarına çevirdiler. Böylece AKP'nin "sıkıyönetim" uygulamasına, dünya basınında "kentler polis işgali altında" gibi manşetlere konu olan yığınağa, acımasız polis terörüne karşı militan kararlılık kazandı. Yakın yılların politik ve moral birikimi korunarak sonrasına devredilebildi. 6 Mayıs anmalarının havası ve şimdiden Haziran'ın yıldönümü üzerine yapılan tartışmalar bunun ifadesidir.

AKP geçen yıl olduğu gibi Taksim'e girişi bir kez daha engellemeyi başarsa da Taksim'de sembolleşen militan kitle mücadelesini ve devrimci kararlılığı darbeleyemedi. Dikkat edilirse 2013 yılı başlarında ilan edilen İmralı görüşmeleri süreciyle birlikte onun en büyük hedeflerinden biri bu olageldi. Kürt hareketinin (ve Türkiye solundan yedeklerinin) oyalanmasında sağladığı başarıya bel bağlayarak, 2013 1 Mayıs'na saldırdı. Ardından Mayıs ayı boyunca yapılan neredeyse her sol gösterinin, basın açıklaması ve benzerinin üzerine polis sürülerini saldı. Ne yapıp edip Taksim'in kazanılmasıyla elde edilen politik ve moral gücü kırmaya çalıştı. "Taksim'in yayalaştırılması", "Taksim'e Topçu Kışlası" gibi projeler, bir yanılla onun ranta olan düşkünlüğünü yansıtsa da diğer yandan kitlelerde oluşan mücadeleyle kazanma bilincini ve hafızasını silme hedefinin ifadesiydi. 31 Mayıs'ta görkemli bir toplumsal patlamayla karşılanan Gezi Parkı'ndaki polis saldırganlığı, bu sürecin bir parçası olarak gündeme geldi.

Militan kitle mücadelesinin birikimleri

Her ne kadar aralarındaki bağı koparmanın epeyce

meraklısı olsa da Haziran Direnişi, özellikle 2007 1 Mayıs'ından itibaren canlanan kitle mücadelelerinin mirası üzerinden yükseliyor. Dinci-gerici iktidar, türlü türlü "açılım", "demokratikleşme" yalanlarıyla liberal aydınları ve solcu geçinen bir dizi çevreyi zorlanmadan yedeğine aldığı bir dönemde, 2007'den başlayarak en çok 1 Mayıslar'da teşhir oldu. 2009'da elbette ki "içi boşalı, sıradan bir hava boşaltma kutlamasına döner" hesabıyla hem çaresizce Taksim'deki barikatları kısmen açtı, hem de 1 Mayıs'ın tatil edilmesi talebini kabul etti.

2010-2012'deki üç 1 Mayıs ise hiç de sermaye iktidarının beklediği gibi olmadı. Katılım sayısı ile olmasa da dünya çapındaki etkisiyle Küba 1 Mayısları'nın bile önüne geçen büyük gösterilere dönüştü Taksim 1 Mayısları. Mücadeleyle kazanılacağı bilinci geniş kitlelere yayıldı. Sermaye iktidarının yıllar boyunca 1 Mayıs ve Taksim üzerine yürüttükleri kara propaganda tam anlamıyla çöktü. 1 Mayıs'ın gerçekten de iki sınıfın karşı karşıya geldiği, mücadelenin seyrine etkisi olan bir gün olduğu gerçeği çıplak hale geldi. Tüm bu özellikleriyle 2007-2012 1 Mayısları Türkiye'deki sınıf ve kitle hareketine itilim kazandıran uğraklar oldular. Bugün en pespaye grupların bile Taksim kararlılığını "meydan takıntısı" olarak tartışamamasını buna borçluyuz. Onlar sınıf ve kitle hareketinin, Taksim iradesinin içinde yer alan sol grupların, sendikal bürokrasinin bilinen gerçeğinin; 2014 1 Mayıs'ının tescil ettiği bütün bu sorunların arkasına sığınarak şimdiden militan mücadelelerden sıvışmanın yolunu döşemekle meşguller. Kaldı ki bu davranış Haziran Direnişi'nin canlılığını sürdüren moral gücüne rağmen, Kızılay-Sıhhiye ayrışmasında bizzat 1 Mayıs günü sergilenebildi zaten.

Karamsarların derdi

DİSK'in önüne ulaşan kitlenin sınırlılığına bakıp karamsarlığa gömülenlerin sorunu ise daha farklı. Bu kesimin sıkıntısı, Haziran Direnişi sonrasındaki toplam sürecin toplumsal-siyasal atmosferini, AKP'nin geriletilmesi, seçimlerde sol iktidar alternatifi çıkarmaya tahvil etme vb. heveslerinin hezimete dönüşmesinden kaynaklanıyor. Haziran'da eylemlerde poz veren iyi halli küçük-burjuvaziye 1 Mayıs meydanlarında görmeyince, "ikisi zaten farklı dinamiklere dayanıyor, bir ilişkileri yok, Haziran AKP'ye kâr etmedi" deyip, militan solu suçlamaya bakıyorlar. Oysa Haziran'ı militanlaştırıp Taksim'i zapt edenler ile 1 Mayıslar'da en ön saflarda çarpışanlar hiç de farklı dinamikler değil.

Solun yapısal zaaflarını, işçi ve emekçi hareketinin sendikal örgütlülük ve mücadele planındaki geriliğini, bir de bu gerilikte birinci dereceden sorumlu sendikal bürokrasinin utanç verici tutumlarını dayanak yapıp direnen 1 Mayıs'ın öneminin karartılması şaşırtıcı olmasa gerek. Bunu yapanlardan şapkalarını masaya koyup, karnaval havasındaki gösterilerde binleri-on binleri peşleştiren sol kitaplar, <http://www.kizilbayrak.org>

eylemlerde ortalıkta gözükmemeleri üzerine düşünceleri beklenemez herhalde.

Şüphesiz Taksim ve Kızılay 1 Mayısları fiili sıkıyönetime ve polis terörüne rağmen işçi ve emekçi katılımı bakımından daha kitlesel olabilirdi. Ama bunu verili koşullardan-durumdan bağımsız tartışmanın hiçbir anlamı yoktur. En başta işçi sınıfı ve emekçiler büyük bölümüyle gerici burjuva ideolojisinin ve örgütlenmelerinin cirit alanı olmaya terk edilmiş durumdadır. Komünistler dışında sınıfı bizzat fabrikalardan kuşatarak bilinçlendirmeye, örgütlemeye, mücadeleye kanalize eden bir sol yok ortada. Sınıf mücadelesini olduğu kadarıyla ara kademe sendikal koltuklarını korumak sınırlarında ele alan icazetçi bir anlayış hakimdir. İkinci olarak sendikal örgütlülüklerin durumu içler acısıdır. Sendikal bürokrasinin uzun yıllardır süregelen hakimiyeti bu alanı eritmiş, felç etmiştir. Bunu Haziran Direnişi günlerinde olduğu gibi, 1 Mayıslar'da da görmek mümkündür.

İşçi ve emekçilerin öfkesini Haziran'a taşımak...

Yine de sınıf ve kitle mücadelesinin potansiyellerini ya da AKP iktidarının ve sömürü düzeninin yarattığı tepkiyi anlamak için işçi bölüklerinin döne döne sendikal örgütlenme girişimlerinde bulunmalarına bakmak yeterlidir. Daha ötesine nasıl geçilebileceğini görmek isteyenler içinse Greif direnişi net bir perspektif sunmaktadır. Gerek aslen çürümüş ve zayıflamış sendikal bürokrasi şebekesinin parçalanıp aşılmasında, gerekse işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin militan mücadelelere kazanılmasında, dolayısıyla devrimci siyasal bir sınıf hareketinin geliştirilmesinde her zamankinden daha büyük olanaklar karşımızda duruyor. 2014 1 Mayıs'ında AKP'nin, dahası sermaye düzeninin yatıştırmaya muktedir olamadığı açığa çıkan ve sokakları dolduran öfke bunu anlatmaktadır. Günümüzde 1 Mayıslar'ın, öncesinde ve sonrasında uzun bir zaman dilimi boyunca gündemde öne çıkması, mücadelenin seyri üzerinden tartışılması, demek oluyor ki kendinden menkul bir gün olmaktan kurtarılmış olması bile başlı başına önemli bir kazanımdır.

Şimdi zaman hızla Haziran'a akıyor. Devrimci kitle mücadelelerinin gelişimini korku atmosferinde sinenlerden veya seçim sandıklarından değil de geçmiş birikimleri politik ve moral açıdan koruyup yarına taşıyanların belirlediğini unutmayanlar için 1 Mayıs, birikimleri Haziran'ın yıldönümüne devretmeyi başarmış bir mücadele günü olmuştur. Değişimin, ilerlemenin, gerçek çözümün sınıf ve emekçi kitle mücadelesini geliştirmekten, onu devrimcileştirmekten geçtiğini bilenler, şimdiden Haziran Direnişi'nin ve 15-16 Haziran'ın yıldönümlerine hazırlanmalı, Haziran'da ölümsüzleşenlerin kavgasını daha ileriye taşımaya bakmalıdırlar.

Devlet şiddetine karşı direnmek meşrudur!

Taksim ve Kızılay meydanlarını 1 Mayıs kutlamalarına kapatan dinci-gerici AKP iktidarı, bir kez daha azgın polis terörü estirerek, işçi ve emekçilerin meydanlara girmesini engelledi.

Bu arsız polis terörünü estiren iktidar, yargı kurumundaki tetikçilerini de harekete geçirerek, 1 Mayıs kutlamalarına katılan yüzlerce kişi hakkında dava açtı. Gün boyu polis terörü estiren iktidarın efendileri, açtıkları soruşturmalarda 1 Mayıs kutlamalarını “zan” altında bırakmaya çalışıyorlar. Kendi yasalarını bile ayaklar altında alan bu ikiyüzlü küstahlık, burjuva devletin sınıf karakterinden kaynaklanıyor.

Yoğunlaşmış şiddet aygıtı...

Burjuvazinin siyasal zor aygıtı olan devlet, olağan dönemlerde hem şiddet araçlarını tekelinde bulundurur hem şiddetin her biçimini fütursuzca kullanır. Bu gerici şiddet her zaman işçi sınıfını, emekçileri ve onların siyasal temsilcileri olan devrimci parti ve örgütleri hedef alır.

Özünde sınıfsal baskıdan türeyen cinsel, etnik, ulusal, dinsel, mezhepsel, bölgesel vb. baskılara karşı gelişen mücadeleyi bastırmak için de, burjuva devlet öncelikle şiddete başvurur. Baskı, sömürü, ayrımcılık, işsizlik, sefillik üreten kapitalist sistemin temel açmazlarından biri, bu yapısal sorunlara karşı gelişen sosyal mücadeleyi bastırmaktır. Bu olgu, burjuva devleti, özü itibarıyla yoğunlaşmış bir şiddet aygıtı haline getirmiştir.

Burjuva devlet karmaşık bir kurumlar ve ilişkiler ağını da kapsar. Eğitim, sağlık, hukuk, din, siyaset, medya ve başka bazı kurumlar da devletin bu ilişkiler ağına dahildir. Fakat bu durum, devletin esas misyonunu, yani yoğunlaşmış bir şiddet aygıtı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Ülkeden ülkeye belli farklılıklar taşısa da, burjuva devletin bu karakteristik özelliği, çağımızda evrensel bir olgudur. Bütün burjuva devletler, sistem karşıtı toplumsal hareketler militan bir düzeye yaklaştığında, “demokrat” maskeyi bir yana atarak, faşist yüzlerini gösterirler.

Sicili kanlı Amerikancı rejim

Türkiye gibi, orta düzeyde gelişmiş kapitalist ülkelerde devlet, faşist özünü saklamaya fırsat bulamaz veya bunu çok gerekli görmez. Zira bu ülkelerde sınıf çatışmalarının sert olması polis, istihbarat, ordu gibi zor aygıtları ile “sivil” faşist çetelerin her zaman işbaşında olmasına neden olur. Burjuvazi, ideolojik aygıtları da etkin bir şekilde kullanır, ancak yine de gerici iktidarını şiddet aygıtlarına dayandırır.

NATO bünyesinde oluşturulan kontrgerilla, askeri darbeler, Maraş, Çorum, 1 Mayıs, Sivas, Gazi gibi kitlesel kıyımlar, ilerici aydın, yazarların hedef alınması, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş, cezaevlerinde yapılan sayısız katliam ve daha pek çok olay, devlet ve

uzantıları tarafından uygulanan şiddetin, nasıl da vahşi bir boyut alabileceğini gösteriyor.

Bu icraatların toplamı, Amerikancı rejimin sicilinin nasıl da kanlı olduğunu gözler önüne seriyor. Vurgulamak gerekiyor ki, sözünü ettiğimiz kıyımları gerçekleştiren iktidarın özünde, kayda değer bir değişiklik olmamıştır.

Terör ve şiddet araçları polisin elinde

Sınıfsal özü ve tarihi, Türk burjuva devletinin yoğunlaşmış bir gerici şiddet aygıtı olduğunu ispatlayan sayısız örnekle doludur. Bu da devletin 1 Mayıs kutlamaları başta olmak üzere, toplumsal muhalefete karşı izlediği saldırgan politikanın ve ilerici-devrimci güçlere karşı tahammülsüz, saldırgan olmasının nedenlerini gösteriyor.

12 yıllık iktidarı boyunca işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara, ilerici ve devrimci güçlere kinle saldıran bir polis ordusu oluşturan sermayenin vurucu gücü AKP ise, önceki hükümetlerden de arsız, küstah ve saldırgan bir politika izliyor. Belli bir kitle desteğine dayanmaktan, emperyalistlere hizmet etmekten ve büyük sermayenin onayından güç alan dinci-gerici iktidar, bu desteklere dayanarak her 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere savaş ilan ediyor.

Kameralar önünde azgın bir terör estiren polis, kudurgan bir şekilde 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen işçi ve emekçilere saldırıyor. Histerik saldırılara bir de hukuk ve medya terörü ekleniyor. Dinci-gericiliğin güdümünde olan yargı ve medya gösteri yapma hakkını kullanan işçi ve emekçilere tıpkı polis gibi saldırıyor.

Bu paralel saldırganlık, faşist özün militarist kurumlarla sınırlı olmadığını, hukuk ve medya kurumlarının da aynı özü taşıdıklarını gösteriyor. Özellikle “hukuk” diye adlandırılan burjuvazinin yargı kurumları, faşist saldırganlıkta etkin bir rol oynuyorlar.

Yargı polis terörünü tamamlıyor

Yargı bir polis terörü, polis bir yargı terörü, yargı ve polis bir terördür.

suçlar sabit olan polisleri koruyor; Haziran Direnişi'nde olduğu gibi, kameralar önünde cinayet işleyen polisleri bile koruyan bir yargı var. Diğer yanda ise, gösteri yapma gibi sıradan demokratik haklarını kullanan eylemcilere karşı, tıpkı polis gibi saldırgan bir tutum alıyor. Savcıların “delil” diye gösterdikleri şeylere bakıldığında, bu durum tüm vahametiyle gözler önüne seriliyor.

Alenen cinayet işleyen polisleri koruyan sermaye yargısı, aynı anda göstericilerin taşıdığı gaz maskesi, toz maskesi, baret, eldiven, bilye, deniz gözlüğü, megafon, spreylere boyalı eşyaları “suç aleti/örgütsel malzeme” diye tasnif etmekte, bunlara dayanarak davalar açmaktadır.

Hem Haziran Direnişi'nde hem 1 Mayıs'ta benzer davalar açıldı. Kafa-kol kıran, gazla boğan, göstericilerin kafasına nişan alarak gaz bombası atan polisi koruyan yargı, polis saldırısına uğrayan göstericilere dava açarak, emekçilerin sıradan savunma araçlarını kullanmalarını bile “suç aleti” olarak lanse ediyor. Emekçilerin meşru savunma ve direnişini gayri meşru göstermeye çalışan yargı, polisin sokakta estirdiği terörü, “hukuk” alanında sergiliyor.

Emekçilerin direnme hakkı meşrudur

Sınıflar mücadelesinde şiddete başvuran taraf, her zaman burjuvazi ve onun devletidir. Tüm tarihsel ve güncel olaylar, bu olguyu kanıtlar. Bu gerici saldırganlık, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmin şiddete başvurmadan ayakta kalamayacağını gösterir. Aksi halde, sıradan demokratik eylemlere saldırmaya ihtiyaç duymazdı.

Böyle bir sınıfa ve onun iktidarına karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve diğer ezilenlerin her araçla kendilerini savunması ve direnmesi meşru ve gereklidir.

Çatışmalardaki şiddetin boyutu sınıflar mücadelesinin seyrine bağlı olsa da, her demokratik eyleme şiddetle saldıran gerici/zorba bir rejimin olduğu yerde, işçilerin, emekçilerin ve ilerici-devrimci güçlerin, uygun gördükleri araçlarla kendilerini savunmaları ve direnmeleri haklı ve meşrudur.

Ankara 1 Mayıs'ının gösterdikleri...

Kazanan direniş iradesi oldu!

2014 1 Mayıs'ında Kızılay'a girmek olanaklı olmamıştır. Ancak bu tablo, sergilenen direnişin öneminden zerre kadar bir şey kaybettirmemektedir. Kazanan; bürokratik icazetçi çizgiye, reformizme karşı devrimci direniş iradesi olmuştur.

Sınıfa yönelik kapsamlı saldırıların olduğu, kitlelerin öfke ve tepkisinin kitlesel olarak sokaklara aktığı Haziran Direnişi'nin ardından gerçekleşecek ilk 1 Mayıs, sınıf ve kitle hareketi açısından büyük önem taşıyordu. Özellikle seçimlerle birlikte sokağın değil, sandıktan çıkan sonuçlara bel bağlandığı, AKP'nin seçimlerde aldığı oy oranlarının ilerici-sol güçlerde moral bozukluğu yarattığı bu dönemde sokağın gücünü yeniden göstermenin de önemi büyüktü. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak birleşik, kitlesel ve devrimci temellerde kutlanması sınıf mücadelesinin geleceği bakımından önem taşımaktaydı.

İstanbul'da ilerici-sol güçlerden sendikalara kadar 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması konusunda bir ortaklık sağlanmasına rağmen, Ankara'da, bizzat bu aynı güçlerden bazılarının 1 Mayıs'a sayılı günler kala başlayan ve dahası başlamadan bir dayatma ile bitirilen 1 Mayıs tartışmaları sonucu politik temelde bir ayrışma yaşandı. Bu ayrışma sonucu Ankara'da iki 1 Mayıs kutlanmasına karar verildi. İP tarafından örgütlenen Tandoğan mitingini de dahil edersek, Ankara'da üç ayrı 1 Mayıs mitingi gerçekleşti. Toplam olarak 20 bini bulmayan işçi, emekçi, gencin katılımıyla gerçekleşen 1 Mayıs'lara kuşkusuz ki, damgasını vuran, Taksim'le paralel bir şekilde Kızılay'da gerçekleşen devrimci direniş iradesi oldu.

Kızılay'ın anlamı alan tartışmasının çok ötesindedir!

Komünistler olarak, önceki değerlendirmelerimizde, Haziran Direnişi'nin ardından, birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ın Kızılay'da olması gerektiğini ifade ettik. Zira, Kızılay sadece bir alan tartışması değildir. 1 Mayıs'ı Kızılay'da kutlamanın, (tıpkı Taksim gibi) birbiriyle içiçe geçen ve birbirini tamamlayan pek çok nedeni vardı. Haziran Direnişi ile birlikte kitlelerin öfke ve tepkilerini ortaya koydukları, sermaye devletiyle irade savaşının somutlandığı yer haline gelmiştir Kızılay. Kitlelerin istemlerini ve tepkilerini, fiili-meşru mücadelenin gücüyle ifade ettikleri yer olan Kızılay, Ankara'nın tartışmasız eylem meydanı haline gelmiştir. Taksim gibi... Bir yıl boyunca neredeyse her eylem ve açıklama bu alanda gerçekleştirilmiş, Berkin Elvan'ın yaşamını yitirmesinden sansür eylemlerine kadar bir dizi süreçte kitleler Kızılay'da buluşmuştur. Haziran Direnişi'nde katledilen Ethem'in Kızılay'ın özgürleştirildiği gün vurulması da bu alana politik-manevi olarak bir anlam kazandırmıştır.

Tüm bunlarla birlikte Kızılay, Haziran Direnişi'nin ardından mücadele anlayışının da somutlandığı yer haline gelmiştir. Devletin işaret ettiği ve biat ettirmek için yönelttiği alanlar mı tercih edilecek, yoksa devrimci irade ve kararlıkla, fiili-meşru mücadele anlayışı mı belirleyici olacaktı. Dolayısıyla Kızılay, tek başına kentin merkezindeki bir meydan tartışmasının

adı değil, aynı zamanda Haziran'ın ardından geçmiş icazetçi eylem anlayışının reddi, kitle hareketinin ihtiyacı olan fiili-meşru mücadele hattının somutlandığı alan olmasıdır.

Geride bıraktığımız 1 Mayıs'tan anlaşıldı ki, birileri, Haziran'la birlikte içinden geçtiğimiz tarihsel dönemin politik sonuçlarını anlamadıkları gibi, yaşananları da yok saydılar. Hayatın, mücadelenin akışının aynı şekilde seyredeceğini düşündüler. Sanki bu kentte on binlerce insan sokaklara çıkarak direniş sloganlarıyla Kızılay'a akmamış gibi. Sanki bu direnişte on binlerce kişi, tüm statükoları, kalıpları, geleneksel tarzı, eski alışkanlıkları yok saymamış gibi. Sanki bu direnişte sendikal hareket, kitle hareketinin peşinden topallayarak sürüklenmemiş ve sınıfta kalmamış gibi. Sanki bu ülkede on binler "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" dememiş gibi. Sendikal hareket ve onlara yön veren anlayışlar, 1 Mayıs mitingini, bu yıl, alıştıkları-bildikleri gibi örgütlemeye kalktılar. Kendi tabanlarını ve iç işleyişlerini yok sayarak, Kızılay gibi bir seçenek ve aynı zamanda bu ülkede ilerici-sol güçler yokmuş gibi davranarak, bir de Türk-İş'i de yanlarına alarak bildikleri şekilde, devletin çizdiği, icazet alanları sınırlarında bir miting örgütlemeye kalktılar. Ankara'nın ilerici-sol güçlerin de her zamanki alıştıkları biçimde mitinge dair önceden planlanmış her şeyi dayatmaya kalktılar. Üstüne üstlük de büyük bir aymazlıkla Sıhhiye mitinginin duyurusunu da Güvenpark'a yapma komedisinin altına imza attılar.

Sıhhiye mitinginin örgütleyicileri, dayatmacı ve benmerkezci tutumları ile Ankara'da parçalı ve aynı zamanda mitinglerin katılımlarının görece zayıf olmasının da bizzat sorumlusudur. Dayatmacı tutumları ile mitinglerin parçalanmasının önünü açarak, birleşik bir zemini parçalayarak, aynı zamanda kitlelere çağrı yapılmasını zayıflatarak, hava boşaltmaya dönük miting programıyla kitlelerin öfke ve tepkisini yatıştırmak görevini üstlendiler.

Kuşkusuz ki bu uğursuz rol, sadece sendikal bürokrasiye değil, DP, BDP, HDP, Halkın Kurtuluş Partisi, Halkın

veren siyasal anlayışlar da bu tablonun bizzat sorumlusudur. EMEP ve Emek Gençliği, Sıhhiye mitingini can hıraç savunmuş, hatta Emek Gençliği, arsızca "1 Mayıs'ta İzlanda'dayız" afişleri ile güya Kızılay çağrısını alaya almaya kalkmıştır. Ancak bu mücadele kaçınıkları, sözde Taksim'de olacaklarını söyleyenler, Taksim'in politik anlam ve öneminin son bir yıldaki izdüşümü olan Kızılay'a gözlerini kapamışlardır. Kızılay'da işçi olmadığını söyleyenler, Gebze'de "işçisiz!", "kitlesiz" bir mitingın altına imza atarak ikiye bölünmüş tutumlarını sergilemekten de geri durmamışlardır.

Kızılay'da direniş iradesi!

1 Mayıs'ın tarihsel anlamı, sınıfsal özüne uygun olarak Kızılay'da kutlanması gerektiğini savunan ilerici-devrimci güçler, Kızılay çağrısını yükselttiler. Kısa zaman diliminde Kızılay çağrıları yükseltilmesine rağmen kolektif bir iradeye dönüştürmek ve 1 Mayıs çağrısını yaymak konusundaki eksiklikler ile Haziran Direnişi'nde sokakların örgütlü zeminlere dönüştürülemediği olması katılımı sınırlayan temel faktörlerdir.

2014 1 Mayıs'ında Kızılay'a girmek olanaklı olmamıştır. Erken saatlerden itibaren estirilen vahşi polis terörü katılımı olumsuz etkilemekle birlikte, örgütlü zeminlerin katılımının sınırlılığı da etkindir. Ancak bu tablo, Kızılay'ın haklılığından, sergilenen direnişin öneminden zerre kadar bir şey kaybettirmemektedir. Kazanan bürokratik icazetçi çizgiye, reformizme, 1 Mayıs'ların içinin boşaltılmasına karşı devrimci direniş iradesi olmuştur.

Bu iradeyi 2015 1 Mayıs'ına daha güçlü taşımak, sınıfın devrimci eylemini birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs'ı Kızılay'da gerçekleştirmek, bunun için her türlü çabayı seferber etmek ilerici ve devrimci tüm güçlerin en temel sorumluluğudur.

Ankara'dan sınıf devrimcileri

Sömürücülere “suç işleme özgürlüğü”, emekçilere devlet terörü!

Burjuva hukuk sistemi, sömürücü sınıfın gayri meşru çıkarlarının koruyucusudur. Bu öyle bir korumadır ki, çıkarlarını kollamakla görevli kolluk güçlerinin eline bulaşan kanı kanun maddeleriyle de siler.

“Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir” diyor sermaye devletinin anayasasının 10. maddesi. Sonra şöyle devam ediyor: “Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.”

Bir taraf sefada, diğer taraf sefalette eşit

Bir avuç asalağın yani kapitalist sınıfın elinde, üretici tek sınıf olan işçi sınıfı üzerindeki tahakkümünü sürdürmesinin en büyük güvencesi olan devlet aygıtını kutsamak için özenle seçilmiş kelimelerdir bunlar. Ancak sözcükler yazıldığı gibi yaşanmıyor. Bu kurulu düzende, toplumsal yaşamın hiçbir alanında eşitlikten bahsedilemez. “Adalet”, “özgürlük” gibi insanlığın özlem duyduğu değerler, kavramlar kapitalist-emperyalist sistemde ancak yeni yıkımlar, acılar, felaketler getirecek haksız bir savaşın gerekçesi olmaktadır.

Diliyle, düşüncesiyle, inancıyla, diniyle, mezhebiyle asgari eşitliğe sahip olabilmek için bu düzende iki sosyal statüden birine ait olmak gerekir. Ya sömürücü kapitalist sınıfa ya da işçi sınıfına. İlkinde biraraya gelenler sefada eşitlenirken, ikincisinin ortak paydası ise açlık ve yoksulluk sınırının altında sefalette eşitlik.

Onların “suç işleme özgürlükleri” vardır

Sömürü düzeninin bataklığından beslenen unsurlar, AKP örneğinde olduğu gibi saplandıkları çamurda suçüstü yakalanırlarsa sınırsız bir imtiyaza sahiptirler. Çünkü onların “günah, suç işleme özgürlükleri” vardır. Yolsuzluk düzeninde çaldıkları “paraları sıfırlama” hakkını kendilerinde görenlerin, sırayla birbirlerini aklamaları, bakanları için meclislerinde ‘mille’ kapalı bir mizansen sergilemeleri, yasalarca güvence altına alınan o “özgürlükleri” sayesinde.

Burjuva hukuk, sömürücü sınıfın gayri meşru koruyucusudur

Ekonomik krizlerin teğet geçtiği ayrıcalıklı zümreleri, işledikleri suçlarda da yine kendi kanunları teğet geçmektedir. Ancak Erzurum’da yaşları 13 ile 16 arasında değişen üç çocuk, bir başka çocuktan zorla 2 lira aldıkları için yargılanabilmektedir. Bu küçük hırsızlık, düzen adaletinde “iştirak halinde birden fazla kişiyle birlikte nitelikli yağma” olarak adlandırılmaktadır.

Burjuva hukuk sistemi, sömürücü sınıfın gayri meşru çıkarlarının koruyucusudur. Bu öyle bir korumadır ki, çıkarlarını kollamakla görevli kolluk güçlerinin eline bulaşan kanı kanun maddeleriyle de siler.

Adalette ya fail meçhuldür, ya da davalar zamanaşımına uğrar!

Yaşadığımız ülkede yakın tarihin kaydettikleriyle, geçmişin izleri aynı yerde kesişmektedir. Kitle gösterilerinde, sokak ortasında kanlı pusularda, kapıları faşist sembollerle işaretlenen Alevi mahallelerinde, kıyımlarda, askerlerce taranan, uçaklarla bombalanan Kürt illerinde, yargısız infazlarda, kayıplarda... İz bırakan devletin cinayet şebekeleridir. Ancak burjuvazinin mülkle temellendirdiği adalette ya fail meçhuldür, ya da davalar zamanaşımına uğrar.

Oysa sıra düzen içi dalaşmaya geldiğinde devletin o “güzide kurumları” bir hesaplama merkezi olur. Paşasından siviline, yargısından polisine... İster “Ergenekon” ister “paralel yapılanma” ile itham edilsinler, asla işledikleri insanlık suçlarından hüküm giymezler. Zira bin kanlı operasyonun sözcüsü Ağar’ın da dediği gibi bir konuşurlarsa, ‘bir tuğla çekerlerse devlet yıkılır.’

Destan yazdırmaya adliye koridorlarında devam ediyorlar

Haziran Direnişi, emekçilerin gözünde devletin en temel kurumlarının çöküşünü hızlandırmıştır. Medyası, adaleti, polisi bu düzenin en güvenilmeyecek kurumlarının sıralaması olmuştur. Direniş boyunca polislerine “destan” yazdıranlar, şimdi de bu destana adliye koridorlarında devam etmektedirler. Polis şiddetinin birer kılıp kınasıyla devletin

*** Ali İsmail Korkmaz davası:
12 Mayıs - Kayseri**

*** Mehmet Ayvalıtış davası:
21 Mayıs - İstanbul**

*** Ethem Sarısülük davası
26 Mayıs - Ankara**

terörüne maruz kalanlar olmaktadır. Haziran Direnişi’nde katledilenlerin davaları ise ancak toplumsal baskı ve çeşitli girişimler sonucu açılabilir. Öte taraftan görevlerine devam eden katil polisler devletin koruması altındadır.

Sermaye devletinin hukuk terörü o kadar pervasızdır ki, Ethem’in katili olan polise 5 yıl, aralarında Ethem’in ailesinin de olduğu onlarca insana ise Ethem’in davasının görüldüğü gün çıkan olaylar gerekçe gösterilerek 12 yıl ceza istenmektedir.

Sınıflar mücadelesinde saflar keskinleştikçe, devletin tüm kurumları kendilerine düşen vazifeyi yerine getirmek için daha fütursuz olmaktadır. Sokaklarda terör estiren bir devletin ister yöneticilerinin dilinde, isterse anayasasında yazılı olsun “demokrasi”, “hak”, “hukuk”... Yapılanların hiçbir meşru zemininin olmaması, devlet terörü için engel teşkil etmez.

Ancak servet ve sefalet arasındaki uçurum gittikçe büyümektedir. Bu adaletsizlikten hoşnut olmayan on milyonlar “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!”, “İşgal, grev, direniş!” dedikçe, kalıcı çözüm olan devrim ve sosyalizmi kavgaya şiarlarına ekledikçe, ancak o zaman “Dolaşacaktır elini kollunu sallaya sallaya/ Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle/ İşçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet.”

Yeni taktikleri de yetmedi!

1 Mayıs geride kaldı. 1 Mayıs bir kez daha AKP iktidarının işçi ve emekçilerin mücadelesinden ne kadar korktuğunu gösterdi. Başta Taksim ve Kızılay 1 Mayıs'ları için alınan yoğun polis hazırlığı bunu açıkça gösterdi. Milyon dolarlar harcanarak alınan yeni TOMA'lar ve kitleleri durdurmak için geliştirilmiş demir duvarlarla polis saldırganlığını güçlendirmek için hazırlandı.

Katmerciler'in ürettiği Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı olarak kodlanan "Efe" lakaplı panzerlerin yetersiz kalması üzerine yeni TOMA'lar Nurol tarafından üretildi. 1 Mayıs öncesi propaganda reklamlarıyla uzun uzun medyada anlatılan "Ejder" lakaplı TOMA'lar "Taksim savunmasında" kullanıldı.

AKP iktidarını bu sene asıl zorlayan etkenlerden biri de direniş ruhunun kendini Kızılay Meydanı'nı da kapsayarak büyütmesi oldu. Bugün için Taksim kadar temel bir taraflaştırma zeminine sahip olmasa da yıllar sonra ilk kez Kızılay 1 Mayıs'ı için devrimci bir iradenin sergilenmesi, Haziran Direnişi ile aşılın icazetçi zihniyet karşısında fiili-meşru ve militan sokak mücadelesinin konulması ile devlet iki cephede savaşmak zorunda kaldı.

Bu nedenle Taksim 1 Mayıs'ı gibi Kızılay 1 Mayıs'ı için de adı konmamış sıkıyönetim uygulamaları ve çok öncesinden planlandığı anlaşılan savaş taktikleri ile 1 Mayıs günü Kızılay Meydanı ablukaya alındı. 1 Mayıs günü Kızılay'a çıkan cadde üzerine yerleştirilen mavi kamyon dorseleri açıldığında devasa bir duvar haline geldi. TOMA'ların yanlarına geçişi engellemek için yerleştirilen bu demir yığınlarının üzerine yüklenildiğinde biber gazı sıkabildiği de iddia edildi. Elindeki tüm saldırı araçları, binlerce polise rağmen korkusu dinmeyen sermaye devleti çareyi saldırı aygıtlarını tahkim etmek ve polisi daha da güçlendirmekte arıyor.

Sermaye devletinin sıkı bir kolluk gücü disiplinine sahip olmasına karşın Haziran Direnişi karşısında çaresiz kalması yeni arayışlara girmesine yol açtı. Polisin elini güçlendirmek adına bir yandan taktik zeminin araçları sağlanırken diğer yandan estirilen devlet terörü cezasız bırakılarak teşvik ediliyor. Yasalar ve idari yetkililer "polis destanlarına" sahip çıkıyor.

Bu güce yaslanan polis artık düzenin kendi yasalarını bile hiçe sayıyor. 1 Mayıs günü Beşiktaş'ta gözaltına alınan bir gencin boynuna zorla puşi takılarak "delil" için görüntüsü çekiliyor. Pervasızlıkta bir adım daha atan polis sokakta gözaltıyla başlattığı saldırıyı yargı ayağında tamamlamak adına delil üretiyor. Fakat bu örnek özel bir dikkati hak ediyor. Zira polisin delil için kullandığı tek malzeme puşili

görüntü. AKP iktidarı döneminde daha da saldırganlaşan düzen kurumları için puşili bir gözaltı fotoğrafı dahi örgüt üyeliğinden yargılanmaya hatta ceza almaya yeterli görülüyor. Bunun için polis gözaltına aldıklarının cebine sapan vb. yerine limon koymayı, puşili fotoğraf çekmeye tercih edebiliyor.

Düzenin gelişen taktikleri karşısında değişmeyen gerçek

Düzen boş durmuyor. Her anını yeni saldırı aygıtları geliştirmek, mevcut saldırganlığı daha pervasız kullanmak için değerlendiriyor. Fakat Haziran Direnişi, 2014 1 Mayıs'ı (Taksim, Kızılay ve çeşitli illerde arama noktalarında gösterilen militan tutum) polisin kitleler karşısında bir korku silahı olmaktan çıktığını gösterdi. AKP iktidarı elindeki propaganda silahlarına, azgın terör ve sıkıyönetim-OHAL uygulamalarına karşın kitleleri ne kontrol edebiliyor ne de geri adım attırıyor.

İşçi ve emekçiler 1 Mayıs iradesinde kendini bulan duruşla sadece bedenleriyle dahi olsa yılmadan meydan okumaya devam ediyor. Taksim'de, Kızılay'da cadde aralarında gözaltına alınan gençleri polisin elinden alıyor.

Geliştirilmiş 'Ejder'leri kitlenin karşısında arızalanıyor, tek bir militanın kararlı duruşuyla yerinde çakılı kalıyor. Kurşun geçirmez denem camları parçalanıyor. 39 bin polis yığılan İstanbul'da eylemciler, Okmeydanı Hastanesi önünde polisin üzerine yürüyerek gereken dersi veriyor. Kan revan içindeki polisin hastaneye götürülme anıyla, karga tulumba taşınan çevik kuvvetiyle, 19 yaralı polis açıklamasıyla İstanbul Valisi Mutlu, aslında düzenin saldırı aygıtlarının yenilgisini itiraf ediyor.

Bu kararlı duruşun yansıdığı 1 Mayıs'ta demir duvarları Ankara'da sağlam kaldıysa kitle o gün üzerine yürümediği içindir. Ama işçi ve emekçiler direnişe geçti mi hiçbir gücün ayakta kalmayacağı açıktır. Direniş bugün meydanları kazanamasa da sokakları terk etmeyerek ve saldırıya boyun eğmeyerek yanıtını verdi.

1 Mayıs geride kalırken düzenin tüm gücünün pamuk ipliğine bağlı olduğunu, Haziran'ın direniş ruhunun sokakları terketmediğini bir kez daha gördük. Bunun için 1 Mayıs sonrası düzen güçleri kara propagandaya mücadele kaçını sendikalara teşekkür ederek devam ediyor.

Gelecekte ise ne işbirlikçi-mücadele kaçınlarının en uzak meydanlara gidişi ne de meydanları kuşatan kolluk gücünün yığılması Ankara'da bir kez daha görüldü.

Ankara Dayanışması: Direniş ve dayanışma büyüyor!

Ankara Dayanışması 1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörünü kınamak için Güven Park'ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını Ankara Dayanışması adına Mustafa Sarısülük gerçekleştirdi. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin bu yıl da devlet terörüyle karşı karşıya kaldığını ifade eden Sarısülük, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok şehirde adı konmamış bir sıkıyönetim uygulaması olduğunu belirtti. Kutlama alanlarına yürümek isteyen kitleye on binlerce polisin saldırdığını ifade edilirken 10 yaşında bir çocuğun böyle bir saldırı sonucu gözünden ağır yaralandığı dile getirildi. Ayrıca çok sayıda insanın yaralandığı ve sadece İstanbul'da 250'yi aşkın kişinin, Ankara'da ise 139 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

1 Mayıs 2014'ün AKP iktidarı ve polisin yarattığı dehşet görüntülerine sahne olduğu ve halkın, demokratik haklarını kullanmasının bir kez daha devlet zorbalığıyla engellenmeye çalışıldığı söylendi. Bu tablonun Haziran ve sonrasında da defalarca yaşandığı belirtilirken iktidarın halka savaş açtığı ve 8 kişinin bu süreçte katledildiği ifade edildi. Adım adım kurulan diktatörlüğün toplumsal muhalefeti bastırmak için gerçekleştirilen vahşi saldırıların halkın direnişiyle karşılaştığı ve tutmadığı, ülke ölçeğinde direnişin, bir o kadar da toplumsal dayanışmanın büyüdüğü vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eyleminin ardından Ethem Sarısülük vurulduğu yerde anıldı. Ethem'in vurulduğu yere kızıl karanfiller bırakıldı. Eylem anmayla sonlandırıldı. Ayrıca Ali İsmail Kormaz ve Mehmet Ayvalıtaz davalarını takip etmek için Ankara Dayanışması'nın otobüs kaldıracağı belirtildi.

KESK'lilerden polis terörü protestosu!

KESK İzmir Şubeler Platformu 1 Mayıs günü Taksim'deki saldırıları protesto etmek için Basmane Meydanı'na yürüme kararı almıştı. Kitlenin Basmane Meydanı'na yürüyüşü esnasında polisin azgın saldırısı sonucu yaşananları ve gözaltılar yapılan yürüyüş ile protesto edildi.

Konak YKM önünde toplanan kitle buradan Eski Sümerbank önüne yürüdü. Burada açıklama yapan KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü SES Şube Başkanı Rukiye Çakır, Taksim Meydanı'nın önemi üzere açıklamalarda bulundu. Çakır Taksim'in, Kızılay'ın ve Konak'ın hiçbir meydanın emekçilere yasaklanamayacağını vurguladı. Çakır, Taksim ve Kızıl meydanlarında yaşanan polis saldırısını kınamak için Basmane Meydanı'na yürüyen kitleye vahşice saldırıldığını ifade etti. Yaşanan polis saldırısı sonucu 5'i çocuk, 6'sı KESK üyesi ve yöneticisi ve diğer gençlerin şiddet uygulanarak ve yaralı bir şekilde gözaltına alınmasını protesto etti. Gözaltına alınan 37 kişinin gece yarısı bırakıldığını ifade etti.

Eyleme TMMOB ve DISK ile birlikte, aralarında BDSP'nin de olduğu devrimci ve ilerici kurumlar destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara - İzmir

1 Mayıs gözaltıları serbest

İstanbul 1 Mayıs'nda gözaltına alınanların tamamı, 4 gün süren gözaltı sürecinin ardından serbest bırakıldılar.

Bu yıl yine azgın bir terör uygulayan sermaye devleti, 1 Mayıs'ta 171 kişiyi gözaltına aldı. Polis terörü yargı terörü ile sürdürdü. 4 güne çıkarılan gözaltı süresinden sonra tüm gözaltılar serbest bırakıldı. Savcılık ifadeleri sırasında adliye önünde dayanışma için bekleyişler ve açıklamalar oldu.

Savcı ek süre istedi, adliyeye gelmedi!

Taksim 1 Mayıs'nda gözaltına alınanların 3 Mayıs'ta gözaltı süreleri dolmalarına rağmen getirilmeyip aradan saatler geçtikten sonra ek süre verilerek gözaltı bir gün daha uzatıldı. Taksim 1 Mayıs'nda uygulanan polis saldırıları yargı terörü ile devam etti. Eylemden alınan 171 kişi için önce ek süre verilerek gözaltı bir gün uzatılmıştı. Yeniden ek süre verilerek gözaltı süresi 2 güne çıkarıldı.

1 Mayıs'ta polisin azgın saldırısının ardından gözaltına alınan 171 kişinin ek gözaltı sürelerinin de dolmasına rağmen ne savcılık işlemleri yapıldı ne de serbest bırakıldılar. Bunun yanında, ek gözaltı süresi alan savcı, gözaltı süresinin dolduğu saatlerde adliyede dahi bulunmuyordu.

Duruma tepki gösteren avukatlar bir tutanak hazırlayarak bu keyfiyeti kayıt altına aldılar.

Avukatlardan ek süreye protesto

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Gayrettepe ve Vatan'daki merkezlerinde tutulan gözaltıların 3 Mayıs'ta savcıya ifade vermek için adliyeye getirilmesi beklendi. Fakat sabah 09.00'da gözaltı süresi dolarak adliyeye sevk edilmesi gereken kitle çeşitli oyalamalarla bekletilmeye devam edildi. Tüm ifadeleri almak için tek bir savcı görevlendirilirken görevli savcı da adliyeye saatlerce gelmedi.

Haklarında ek gözaltı süresi kararı olmadığı halde sevk işlemi gerçekleşmedi. Bunun üzerine gözaltındakileri savunmakla görevli avukatlar tutanak tuttu. Savcının öğlen saatlerinde gözaltındakiler için 24 saatlik ek gözaltı süresi verdiği öğrenildi.

Savcının tutumunu protesto eden başta Çağdaş Hukukçular Derneği üyeleri olmak üzere avukatlar, ikinci kez ek gözaltı kararı alınmasına tepki olarak İstanbul Adliyesi'nde bekleme eylemi yaptılar.

1 Mayıs gözaltılarını takip eden avukatlar imzasıyla açıklama yapılarak eylem duyuruldu. Açıklamada şunlar ifade edildi: "1 Mayıs 2014 günü gözaltına alınan 171 kişi hakkında bugün ikinci kez 'ek gözaltı kararı' alındı. Matbu ifadelere dayandırılan ve adeta bir şablonun üzerinde 'kes-yapıştır' yöntemi ile hazırlanan ilgili ek gözaltı kararı hukuki dayanaktan yoksundur. 2 gündür İstanbul Adliye binası içerisinde bu ve benzeri kararlara karşı gereken tüm itirazları yapmış olmamıza rağmen, olağan hukuk yollarının kasti olarak tıkandığı, en basit usul kurallarının dahi ayaklar altına alındığı açıkça

ortadadır. Karşımızda en ufak bir sorumluluktan dahi kaçınan bir Adliye bürokrasisi, ancak daha da önemlisi bu bürokrasiyi yaratan bir siyasi algı söz konusudur."

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'den basın açıklaması

Adliye önündeki bekleyiş sırasında destek için gelenler biraraya gelerek gözaltılar serbest bırakılana kadar dayanışma sürdürüldü.

Öğlen saatlerinde DİSK, KESK, TMMOB ve TTB basın açıklaması yaptı. İlk olarak CHP milletvekili Mahmut Tanal bir konuşma yaparak gözaltı süresinin hukuksuz bir şekilde uzatıldığını ve savcılarının avukatları dinlemediğini ifade etti. Uzatma kararının siyasi olduğunu söyleyen Tanal, Taksim'in yasaklanması konusundaki AİHM kararını hatırlatarak yasaklamayı kınadı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu adına dönem sözcüsü Hüseyin Tosu konuştu. Tosu, 1 Mayıs öncesi İstanbul'un hapis haneye çevrildiğini söyleyerek 1 Mayıs'ta uygulanan faşizan saldırıları ve darp edilerek gözaltı yapılmasını kınadı. Ek süre uygulamasının da bir işkence yöntemi olduğunu söyleyen Tosu, gözaltıların serbest bırakılması talebiyle konuşmasını sonlandırdı.

TMMOB İKK adına ise Süleyman Solmaz konuştu. Solmaz, yönetenlerin akılla, bilgiyle değil, keyfi uygulamalarla ülkeyi yönettiklerini söyledi. Gözaltıların serbest bırakılması gerektiğini söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Kurumlar adına ortak açıklamayı ise DİSK İstanbul Bölge Temsilcisi Önder Atay okudu.

Yaralananların da bilançosunun açıklandığı açıklamada keyfi ve kural dışı bir şekilde gözaltı süresinin uzatılması teşhir edildi.

Tüm gözaltılar serbest

Avukatlar, getirilen eylemcilerle adliyenin 7 kat altında yer alan nezaretlerde görüşerek bilgi aldı. Sağlık kontrolleri biten eylemcilerle ifade işlemi başladı. Sabaha kadar süren ifadeler sonrası tüm gözaltılar serbest kaldı.

Sorgular sırasında avukatlar kapıya çıkarak zaman zaman bilgilendirmede bulundu. Parça parça gözaltılar serbest kaldılar. Kapıda bekleyen kitle serbest bırakılanları "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganlarıyla karşıladılar. Gözaltından çıkanlar, uygulanan işkenceleri "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganıyla protesto ettiler. BDSP'liler "Yaşasın 1 Mayıs yaşasın sosyalizm!" sloganıyla adliyeden çıktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak.org/> İstanbul

4 Mayıs 2014 | İstanbul

4 Mayıs 2014 | İstanbul

Hastaneye polis saldırısı kınandı

1 Mayıs'ta Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne yönelik polis saldırısı 5 Mayıs'ta yapılan basın açıklamasıyla kınandı. SES Şişli Şubesi, Dev Sağlık-İş ve İstanbul Tabip Odası (İTO) tarafından gerçekleştirilen ortak basın açıklaması Başhekimlik önünde gerçekleştirildi.

Eylemde ilk olarak SES İşyeri Temsilcisi Hakife Aktaş bir konuşma yaptı. Aktaş, 1 Mayıs günü yaşanan polis saldırısının ve yoğun gaz kullanımının etkilerinden bahsetti. Yaralanan ve rahatsızlık geçirenlerin hastaneye sığındığını belirten Aktaş, insanların tedavilerinin yapılması engellenerek polis tarafından gözaltına alındığını ve sağlık emekçilerinin de polisler tarafından tehdit edildiğini kaydetti. Hastanenin eczane kısmının basıldığını belirten Aktaş, polislerin attığı gaz kapsüllerinin B Polikliniği'nin camlarını kırarak hastane içine girdiğini söyledi.

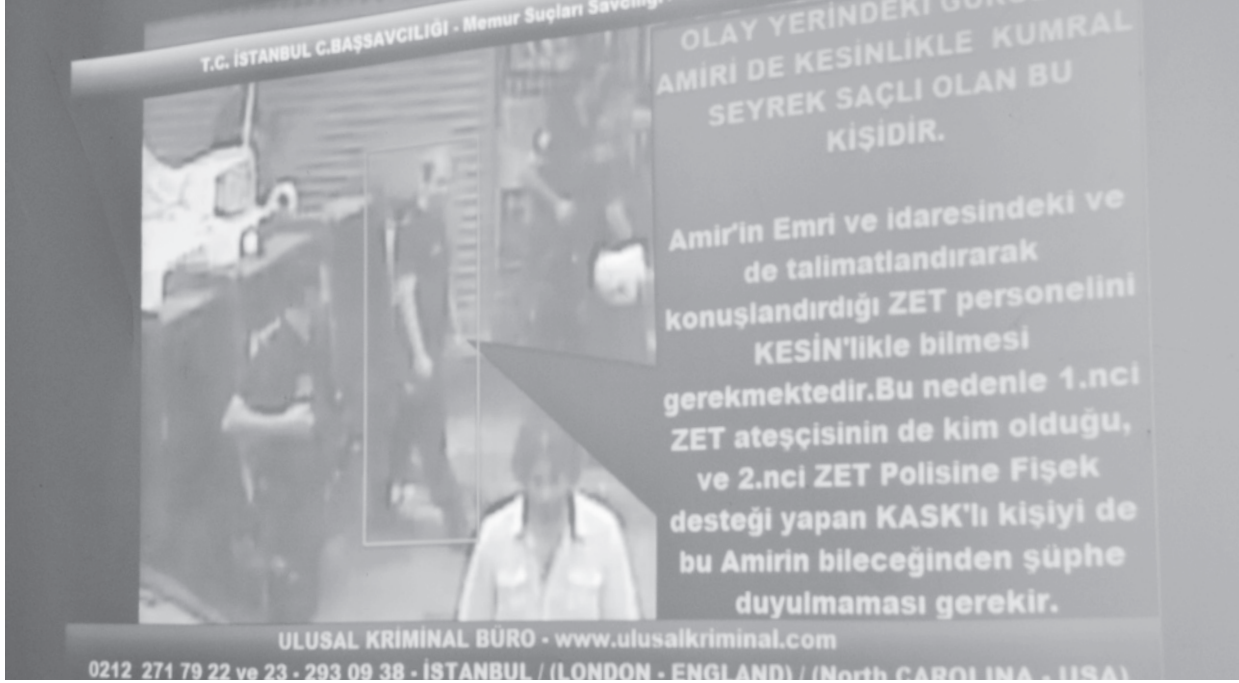
İTO Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Hakan Hekimoğlu da kısa bir konuşma yaparak defalarca yaptıkları uyarılara rağmen polislerin hastane bahçesine gaz bombası attığını ifade etti. Bu durumu kınadıklarını belirterek sorumluların cezalandırılması gerektiğini söyledi.

Kurumlar adına ortak açıklamayı okuyan SES Şişli Şube Başkanı Fadime Kavak ise hastaneye yönelik saldırı ve sağlık hakkının engellenmesini kınadı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HHB: Berkin'in katilleri belirlendi!

Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatları 16 Haziran günü gaz fişeği ile Berkin Elvan'ı vuran polislerin tespit edildiğini açıkladı.

HHB avukatları Berkin Elvan soruşturmasındaki gelişmeler üzerine 6 Mayıs günü basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısı Çağlayan'daki Halkın Hukuk Bürosu'nda gerçekleştirildi.

Avukat Evrim Deniz Karatana ve Av. Oya Arslan, Berkin'in vurulmasının emrini veren ve gaz bombası kullanan 3 çevik polisin fotoğraflarını basına dağıttı ve polisin ateş ettiği anın görüntülerini gösterdi.

Basın toplantısında Berkin'in babası Sami Elvan, Av. Oya Arslan ve Av. Evrim Deniz Karatana açıklama yaptı. İlk sözü alan Av. Arslan daha önce bürolarına yönelik baskınların gerçekleştiğini ve bu sebeple basın toplantısını Halkın Hukuk Bürosu'nda yaptıklarını vurguladı.

Arslan, Berkin'in komada olduğu 269 gün boyunca katillerin açığa çıkarılması için büyük bir çaba harcadığı, görüntülere ulaşılmasının bu süre içerisinde verilen mücadele sayesinde gerçekleştiğini belirtti. Arslan aylar boyunca birçok sefer görüntülere ulaşmaya çalıştıklarını ancak kısa bir süre önce olay yerinde bulunan TOMA'nın görüntülerinin ellerine geçtiğini ifade etti.

Elvan Ailesi'nin avukatı Karatana ise Berkin için 3 milyon insanın sokağa döküldüğünü ve 7 ay boyunca dosyada hareketsizlik olduğunu ve sürekli olarak taleplerine olumsuz cevaplar aldıklarını kaydetti. Karatana ilk önce kendilerine 1000 polisin isminin verildiğini, aradan geçen zaman içerisinde çemberin daraldığını ve Berkin'i vuran polislerin '5. Birlik'te görev yaptığının ortaya çıktığını ifade etti.

Katillerin tutuklanması için mücadeleye devam

Karatana, 16 Haziran günü Berkin'in nasıl ve hangi polisler tarafından vurulduğunu tespit ettiklerini ve bu tespitlerinin tanıkların verdiği ifadelerle de

uyuştuğunu anlattı. 4 polisi tespit ettiklerini kaydeden Karatana, emri veren 'sarışın amir'in yanı sıra 2 gaz bombası silahı kullanan bir de fişek dolduran polisin olduğunu dile getirdi. Karatana, bu polislerin açıkça öldürmek için Berkin'i hedef aldıklarını, bundan sonraki aşamada katillerin tutuklanmaları için mücadele vereceklerini söyledi.

Karatana daha sonra görüntüler ve fotoğraflar eşliğinde Berkin'i vuran polislerin olay anındaki hareketlerini anlattı. Görüntülere ve verilen bilgilere göre polis Berkin'e 50 metre mesafeden ve gizlenerek ateş ediyor. Berkin sabah saat 07.00 sıralarında yaralanıyor ve ilerleyen dakikalarda önemli bir olayın yaşandığını belli eden hareketlilik yaşanıyor.

Karatana, polislerin isimlerinin şu an belli olmadığını ancak kısa bir süre sonra ellerine geçeceğini belirtti.

Görüntülerin paylaşılmasının ardından tekrar söz alan Av. Oya Arslan, Başbakan'ın yalan söylediğinin ortaya çıktığını, Berkin'in annesinin söylediği gibi Erdoğan'ın katil olduğunu dile getirdi.

Polis hedef alarak Berkin'i vurdu

Arslan'ın ardından söz alan Sami Elvan ise her şeyin apaçık ortada olduğunu maaşları kendi vergilerinden verilen polislerin evlatlarını katlettiğini belirtti. Elvan olay sırasında çocuğunun herhangi bir eylemi olmadığını, polislerin ise nişan alarak Berkin'i vurduklarını dile getirdi.

Polislerin gereken cezayı almasını istediklerini söyleyen Elvan, polislerin Berkin'in ve Haziran Direnişi'nde katledilenlerin kanı üzerinden para kazandığını söyledi.

Baba Elvan'ın konuşma sırasında kendini kötü hissetmesi üzerine basın toplantısı sona erdirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi [Kızıl Bayrak / İstanbul](#)

ÇHD işkenceye ortak olanları şikayet etti

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi, keyfi bir biçimde 1 Mayıs gözaltılarının süresini uzatan ve bu şekilde işkence ve kötü muameleye ortak olan savcı ve hakimleri Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na şikayet etti.

1 Mayıs direnişini bitiremeyecekler

ÇHD'li avukatlar şikayet dilekçesini teslim etmeden önce Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde "Gözaltılarınız, süre uzatımlarınız 1 Mayıs direnişini bitiremeyecek!" yazılı ozalıt açarak basın açıklaması yaptı.

ÇHD İstanbul Şubesi adına basın açıklamasını okuyan Av. Güçlü Sevimli, hukuki hiçbir gerekçe olmadan 1 Mayıs Bayramı'nın Taksim'de kutlanmasının engellendiğini ve İstanbul'da fiili bir sıkıyönetim uygulandığını söyledi.

Bu fiili sıkıyönetimle birlikte 30 Nisan'dan itibaren baskınlar ve gözaltılar yaşandığına dikkat çekti.

Hukuksuzlukların bu süre zarfında devam ettiğini belirten Sevimli, adliyede hazır bulunan avukatların karşılarında hiçbir muhatap bulamadıklarını ve gözaltı sürelerinin iki defa uzatıldığını ifade etti. Sevimli, yaşanan sıkıntıları dile getirerek, gözaltıların bir an önce serbest bırakılması ve adliyede sevk taleplerinin tek bir gerekçe gösterilmeksizin reddedildiğine işaret etti.

Polisin işkencesine ortak oldular

171 kişi emniyette tüm işlemleri tamamlanıp, adliyeye sevk edilmesine rağmen soruşturma savcılarının uzatma süreleri içerisinde suçlamaya dair hiçbir işlem yapmamasına dikkat çeken Sevimli, "kişi özgürlüğü ve güvenliği" hakkının keyfi bir biçimde engellendiğini ifade etti.

Sevimli, 171 kişinin fiziki işkence ve kötü muameleye uğradıklarını söyledi ve "Gözaltı sürelerini yasal gerekçe olmaksızın uzatmakla hakim ve savcılar işkence ve kötü muamele suçlarına ihmal eden suretiyle iştirak etmişlerdir" dedi.

Basın açıklamasının ardından ÇHD'li avukatlar sorumlu savcı ve hakimler hakkında cezai işlem uygulanmasını talep eden dilekçelerini sunmak üzere adliyeye girdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir polisinin üç soruşturması...

Haziran Direnişi sırasında Eskişehir’de uygulanan polis şiddetine ilişkin soruşturmalar polisin sistematik işkencesini ortaya koyuyor.

Ali İsmail Korkmaz’ı katleden ve aynı sokakta bir dizi eylemciyi darp eden işkencecilerin soruşturmaları polisin gerçek yüzünü tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Eskişehir polisinin katlettiği Ali İsmail’in davası ve ağır yaraladığı Doğukan Bilir ve Caner Ertay ile ilgili soruşturmaları polis şiddetini su yüzüne taşıyor.

Geçtiğimiz günlerde ilk olarak Ali İsmail Korkmaz ile aynı dakikalarda ve aynı sokakta darp edilen Doğukan Bilir’in soruşturmasında polislerin ifadesi alındı. Farklı kentlerde ifade veren polislerin verdiği ifadelerin birçok bölümünün tamamen aynı olması dikkat çekti. Görüntü kayıtlarına göre Bilir’i coplarla dövdüğü görülen Terörle Mücadele Şubesi polisleri Şaban Gökpunar, Selçuk Bal ve Hüseyin Engin adlı polisler, ifadelerinde Bilir’i dövmediklerini iddia ettiler.

Ali İsmail’in katillerinden ortak savunma

Eskişehir’de Terörle Mücadele Şubesi’ndeyken soruşturma sırasında görev yeri değiştirilerek Ankara’da trafik polisliği yapan Selçuk Bal ifadesinde şunları söyledi:

“Elindeki cisimle bana vurabileceğini düşünerek şahsa zarar vermeden yakalayıp gözaltına almak için, sakatlanmayı göze alarak omzumla ve vücudumun yan kısımlarıyla durdurarak şahsı yakaladım. Gözaltına almak için zorlandığımı gören Şaban Gökpunar yardıma geldi. Bilir’in direncini kırmak için kısa mesafeden hafifçe cop ile birkaç kez bacalarına vurum.”

Eskişehir’de polislerle birlikte eylemcilere saldıran ve elindeki meşe odunuyla eylemcilere vururken görüntülenen Serkan Kavak’ın Doğukan Bilir’i kovaladığını görmediğini ileri süren Bal, “görseydim engel olurum” dedi.

Bir diğer polis Gökpunar’ın ifadesi ise Aydın’da talimatla alındı. Gökpunar şunları söyledi: *“Bilir, arkadaşımın cüsse olarak daha iri yapılı ve uzun boyluydu. Şahıs bütün gücüyle uğraşıyordu. Ancak Selçuk arkadaşımız direncini kırmak için yasal çerçevede bedeni güç kullanarak, kısa mesafeden copu ile birkaç kez ayaklarına doğru vurdu.”*

Ankara ve Aydın’da iki polisten alınan ifadelerin bu kadar ortak yan taşıması eylemcilere birlikte saldıranların savunmalarını da birlikte hazırladıklarını gösteriyor. İşkenceci polisler Haziran Direnişi eylemleri boyunca benzer saldırılar gerçekleştirmiş, Ali İsmail’i

katletmişlerdi. Ali İsmail’in ölümü üzerine başlayan davada da polisler benzer ifadeler vererek birbirlerini korumuşlardı.

Baz istasyonu raporu da polisleri yalanladı

Ali İsmail soruşturmasındaysa görüntülerin ardından baz istasyonu kayıtlarının da bilirkişi raporu tamamlandı. Bilirkişi raporu Ali İsmail’in de faillerin de aynı sokakta olduğunu kanıtladı.

Ali İsmail’in failleri dava sürecinde görüntüleri boşa düşürmek için “dövülen Ali İsmail değildi” iddiasını öne sürmüşlerdi. Fakat baz istasyonu kayıtlarına göre, davada yargılanan polislerin ve dört sivil sanığın cep telefonları aynı noktadan, Yunus Emre Caddesi üzerinden sinyal aktarıyor.

Kayseri 3. Ağır Ceza Mahkemesi’ne sunulan bilirkişi raporuna göre Ali İsmail Korkmaz’ın cep telefonu 2 Haziran 2013 akşamı saat 23.00’den sonra dövüldüğü noktaya en yakın baz istasyonlarından sinyal verdi.

Aynı şekilde sanık polis Şaban Gökpunar ve Hüseyin Engin ile sivil sanıklardan İsmail Koyuncu, Ramazan Koyuncu, Ebubekir Harlar ve Muhammet Vatansever’in telefonları da aynı noktadan sinyal verdi. Yalnızca Yalçın Akdoğan adlı polisin telefonu bir başka noktadan sinyal verdi.

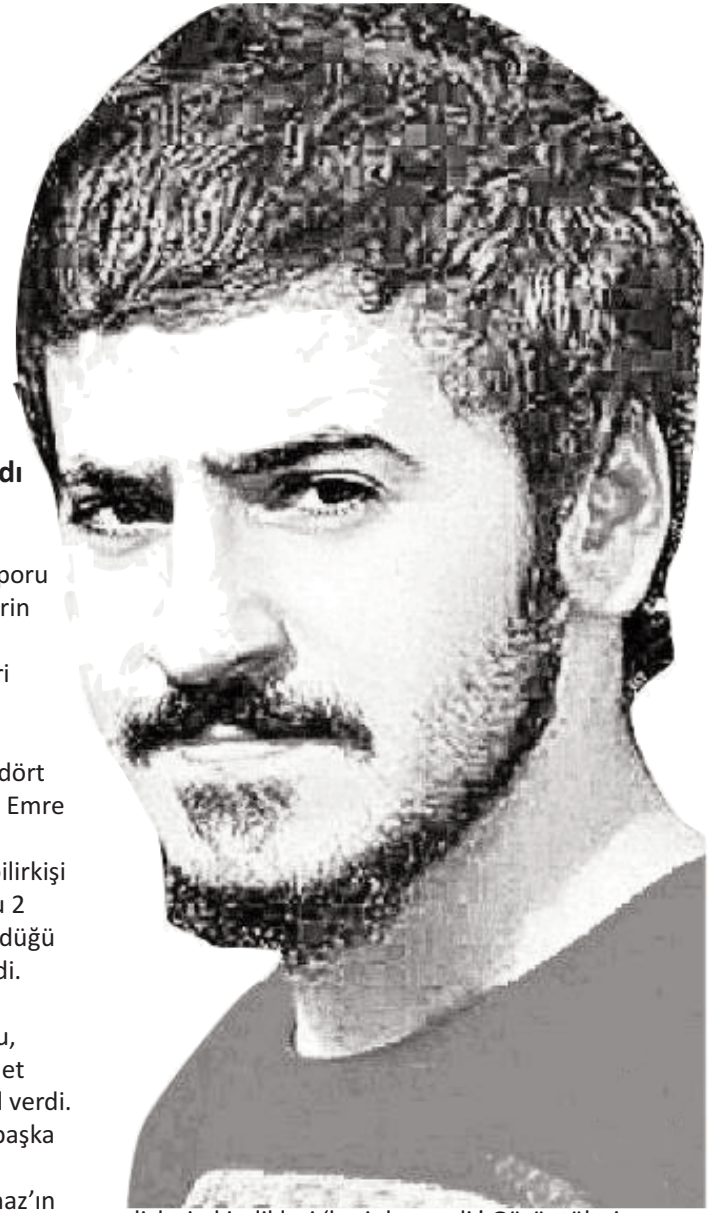
Öte yandan, Başpolis Şaban Gökpunar Korkmaz’ın dövülmesinden 15 dakika önce TEM Büro Amiri Mutlu Umutlu’yla görüştü.

İşkenceci polisler polisten destek

Polis şiddeti ve cinayeti soruşturmalarında sıkça olduğu gibi soruşturmada da yine polis görev aldığı için delillere ilişkin bilgiler ya karartılıyor ya da ayak dirlenerek zamana yayılıyor.

Eskişehir’de gözaltındaki Caner Ertay’a işkence yapan polislerin kayıtları hastaneye götürdüklerinde güvenlik kameralarına düştü. Soruşturma kapsamında görüntüleri inceleyen Kriminal Daire Başkanlığı, polislerin kimliğini tespit edemediklerini iddia etti. Farklı açılardan bir dizi kayıt olmasına, görüntülerde eşgallerin açıkça belli olmasına karşı Kriminal Daire Başkanlığı, polisleri korumak için bilgileri gizledi.

Ali İsmail Korkmaz’ın Eskişehir’de katledildiği gece polisler başka sokaklarda da pusu kurarak eylemcileri darp etmiş, gözaltına aldıklarına işkence yapmıştı. Bu eylemcilerden biri olan Caner Ertay’ın suç duyurusu üzerine soruşturma başlatılmıştı. Fakat aradan geçen 10 ayı aşan sürede Terörle Mücadele Şubesi’ndeki

polislerin kimlikleri ‘kesinleşmedi.’ Görüntüleri inceleyen Kriminal Daire Başkanlığı, savcılığa gönderdiği raporda “görüntülerin flu olması”, “kamera kayıtlarının gece alınmış olması” gibi mazeretler öne sürerek polisleri tespit edemediklerini iddia etti.

Ali İsmail Korkmaz davasında olduğu gibi, Ertay’ın soruşturmasında da polisler, işkence yapanları korumak için bilgileri gizliyor, faillere ilişkin delilleri karartıyor. Kriminal Daire Başkanlığı’nın “flu” dediği görüntülerde Ertay’ın polis aracının bagajından çıkarılması, zorla götürülmesi açıkça görülüyor. Yunus Emre Devlet Hastanesi’ndeki Ertay ayakta yürüyemediği için tekerlekli sandalyeyle götürülüyor.

Kameraya çok yakın bir noktada konuşan polislerin yüz hatları da net bir şekilde seçiliyor.

Polisin ‘göremediği’ kayıtların şimdi Jandarma Kriminal Daire Başkanlığı’na sunulacağı ifade ediliyor.

Deliller ortada, failler sokakta!

3 ayrı soruşturma dosyasının gösterdiği polisin sistematik işkence ve saldırılarının soruşturma sürecinde aklamaya yönelik yönlendirme çabası oluyor. Eskişehir Terörle Mücadele Şubesi polisleri amirlerinin denetiminde, yanlarına faşistleri alarak sokaklara pusu kurmuş, eylemcileri öldüresiye darp etmişti. Şimdi yansıyanlar, teşhir olanlar yaptıkları vahşetin çok sınırlı bölümüdür. Fakat bu haliyle uygulanan işkence, planlı pusular tüm çıplaklığıyla açığa çıkmasına karşın polislerin tamamı tutuklu değil. Tutuklananlara Ali İsmail’i sahiplenilen binlerin sokakta verdiği mücadelenin basıncıyla tutuklandı. Bu da katillerden, işkencecilerden hesap sormak için yargı soruşturmalarının değil sokaktaki mücadelenin temel olduğunu bir kez daha gösterdi.

Alevi mitingine katılanlara soruşturma

3 Kasım 2013 tarihinde Alevi derneklerinin baskıya ve asimilasyona karşı İstanbul’da gerçekleştirdiği miting katılanlar hakkında soruşturma başlatıldı.

Çağdaş Hukukçular Derneği’nden (ÇHD) avukatların verdiği bilgiye göre, miting katılanlar hakkında başlatılan soruşturma kapsamında, polis eyleme katılan yirmi civarında kişiye ulaşmaya çalışıyor. Polisin aradığı listenin çoğunluğu BDSP’lilerden oluşuyor. Soruşturma kapsamında toplamda kaç kişinin olduğu ise şu anda net değil.

Alevileri imha ve inkarla asimile etmeye çalışan devlet, şimdi de bu asimilasyon uygulamaları karşısında gösterilen meşru, demokratik tepkileri sindirme çabasını sürdürüyor.

İTO: Gezi hekimliği yargılanamaz!

Haziran Direnişi'nde Bezmi Alem Valide Sultan Camisi'nde yaralananları tedavi ettikleri için iki hekime açılan dava protesto edildi.

Davanın görüldüğü 7 Mayıs günü İstanbul Tabip Odası (İTO) Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde ilk olarak İTO Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Samet Mengüç bir konuşma yaptı. Mengüç, bütün dünya kamuoyunun gözleri önünde yaşanan bu süreçte hekimliğin, insanlık değerlerinin ve insanlık onurunun yargılanmak istendiğini ifade ederek tepki gösterdi.

Korkutma ve engelleme çabası boşuna

Ardından TTB Başkanı **Özdemir Aktan** bir konuşma yaparak bu mahkemeye asıl olarak hükümetin, devletin yargılandığını ifade etti. Hekimlerin doğruyu yaptığını ve yapmaya devam edeceğini söyleyen Aktan,

direnış eylemlerinin ardından çıkartılan yasayı hatırlattı. Çıkarılan yasayla birlikte hekimliğin yapılmasının yasaklandığını söyleyen Aktan, bu yasayla öngörülen cezanın karapara aklayanlara ve uyuşturucu satanlara verilen cezayla eşdeğer olduğunu belirtti.

Yasanın depremden dahi hekimlerin görevini yapmasını engellediğini söyleyen Aktan, yasakların kimseyi korkutamayacağını ve bu engelleme çabasının boşuna olduğunu ifade etti.

Dünyanın birçok sağlık örgütünden yargılanan hekimlere destek geldiğini söyleyen Aktan, hekimlerin hastaların yanında olmaya ve gerekeni yapmaya devam edeceğini söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

135 hekim kendisini 'ihbar' etti

Ardından İTO Yönetim Kurulu Üyesi **Hakan Hekimoğlu** basın açıklamasını okudu. Açıklamada şu

ifadelere yer verildi: "Bugün İstanbul Çağlayan Adalet Sarayı'nda 'Hekimlik' yargılanmaktadır. Hekimliğin yargılanması, insanlığın yargılanması demektir. Dr. Erenç Yasemin Dokudan ve Dr. Serkan Yüksel'in şahsında yapılmakta olan bu yargılama; Hipokrat'tan bu yana yani 2500 yıllık yazılı ve pratik geleneği olan hekimliğin yargılanmasıdır."

Açıklamanın devamında hekimlerin mesleğe başlarken ettikleri Hipokrat yemini hatırlatılarak ayırım gözetmeksizin herkesi tedavi ettikleri ve etmeye devam edecekleri ifade edildi. Yargılanan iki hekim için 8 yıla varan cezalar istendiği belirtilen açıklamada 135 hekimin de kendisini ihbar ederek Haziran sürecinde kendilerinin de yaralananları tedavi ettiklerini mahkemeye bildirdiği aktarıldı.

Birçok sağlık örgütünün katılarak destek verdiği eylem basın açıklamasının ardından sonlandırılarak devam eden duruşmaya geçildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İstanbul Haziran Direnişi davası başladı

İstanbul'daki en geniş eylemcinin yargılandığı Haziran Direnişi davası 6 Mayıs'ta başladı. Aralarında 1 Haziran 2013 tarihinde Dolmabahçe Bezmi Alem Valide Sultan Camii'ne girenlerin de bulunduğu 7'si yabancı uyruklu 255 kişinin yargılandığı davanın ilk duruşması yapıldı.

Duruşmaya katılanların ifadeleriyle polisin pervasızlığını bir kez daha gösterdi.

Görkem Celiloğlu televizyon kanallarına görüntü çekmek için eylem alanına gittiğini belirterek, "Müdahale sırasında herkes çekilince ben önde kaldım. Bu sırada polis beni gözaltına aldı." dedi. Mimar Gizem Ünek ise bir arkadaşının gözaltına alınmasına tepki gösterdiği için kendisinin de gözaltına alındığını ifade etti.

Emniyet Müdürlüğü'nde yakalama tutanağının kendisine zorla imzalatıldığını belirten Deha Okyay, "Tutanağın içeriğini kabul etmiyorum" dedi.

AKP şefi Erdoğan'ın da diline sakız ettiği Bezmi Alem Valide Sultan Camii'de içki içildiğine ilişkin iddia ise dava dosyasında somutlanamadı. İddianamede cami içindeki kamera görüntülerinin "çözünürlüğünün düşük olduğu", "Foto Film Şubesi'ndeki iyileştirme çabalarına rağmen Bezmi Alem Valide Sultan Camii'nde bulunan sanıklardan E.Ö.'nün elindeki kutudan ne içtiğine yönelik bir tespitin yapılamadığı" belirtildi.

Dava duruşmaları Mayıs ayı boyunca Salı, Çarşamba ve Perşembe günleri görülerek devam edecek.

'Puşi'den delil üretildi!

Polis pervasız terörünü yargıda ceza kararlarıyla beslemek için "delil" üretiyor. Taksim 1 Mayıs'ında gözaltına alınan bir gence zorla puşi takıldı, gencin itiraz ve engelleme girişimlerine karşın polis ısrarla puşiyi takarken diğer bir polis de görüntü aldı.

Basına yansıyan görüntülere göre,

Beşiktaş'ta bir duvara yaslanmış gözaltındaki iki genç, polisin puşi takma girişimine direnir; biri eylemlere ilk kez katıldığını söylüyor, "Amirim yapmayın öğrenciyim, İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciyim" diyor.

Fakat "Taksana şunu" diyen bir polis gencin boynuna puşiyi geçiriyor; bu sırada da bir başka polis fotoğraf çekiyor ve "Çektik bitti" diyor.

Daha önce tek delil "puşi takması" olan Cihan Kırmızıgül'e 11 yıl 3 ay hapis cezası verilmişti. Keza Antalya'da Haziran Direnişi nedeniyle tutuklanan Ayşe Deniz Karacagil için savcının açıklaması, "Taktıkları kırmızı renkli fuların sosyalizmi simgelediği" idi. Polisin daha önce de gözaltındakilerin cebine limon, sirke gibi "deliller" koyduğu düşünüldüğünde puşili fotoğraf çekerek

Vergi adaletsizliğinin ülkesi: Türkiye!

Türkiye'nin vergi "rekortmenleri" belli oldu. 2013 vergilendirme döneminde Türkiye genelinde en çok gelir vergisi beyan eden ilk 100 kişilik listenin ilk beş sırasını Koç ailesi oluşturdu. Mustafa Rahmi Koç, 2013 yılı için 37 milyon 492 bin 324,78 lira vergi tahakkuk ettirerek listenin başında yer alırken, geçen senenin liste başı olan Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Semahat Sevim Arsel bu yıl listenin ikinci sırasında yer aldı. Gelir Vergisi rekortmenleri sıralamasında Koç ve Arsel'i Suna Kırac, Mustafa Vehbi Koç, Yıldırım Ali Koç, Mehmet Ömer Koç izledi.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ise, yaptığı açıklamada, vergi rekortmenlerini canı gönülden kutladı ve "ödediği vergilerle ülkemizin kalkınmasına katkıda bulunan 2013 yılı Gelir Vergisi Türkiye Geneli İlk 100 sıralamasına girmiş mükelleflere" teşekkürlerini sundu.

Türkiye'nin en zenginlerinden olan, işçi ve emekçilerin sömürsü üzerinden safahatlarını süren bu burjuvalar karşımıza vergisini veren, namuslu-dürüst insanlar olarak lanse ediliyor. Ayrıca büyük vergi yükünü bu burjuvalar çekiyormuş görüntüsü yaratılıyor. Oysa bunların ödediği ile işçi ve emekçilerden dolayı ve dolaysız yollardan alınan toplam vergi oranı kıyaslandığında gerçek çok farklıdır. Biliyoruz ki, bütçe gelirlerinin çok büyük bir kısmını işçi ve emekçilerden kesilen doğrudan ve dolaylı vergiler oluşturmaktadır. İşçi ve emekçiler hem ücret ve maaşlarından doğrudan kesilen vergilerle, hem de tüketici olarak KDV, ÖTV adıyla dolaylı vergilerle asıl vergi yükünü çekmektedir. Bunların toplamı hesaplandığında aslında bir emekçinin toplam gelirinin neredeyse dörtte üçü vergiye gitmektedir. Bu ülkede vergi rekortmeni varsa bu işçi ve emekçilerden başkası değildir.

Dolaysız vergiler açısından bakıldığında 13 milyonu kayıtlı olan ücretli işçi ve emekçi en büyük vergi ödeyen kesimdir. Daha maaş eline geçmeden bordrodan vergiler kesilmektedir. Dolaylı vergiler Türkiye'nin vergi sistemindeki adaletsizlik ve çarpıklığın bir diğer önemli ayağıdır. TÜİK'in hane halkı araştırmalarına göre hane halkı başına gelirin yüzde 82,5'i tüketime ayrıldığı bir yerde vergi yükü de bu tüketim üzerine bindirilmekte, gelirin tamamına yakınına tüketime ayıran işçi ve emekçiler yoksullukla boğuşmaktadır. Öte yandan geliri en yüksek yüzde 20'lik zenginlerin tüketimleri üzerindeki vergi, hane gelirinin sadece yüzde 16,3'ünü oluşturmaktadır. Özcesi devlet zenginden değil, yoksuldan daha çok vergi almaktadır.

Buna ek olarak SGK gelirleri, belediye gelirleri, işsizlik Fonu gelirleri gibi milli gelirin yüzde 37'sini bulan devlet fonlarında birikenler de yine emekçilerden kesilen paralardır. Ve bunlar sermayeye teşvik vb. adlarla burjuvaların kasalarında birikmektedir.

Açlık sınırının 1065 TL olduğu bu ülkede, brüt asgari ücretten (1.071), kesilen gelir vergisi 136,55, damga vergisi ise 8,13 TL'dir. Diğer kesintilerden sonra eline geçen 846 TL ile nasıl geçineceğini hesaplayan işçi ile ilgilenen ise yoktur.

Devlet sermayenin olunca işçiye gelince "vergilendirilmemiş kazanç kutsal değildir!" denilmektedir. Ama aynı zamanda patronlara vergi muafiyeti ya da vergi affı da getirilebilmektedir. Bu bir çelişki değil sermaye devleti gerçeğidir!

Türkiye gerçekliğinde vergi demek, emekçilerden alınan ve emekçilere hizmet olarak geri dönmeyen paralardır. Bir de tüm yüzüzlüğüyle Maliye Bakanı "mükelleflerin kazançlarından alınan vergilerin vatandaşlara hizmet olarak geri götürüldüğünü" söylemektedir. Bir dönemin meşhur reklâmında olduğu gibi ödenen vergiler bizlere yol, su, elektrik vb. hizmet olarak dönmüyor. Hizmet olarak tanımlanan her şey için zaten vergisi de içinde olmak üzere pek çok para ödeniyor. Eğer söylediklerinde bir doğruluk payı varsa o da ödediğimiz vergilerin işçi ve emekçilere gaz, TOMA ve silah olarak geri döndüğüdür. Devlet bu konuda fazlasıyla "hizmetkârdır!"

İmparator'un(*) yükselişi!

Vergi rekortmeni Koç ailesi ise zenginliğini nasıl elde etmiştir? Türkiye'nin ve dünyanın en büyük zenginleri arasında bulunan Koç Grubu, gıdadan elektrikli ev aletlerine, otomotivden enerjiye pek çok alanda faaliyet gösteren büyük bir sermayedir. Şirketlerinde toplan 81 bin işçi çalıştığı ifade ediliyor. Bu işçilerin emeği üzerinden servet edinen bu burjuva ailenin mensupları vergisini ödeyen "iyi" vatandaşlar, nedense işçi hakları söz konusu olduğunda aynı "iyiliği" göstermemektedir. Büyük patronun ne denli "iyi" olduğunu bir de örneğin geçmişte direnişlere de konu olan Arçelik bünyesinde çalıştırılan taşeron işçilerine ya da Tansaş-Migros işçilerine de sormak gerekmektedir.

Böylesi büyük para babalarının servetlerini nasıl elde ettikleri gerçeğinin arkasında işçilerin sömürülen emeği, gasp edilen hakları, iş cinayetlerinde kurban giden ömürleri ya da sakatlanan bedenleri bulunmaktadır. Bu gerçeği unutmamalı, sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfı ve emekçiler örgütlülüklerini kuşanarak çıkmalıdır.

"Her türlü dolaylı verginin kaldırılması, artan oranlı gelir ve servet vergisi", "Vergiden muaf asgari ücret!" gibi mücadele talepleri ile örgütlü mücadeleyi büyütmekten başka seçenek yoktur.

(*) Koç ailesinin işçilerin sömürsü üzerinden nasıl zenginleştiğini anlatan Erol Toy'un "İmparator" adlı romanı konuyla ilgili olarak okunması gereken önemli bir yapıttır.

Hisarcıklioğlu 'sınıfları' şimdiden kaldırdı...

5 Mayıs günü İstanbul'da düzenlenen VII. Uluslararası İş Sağlığı ve Güvenliği Konferansı'na katılan Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıklioğlu, Twitter hesabında ilginç mesajlar paylaştı.

Hisarcıklioğlu, Türkiye'de işçi ve patronun iki ayrı sınıf olmadığını iddia etti. İddiasına dayanak olarak işçi ve patronun aynı sofrada yemek yemesini(!) ve aynı sosyal ortamı paylaşmasını(!) gösterdi. Hisarcıklioğlu şu tweetleri attı:

* *Bizde işçi ve işveren iki ayrı sınıf değildir.*

* *Hemen her şehirde işveren işçi ile birlikte çalışır, aynı masada aynı yemeği yer, aynı sosyal ortamı paylaşır.*

* *İşçimiz de çalıştığı işyerini kendisininmiş gibi görür. Bu özveri ile çalışır. Bu bir aile anlayışıdır.*

Hisarcıklioğlu'na patron-işçi ilişkisinin yedikleri yemekle ilgili olmadığını, üretim araçlarındaki mülkiyet ile ilgili olduğunu, aradaki ilişkiyi belirleyen şeyin artı-değer sömürsü olduğunu uzun uzun anlatmayacağız. O, kendi sınıfını besleyen sömürü çarklarının nasıl işlediğini biliyordur elbet.

Hisarcıklioğlu "kardeşlik-birlik" masallarıyla sınıf ayrımlarının üzerini örtmeye çalışıyor. Katıldığı konferans vesilesiyle kendisine soralım; siz hiç güvenlik önlemleri alınmadığı için yaşamını yitiren patron duyduunuz mu? Hangi patron çuval yerine konarak filikalara bindirilmiş?

Hadi soruları biraz daha çoğaltalım...

Sefalet ücretiyle çalışan ve evini zor geçindiren bir işçi, lüks içinde yaşayan bir patronla hangi sosyal ortamı paylaşır? Siz lüks restoranlarda karnınızı tika basa şişirirken, yeri geldiğinde bir işçinin maaşından daha yüksek meblağda hesap öderken, yanınızda hiç işçi bulunur mu?

Sahi, işçilerin tazminatlarını ve alacaklarını gasp eden Feniş patronu Sedat Aloglu nerede demistiniz? Ya da haklarını isteyen işçilerini polis zoruyla fabrikadan çıkaran Greif patronu... Hadi ona 'yabancı sermaye' dediniz sayalım, basın emekçilerinin tazminatlarını anmayan *Karşı* gazetesi patronuna ne diyeceksiniz?

Bu sorular uzar gider...

Hani aile anlayışı var ya; bu sözlerinizi, asgari ücretin bile altında bir maaşla, günde 12-16 saat ağır kölelik koşullarına mecbur bırakılan işçilere bir anlatsanıza...

Yalnız bir konuda haklılığınızı teslim edelim: Çalıştığı yer/araçlar işçindir! Greif işçileri bunu bilerek fabrikalarını işgal ettiler örneğin... Merak etmeyin, işçi sınıfının geri kalan bölükleri de bunu öğreniyor/öğrenecek. Ama onlar sizin gibi masallar okumayacak. Dürüstlük ve onurlarıyla karşınıza çıkıp, üretim araçlarına el koyduklarını, sizin sömürü düzeninize son verdiklerini söyleyecekler.

Siz ondan sonra ne yapacağınızı düşünün...

> TİS imzalandı, kıyım sürüyor

Türk-İş'e bağlı TÜMTİS Sendikası ile bir süre önce imzalanan TİS'in geçerli olacağı Mayıs ayı başlamadan DHL yönetimi çeşitli depolarda sendikalı ve sendikasız işçileri işten attı.

TİS ile birlikte örgütlenme sürecinin ilk aşamasında yer alan 8 öncü işçi işe geri alınmazken DHL yönetimi saldırılarını sürdürüyor.

Bu saldırı ve tehditler karşısında ise bir grup öncü işçi işten atılan işçilerin işe geri alınması talebiyle imza toplamaya başladı.

DHL yönetimi, TİS sürecinde "Müşterilerimi kaybediyorum. İşçi çıkaracağım" diyerek sendikanın ve işçilerin TİS taleplerini aşağıya çekmeye çalışırken TÜMTİS yönetimi ise, işten atılan işçiler için "Sözleşmeye madde koyduk. İlk işe alımda tekrar siz alınacaksınız. Önce sendika üyesi işçilerin büyük çoğunluğuna yer gösterilecek. Her durumda önce üyelerimizin hakları korunacak" diyerek çeşitli sözler verdi.

Sendika yönetiminin verdiği sözlere rağmen DHL yönetimi işçi kıyımına devam ediyor.

DHL yönetimi çıkardığı her işçiye istifa dilekçesi yazdırarak işe geri dönüş yolunu kapatmaya çalışırken tüm bu saldırılara karşı TÜMTİS yönetimi tarafından bir açıklama yapılmadı henüz.

En son atılan işçilerin arasında 10 yıla yakın bir süredir DHL'de çalışan işçiler de bulunuyor.

> Hak gasplarına karşı iş bıraktılar

Zorlu Center'da Sasel'e bağlı yüklenici firmalardan Aktürk taşeronunda çalışan işçiler 5 Mayıs sabahı iş başı yapmadı. Şantiyede 90 civarında işçi işi durdurdu. İşçiler 2 aydır ücret ödenmediğini, ödendiğinde ise düzensiz olduğunu belirttiler.

İşçilerin çağırması üzerine İnşaat İşçileri Sendika Girişimi (İİSG), ÇHD'li avukatlarla birlikte şantiyeye gitti.

İİSG, taşeron patronla görüştüğünde 1 aylık ücretlerin hemen yatırılabilceği, fakat tazminatların verilemeyeceği söylendi. Teklifi kabul etmeyen işçiler, tazminatlarını da alarak işten ayrılmak istediklerini ifade etti.

Taşeron patronunun talepler karşısında adım atmaması üzerine İİSG ve işçi temsilcileri ana firma olan Zorlu Holding'in önüne gitti. Holding Başkanı Ahmet Zorlu'yla kapıda karşılaşan işçilere, şirketin işçilerin alacakları ve hakları konusunda olumlu yaklaştığı ifade edildi.

İşçilerin talepleri için görüşmeye Zorlu Holding yöneticilerinden Mahmut Perktas, Aktürk ve Sasel isimli taşeron firmaların patronları da katıldı. Görüşmede sorunun çözüleceği, taşeron patronlarla da bu yönde görüşeceğinin ifade edildiği aktarıldı.

ÇHD'li avukatlar vaat edilen çözümün bir protokolle resmileşmesini istedi. Taşeron patronlarının protokolü kabul ettikleri söylendi.

İşçilerin ödeme için yaptığı hesaplarla taşeron patronlarının yaptığı hesapların aynı olmadığı belirtildi.

Yeni sosyal güven(siz)lik paketi!

'İşçilere yeni haklar', iş güvencesi ve iş imkanı yalanıyla hazırlanan yeni sosyal güvenlik paketiyle işçi ve emekçileri kapsamlı bir saldırı bekliyor.

'İşçilere yeni haklar', iş güvencesi ve iş imkanı yalanıyla hazırlanan yeni sosyal güvenlik paketiyle işçi ve emekçileri kapsamlı bir saldırı bekliyor.

Kamuda 3-4 saatlik çalışma

Kamuda çalışan bir milyona yakın taşeron işçisine yeni haklar getireceği söylenen saldırı paketiyle kamuda yarı zamanlı çalışmanın önünün açılması hedefleniyor.

Düzenlemeyle yeniden yapılan taşeron işçi tanımı ile taşeron çalışma kaldırılmak bir tarafa yeni bir yasal çerçeveye sokuluyor. Taşeron işçilerinin kısmi 'yeni haklar' elde etmesi için 10 yılı aşkın süre çalışmış olması gerekiyor. Tabi bu süre zarfında sürekli çalışmanın bir işçi için mucize olduğunu unutmamak gerekiyor. Ve elbette kamuda taşeron işçi çalıştırma devam edecek.

Kamu kurumlarında 'talebe göre' 3-4 saatlik yarı zamanlı işçilik başlayacak.

İstihdam büroları=Köle tacirleri

Ayrıca Özel İstihdam Büroları'nın işlevi artırılıyor. Bakanlar Kurulu gündemindeki paket, 'milyonlarca işçi ve emekçi için bir şans' gibi gösterilerek asıl amaç saklanmaya çalışılıyor. Bakanlar Kurulu'nun

gündemindeki paket ile istihdam bürolarının işlevi arttırılacak.

Açıkça söylemekten sakınmadıkları ise bazı hizmetler için kadrolu işçi çalıştırmak istemeyen kapitalistlerin, istihdam büroları aracılığıyla işçi kiralayabilecek olması. Bu kapsamda çalışanların maaşı, kıdem tazminatı, iş güvenliği ve sigorta primini istihdam büroları üstlenecek.

Kadın işçileri bekleyen tehlike

Özel İstihdam Büroları, doğum iznine giden kadın çalışanın yerine eleman bulabilecek. (Doğumdan sonra kadın işçinin akıbeti ise belirsiz)

Üç çocuk teşviğiyle ilgili olarak da 6 maddelik bir taslak hazırlandı. Bu formülü destekleyecek esnek çalışma modeli geliştirilecek. Doğum öncesi ve sonrası yarı zamanlı çalışma, sigorta priminin devlet tarafından karşılanması, evlenmenin teşvik edilmesi gibi destekler taslakta yer alıyor. Çocuğu 2 yaşına gelene kadar annelere evden veya kısmi süreli çalışma olanağı tanınacak.

Kadın işçiler için bir iyileştirme gibi sunulsa da hazırlığı yapılanlar, kadın işçileri geçici işçi durumuna sokmaktan ibaret. Sermaye sınıfının ekonomi politikası kadın işçileri ucuz, yarı zamanlı işçi haline getirirken, gerici anlayışta kadınları ek olarak adım adım eve hapsetmeye çalışıyor.

BMC satışında işçinin adı yok

TMSF'nin Çukurova Holding'den yönetimini devraldığı ağır ve zırhlı araç üreticisi BMC'nin satış ihalesi gerçekleştirildi. Tek teklifi veren, Ethem Sancak'ın sahibi olduğu ES Mali Yatırım ve Danışmalık AŞ 725 milyon önerdi.

2 Mayıs'ta gerçekleştirilen ihalede tek teklifi veren şirketle Komisyon Başkanı'nın "750 milyon lirayı aşalım" pazarlığı üzerine teklif 751 milyon liraya çıkarıldı. Muhammen bedelinin 985 milyon lirayı bulduğu BMC için 751 milyon lira önerildi. İhalede şimdi nihai karar bekleniyor. ES Mali Yatırım ve Danışmalık AŞ sahibi Ethem Sancak 200 milyon dolar da borç devraldıklarını savunarak muhammen bedele yaklaştıklarını iddia ediyor. İddiası doğru sayılsa dahi 7 milyon doları bulan farkı cebinde kalacak olan Sancak kârını büyötmek için çabılıyor.

Şirkete 500 milyon dolar da yatırım yapacaklarını ifade eden Sancak, BMC'yi büyüteceklerini söylüyor. "BMC'yi küresel bir marka haline getireceğiz, fabrikada istihdamı arttıracacağız, ayağa kalkan BMC'de 10 binden fazla insan çalışacak" diyen Sancak işçi alacaklarına dair soruyu ise yanıtsız bıraktı.

BMC işçilerinin sırtından milyon dolarlar kazanan Çukurova Holding banka yatırımları nedeniyle iflas etmiş, aylarca işçileri maaş bile ödemedi devralmaya devam etmişti. Şirketi TMSF devralırken işçi alacakları, kıdem tazminatlarının ne olacağı havada bırakılmıştı. BMC şimdi ES Mali Yatırım ve Danışmalık AŞ'ye geçerken ödemelere dair yine bir

bilgilendirme olmaksızın sömürü çarkları dönmeye devam edecek.

Türk Metal, patronun yolunu bekliyor

Fabrikada yetkili Türk Metal ise iflas sürecinde olduğu gibi sessizce bekliyor. İşçilerin aylarca ücret almadan çalışmasını milliyetçi propaganda ile sağlayan, hak gasplarına karşı ancak tabandan gelen basınçla eyleme çıkan Türk Metal şimdi yeni patronun insafını, hukuki sürecin işlenmesini bekliyor. Alanlarda esip gürleyen, "Türkiye'nin en çok üyesi olan sendikası" olmakla övünen Türk Metal şefleri konuştuklarında patron için seviniyor. "Daha fazla kazandırma" sözleri veriyor.

Türk Metal İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Halil İbrahim Tosun yeni patron Sancak'ın otomotiv sektörü yatırımlarına vurgu yaparak "sevindirici haber" için şunları söyledi: "Biz işçiler olarak işin başından beri umutluyduk, yine umutluyuz. Özellikle ihale sürecinde Ethem Bey'in yerli otomobille ilgili açıklamaları çok sevindirici. Şirkete bakış açısının çalışanlarla aynı çerçevede olduğunu gördük. Biz daha fazla üretmek, kazanmak ve kazandırmak istiyoruz. Bu fabrikayı alıp büyötmek, yerli bir marka yaratmak isteyen birinin talip olması bizi sevindirdi. Ethem Bey daha önce de fabrikaya gelmiş, kendisiyle görüşme fırsatı bulmuştuk. Biz Sancak Grubu'nun bu işe gönül verdiğini, fabrikaya ivme katacağına inanıyoruz."

Taşeronlaştırma ve özelleştirmeye karşı iş bıraktılar!

Petrol-İş Sendikası'na üye TPAO işçileri, taşeron çalıştırmaya yönelik düzenlemelere karşı 5 Mayıs'ta eyleme çıktı. TPAO'nun Adıyaman, Batman ve Trakya Bölge Müdürlükleri'nde yarım günlük iş bırakma eylemiyle işçiler tepkilerini ortaya koydu.

TPAO yönetimi, kuruluş bünyesinde sürdürülen ağır nakliyat, yol ve lokasyon yapım faaliyetlerinde çalışan işçilerin başka birimlere geçişlerini planladı. Şirket sendika üyesi TPAO işçilerine üretim birimine geçmelerini teklif etti.

Bütünsel Dönüşüm Programı'nın ilk adımı: Taşeronlaştırma

"Bu girişim kabul edilemez!" diyerek eyleme çıkan Petrol-İş Sendikası, bu işlerin ya TPAO bünyesinde yeni kurulan servis şirketine verileceğini ya da dışarıdan hizmet alımı yoluyla karşılanacağını aktardı. Petrol-İş bu uygulamanın TPAO'nun 2023 yılı hedefleri doğrultusunda yeniden yapılandırılması için hazırlandığı iddia edilen 'TPAO 2023 Bütünsel Dönüşüm Programı'nın ilk adımı olduğuna dikkat çekti.

Petrol-İş, TPAO işçilerinin bu programa dönük tepkilerini defalarca şirket yönetimine ilettiğini ancak TPAO yönetiminin, bu kaygı ve itirazları dikkate almadığını ifade etti.

Petrol-İş TPAO'nun, verimliliğe odaklı, istihdamı esnek ve güvencesizleştirilmiş bir şirket haline getirilmek istendiğini istihdam ve personel politikalarının da özel şirket mantığıyla oluşturulmasının hedeflendiğini vurguladı.

İşçilerin tepkisini dikkate alın!

Yapılan açıklama şu ifadelerle sona erdi: "TPAO yönetimi işçinin tepkisini dikkate almadan bu uygulamalarına devam ettiği takdirde eylemlerimizi sürdüreceğimizi duyuruyoruz.

'Bütünsel Dönüşüm Programı' adı altında TPAO'nun küçültülmesine ve yayıflatılmasına asla izin vermeyeceğiz.

Petrol-İş Sendikası ve TPAO işçisi, kamu kuruluşumuz TPAO'ya sahip çıkacak, parçalanmasına ve özelleştirilmesine izin vermeyecek, taşeronlaşma saldırısına dur diyecektir."

Aliğa Belediyesi'nde 104 işçi işten atıldı

2014 yerel seçimlerin ardından Aliğa Belediyesi'ni MHP'li Serkan Acar kazanmıştı. Acar görevine başlar başlamaz ilk icraatı taşeron işçilerinin işine son vermek oldu. 7 Mayıs günü saat 16.30 sıralarında Aliğa Belediyesi'nin tüm birimlerinden 104 işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarmaların ise devam edeceği söyleniyor.

İşçiler çıkış haberlerini alır almaz belediye binası önüne gelmeye başladılar. MHP'li Başkan Serkan Acar ise belediye binasındaki odasından dışarı çıkmadı. Aliğa polisi de belediye içinde ve dışında bekledi. İşten çıkarılan işçilerin büyük çoğunluğunun Alevi ve sol duyarlılığı olan işçilerin olması ise işten çıkarmaların bilinçli bir politika olduğunu gösteriyor.

Akşam üzeri bir grup belediye işçisi belediye binasına girip Serkan Acar'la görüşmek istedi. Ancak Aliğa İlçe Emniyet amiri ve beraberindeki polisler araya girerek işçilerin belediye binasına girmesini engellediler.

İşçiler ve polis amiri arasındaki görüşme sonucunda işçiler belediye meclis üyelerinin yaptığı toplantının sonucunu bekleme kararı aldılar. İşçiler toplantı sonucuna göre eylem planı çıkaracaklarını ve belediye önüne çadır kurarak mevcut haksızlığa karşı

mücadele edeceklerini açıkladılar.

İşten çıkarılan belediye işçileri meclis üyelerinin toplantısının bitiminin ardından kendi temsilcilerini belediye başkanı ve meclis üyeleriyle görüşmesi için gönderdiler.

İşten atmalara karşı direniş

Yaklaşık 2 saat süren toplantının ardından Acar'ın işten çıkarmalar konusunda geri adım atmayacağını duyurması üzerine işçilerin öfkesi arttı.

İşçiler Belediye binasına girmek istediler ve polisler etten barikat kurarak işçilerin belediyeye girmesini engelledi.

İşçiler sık sık "Direne direne kazanacağız!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Serkan Acar dışarı!" sloganlarını attı.

İşçiler belediye önünde çadır kurarak direnişe geçeceklerini belirterek eylemlerine devam ettiler. Serkan Acar bütün gece belediye binasından dışarı çıkmadı.

Ertesi sabah belediye önünde tekrar biraraya gelen işçiler, çadır kurarak direnişe başladılar. İşçiler, sınıf dayanışması için kapı ve çitleri yıktılar.

Direnişçi işçiler: “Sütaş’ta hak-hukuk yok!”

TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Muharrem Yılmaz’ın patronu olduğu Sütaş’ta kölelik koşullarında çalışan işçiler sendikalaştıkları için işten atıldılar. Tek Gıda İş’ten örgütlenen işçiler 26 Nisan Cumartesi günü fabrika önünde direnişe başladılar. 1 Mayıs’ı fabrika önünde direniş alanında kutlayan işçiler kazanana kadar mücadele edeceklerini dile getiriyorlar.

- Çalışma koşullarından bahseder misiniz?

- Direnişçi işçilerden Abdullah Can: En düşük 12 saat, bazı bölümlerde 13 saatin üzerinde çalıştırıyoruz. Resmi tatiller kesinlikle verilmiyor. Bire bir veriliyor. Yaptığımız mesailerin karşılığını alamıyoruz. Bazı bölümlerde 70-80 saat mesai oluyor, bordolarda 30 saat gözüküyor. İçerideki arkadaşların çoğu ekmeksiz kalacağız diye bir şey demiyorlar. Biz içeride bazı arkadaşların korkularından ve baskılardan dolayı işverenden yana olduğunu da biliyoruz. Biz gece gündüz buradayız. Bu işin peşini bırakmayacağız. Hakkımızı arayacağız.

- Sendikalaşmanın nedeni ağır çalışma koşulları mı?

- Bizim sosyal faaliyetlerimiz hiç yok. 2 ay önce bir arkadaşımız temizlik yaparken calaskanın üzerinden düşerek hayatını kaybetti. Onun için calaskanın üzerinde uyuyor diye rapor tuttular. 12 saat çalışmış bu arkadaşımız. Sabaha karşı düşerek hayatını kaybetti. Ben iş kazası geçirdim. Bana hiçbir şekilde yardımcı olunmadı. Bu şekilde devam ettim. Bir kız arkadaşım parmağını makinaya kaptırdı, Uludağ Üniversitesi’nde bunun raporları mevcut. Parmağın parçasını getirin dikelim dediler. Oradaki sorumlular makinayı kapatmadılar, üretimin devam etmesi için. Böyle birçok örnek var. Arkadaşlarımız hepsini biliyor, onlar bizden daha iyi biliyor. Her şeyin üstü kapatılıyor. Arkadaşlarımız korkudan ses çıkaramıyorlar.

- TÜSİAD’ın başkanı milyarlar kazanıyor ama işçilerini kölelik koşullarında çalıştırıyor...

- Patron televizyonlarda hak-hukuk dersi veriyor

ama kendi işçilerine gelince bir şey yok. Bir abimiz 25 sene çalıştı burada emekli oldu bir teşekkür bile etmediler. Hak-hukuk burada geçmiyor. Bu yolda var (fabrikanın önündeki yolu göstererek) ama bu yolun öbür tarafında yok. İnsan kaynakları üretimle yolun arasındadır. Bir sorun olduğunda insan kaynakları ya yola çık ya da işine git der. Tazminatsız. Bizim yevmiyeci arkadaşlarımız var. Taşeronda çalışıyorlar. zamanları dolduğunda istifa ettirilip kıdem tazminatı haklarını yakıyorlar. 2 ay sonra tekrar işe çağırıyorlar. Bunun karşısında para vermiyorlar.

- Sütaş’daki örgütlenme sürecini anlatır mısınız?

- Engin Öz (Tek Gıda İş Sendikası

Mustafakemalpaşa Şube Başkanı): Ortalama 2-3 yıldır aktif olarak örgütlenme çalışması yürütüyoruz. Aksaray ve Karacabey’deki Sütaş işletmelerinde sona yaklaştık. 900’e yakın üye sayısına ulaştık fakat işveren yetki almamamız için işçi çıkarmaya başladı. Karacabey işletmesinden 12, Aksaray’dan 10 işçi sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldı. Karacabey işletmesinin önünde işten atılan arkadaşlarımızın geri alınması için mücadeleye başladık. 1 Mayıs’ı da fabrika önünde kutladık. Emek dostları da burayı bayram yerine çevirdi. Gerçek 1 Mayıs’ı burada kutluyoruz.

- Çalışma koşullarından bahseder misiniz?

- İşçilerin çalışma koşulları çok ağır. Ortalama günde 14 saat çalışıyorlar. 14 saatin sonunda izin almadan fabrikadan çıkamıyorlar. Burada kölelik düzeni oluşturmuşlar. Ortalama ücretleri 800-850 lira civarında. Çok ağır şartlarda çalışıyorlar. İşçinin sendikayı tercih etme sebeplerinin başında çalışma koşullarının ağır oluşu geliyor. Biz de bu çalışmayı başlattık, bizi tercih ettikleri için arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz.

İşverenin elinde tek silah vardı; işçi çıkartmak, onu da yaptı zaten. Biz direnişe yeni başlıyoruz. Çeşitli eylem planlarımız var. Arkadaşlarımız işe alınana kadar burada direniş halinde olacak. Daha sonra eylemin İstanbul ayağı var. Sütaş Genel Müdürlüğü önünde eylemimiz başlayacak. Yetmedi TÜSİAD’ın önünde eylemimiz devam edecek.

Yılmaz her konuşmasında siyasi iktidarı, toplumun anayasal haklarına saygılı olmaya çağırıyor. Aynı çağırıyor biz kendimiz için istiyoruz. Burada çalışan arkadaşlarımız için istiyoruz. Çünkü bu anayasanın 51. maddesinin işçilere verdiği haktır. Nasıl ki onlar patron olarak patronlar kulübüne üye oluyorlar, biz de arkadaşlarımızın serbestçe sendikaya üye olmalarını istiyoruz.

Kızıl Bayrak / Bursa

Sütaş davasında işe iade kararı

Sütaş’ta sendikal örgütlenmeye karşı işten atma saldırıları sürerken 2012 yılında işten atılan işçilerin dava süreci karara bağlandı.

2012 Haziran ayında Tek Gıda-İş Sendikası’na üye olan 16 işçi için açılan işe iade davasında her bir işçi için 12 aylık brüt ücret tutarında sendikal tazminat verilmesine hükmedildi.

Karacabey 1. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde görülen davanın gerekçeli kararında başka işçilerin de aynı nedenle dava açtıklarına dikkat çekilirken tanık ifadelerine vurgu yapıldı. Daha önce eksik soruşturma gerekçesiyle bozulan davada ilgili işlemler tamamlandıktan sonra geçtiğimiz günlerde karar duruşması gerçekleştirildi.

Sütaş patronu adına avukat davada işçileri
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“asılsız ve hakaret içeren sözler sarf etmesi sebebiyle iş akdinin devamının işveren için çekilmez bir hale gelmesi” nedeniyle 25/2 maddesiyle tazminatsız işten çıkardığını savunuyordu.

Fakat dava sürecinde hem işçi hem de şirket tanıkları hakarete ilişkin bir veri olmadığını aktararak bunun yalan olduğunu açığa çıkardı.

Mahkeme heyeti de tanıkların ifadelerini baz alarak patronun sendikal örgütlülüğü haber aldığı için işten çıkarma yoluna gittiğine karar verdi. Mahkeme kararında buna vurgu yapılarak hem işe iade kararına hem de sendikal nedenlerle işten çıkarma yapıldığı için 12 aylık maaşın brüt ücret olarak tazminat için verilmesine hükmedildi.

Sütaş işçileri aradan geçen zaman diliminde sendikada örgütlenme mücadelelerini sürdürdü. Patron da işten atma ve sendikadan istifa baskısına devam etti.

Madende kömür ölüm kokmaya devam ediyor

Nisan ayında maden ocaklarında 6 maden işçisi hayatını kaybederken, 16 işçi de yaralandı.

Uluslararası Çalışma Örgütü verilerine göre, ölümlü maden kazaları listesinde Çin'i bile geride bırakarak ilk sırada olan Türkiye'de Nisan ayı da maden işçileri için farklı olmadı. Dev Maden-Sen Yönetim Kurulu'nun yaptığı yazılı açıklama ile Nisan ayında maden ocaklarında yaşanan iş cinayetlerine dikkat çekildi.

Dev Maden-Sen'in açıklamasına göre Nisan ayında 7 ayrı olayda 6 maden işçisi yaşamını yitirirken, 16 işçi de yaralandı.

Nisan ayı verileri şöyle:

4 Nisan: Bartın'ın Amasra İlçesi'nde, özel sektöre ait bir maden ocağında süren sondaj çalışması sırasında başına demir düşerek yaralanan Naim Caner (33), kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

5 Nisan: Zonguldak'ın Gelik Beldesi Ayiçi Mahallesi'nde faaliyet gösteren özel sektöre ait bir maden ocağında grizu patlaması sonucu Mustafa Çelik, Hüseyin Çelik ve Canberk Bozok adlı maden işçileri yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

5 Nisan: Aydın'ın Karpuzlu İlçesi'nde, özel sektöre ait maden işletmesinde kamyonlara yol gösteren Mehmet Yolcu'ya (40) plakası belirlenemeyen TIR çarparak ölümüne neden oldu.

9 Nisan: Burdur Yaylabeledi'nde faaliyet gösteren özel sektöre ait mermer ocağında meydana gelen iş kazası sonucu yaralanan Ekrem Alma, hastaneye götürülürken yolda yaşamını yitirdi.

16 Nisan: Kocaeli'nin Körfez ilçesinde İbrahim Akar (34), gece mesaisinde çalıştığı kireç ocağında aniden fenalaşarak hayatını kaybetti.

26 Nisan: Nevşehir'in Gülşehir İlçesine bağlı Gümüşyazı Köyü'nde, özel sektöre ait faaliyet yürüten lin-

yt ocağında meydana gelen grizu patlaması sonucu; Ferdi Gürlek (32) yaşamını yitirdi. 12 işçi ise yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Bunlar arasında Selim Uçar (33) ve Emin Gülkan'ın (34) durumlarının ciddi olduğu öğrenildi. Diğer yaralılar ise; Yaşar Güneş, Uğur Kale, Tarık Devci, Ersin Akkuş, Serkan Ercan, Aydın Gürkan, Kuddusi Özbek, Mustafa Mehmet Dadak, Mehdi Yıldız ve Turgay Demir.

30 Nisan: Karaman Aşağı Kızılca Köyü Pamukderesi mevkiinde kum ocağında traktör römorkuna kum doldurdukları sırada kum yığınının altında kalan Mustafa Ok (54) öldü. İşçilerden İrfan Doğan (26) ise yaralı olarak kurtarıldı.

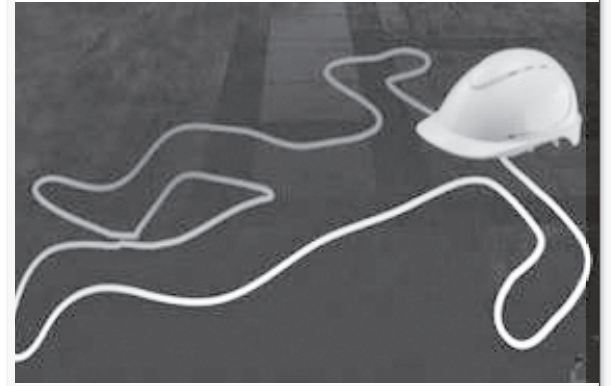

İş cinayetleri sürüyor

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, 5-7 Mayıs tarihleri arasında Haliç Kongre Merkezi'nde düzenlenen 7. Uluslararası İş Sağlığı ve Güvenliği (İSG) Konferansı öncesinde, son 10 yılda ölümlü iş kazası sayısında yüzde 56'lık bir gerileme olduğunu söyledi.

Ancak sadece Nisan ayının ikinci yarısında yaşanan iş cinayetleri bile gerçeği fazlasıyla yansıtıyor. İşçi Ölümüne Son Platformu'nun verilerine göre, 16-30 Nisan tarihleri arasında 42 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bu işçilerden 3'ü ise çocuk işçi. Bu verilere göre en fazla iş cinayeti inşaat ve hizmet iş kolunda yaşanıyor.

Ayrıca İzmir Tabip Odası tarafından hazırlanan raporda, 2014 yılının ilk 4 ayında Türkiye'deki inşaatlarda en az 97 işçinin iş cinayeti sonucunda yaşamını yitirdiği ifade edildi.

Aliğa'da iş cinayeti

Sanayi ve işçi kenti Aliğa'da, 2 Mayıs günü gerçekleşen iş kazalarında bir işçi yaşamını kaybederken bir işçi de kolunu kaybetti. İş cinayetinin bu seferki adresi Viking Kağıt fabrikası oldu. Fabrikada kalite kontrol bölümünde çalışan Özkan Köse isimli işçi fabrika sahasında kağıt balyaların kontrolünü yaptığı sırada balyaların üzerine düşmesi sonucu yaşamını yitirdi.

Bir diğer "iş kazası" da petro-kimya sektöründe meydana geldi. Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Star Rafinerisi'nde kesme taş üreten Lotus taşeronunda çalışan Yakup Güleç isimli işçi sağ kolunu kompresöre kaptırdı. Sağ kolu omuzdan kopan işçi ilk önce Aliğa Devlet Hastanesi'ne, oradan da Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı.

Savcılığın iki olayda da inceleme başlattığı öğrenildi.

Kızıl Bayrak / Aliğa

İşsizlik de iş arayanlar da arttı

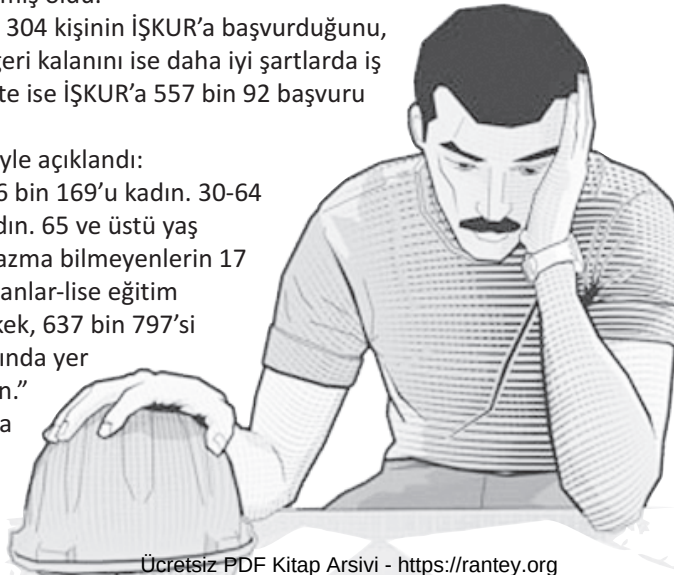
Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, bir soru önergesine verdiği yanıt ile, 10 yılda İŞKUR'a iş başvurularının yüzde 323 oranında arttığını itiraf etmiş oldu.

Çelik açıklamasında, 2013'te 2 milyon 359 bin 304 kişinin İŞKUR'a başvurduğunu, bu başvuruların 1 milyon 36 bin 427'sini işsizler, geri kalanını ise daha iyi şartlarda iş arayanların oluşturduğunu ifade etti. Çelik, 2003'te ise İŞKUR'a 557 bin 92 başvuru yapıldığını söyledi.

2013 yılında yapılan başvuruların profili ise şöyle açıklandı:

"15-29 yaş aralığında 747 bin 157'si erkek, 446 bin 169'u kadın. 30-64 yaş aralığında 747 bin 151'i erkek, 416 bin 4'ü kadın. 65 ve üstü yaş grubunda 2 bin 91'i erkek, 432'si kadın. Okuma yazma bilmeyenlerin 17 bin 287'si erkek, 14 bin 532'si kadın. Okuryazar olanlar-lise eğitim aralığında yer alanların 1 milyon 240 bin 475'i erkek, 637 bin 797'si kadın. Meslek yüksek okulu-doktora eğitim aralığında yer alanların 238 bin 937'si erkek, 210 bin 276'sı kadın."

Ayrıca Çelik'in açıklamalarında 2013'te İŞKUR'a başvuranların, yüzde 19.4'ünü meslek yüksek okulu ve üstünde mezun olanların oluşturması dikkat çekti.

Geçmişin devrimci miras

“... Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır...”
(TKİP Kuruluş Bildirisi)

Bir tarihsel birikimin üzerinde yükseliyoruz

Kendi kısa tarihimiz boyunca da vesile doğdukça vurguladık; hiçbir şey boşluktan doğmaz, doğamaz. Bizi doğuran, küçük-burjuva devrimciliğinden kopuşumuzu ve yeni temeller üzerinde ortaya çıkışımızı olanaklı kılan bir geçmiş devrimci birikim var. Daha önce de önemle belirtmiştim; bu birikimden kök almasaydık, bu birikimle hesaplama yeteneği de gösteremezdik. Her diyalektik kopuş kendinden önceki dönemin birikimi üzerine yükselir daima. Kopuşun ortaya çıkardığı yeni bilinç, eski bilincin kavranması ve ileri bir noktada diyalektik olarak aşılması anlamına gelir. Eğer komünizmin 150 yıllık mirası olmasaydı, eğer Ekim Devrimi’yle başlayan 70 yıllık bir tarihi dönemin toplam birikimi olmasaydı, bu büyük tarihi birikim ve miras olmasaydı, eğer Türkiye’nin son 35-40 yıllık kitlesel boyutlar kazanmış siyasal mücadeleleri, bu mücadeleler içerisinde oluşmuş devrimci birikimi olmasaydı, biz böyle bir parti kurmak gücü ve olanağı bulamazdık. Biz bu anlamda aynı zamanda olumlu bir birikimin, devrimci bir birikimin ürünüyüz. Onu anlayan, onu özümseyen, ondan ileriye taşınacak herşeyi alan, onda geriyi, başarısızlığı, zaafiyeti temsil eden herşeyle de hesaplaşan bir mücadelenin ürünüyüz.

Bugüne kadar kopuşumuza çok vurgu yaptık. Saflarından koptuğumuz geleneksel halkçı akımlarla sert bir hesaplama yürüttük. Bunları yapmak zorundaydık. Kopuşumuzu çok vurguladık dedim, vurgulamak zorundaydık. Zira zamanını doldurmuş bulunan bir geçmiş devrimcilik anlayışından kopuyorduk; onu aştığımızı, onu geride bıraktığımızı vurgulamak zorundaydık. Yeni bir ideolojik-politik kimlik, yeni bir örgütsel kimlik olduğumuzu, yeni bir devrimcilik anlayışını temsil ettiğimizi, tümüyle yeni bir temel kazandığımızı vurgulamak zorundaydık.

Ama geline yerde, partili kimlik aşamasına ulaştığımız bir evrede, biz artık sadece reddettiğimiz mirası değil, aynı zamanda üzerinde yükseldiğimiz birikimi de yeterli açıklıkta vurgulamak durumundayız. Bir tarihin ürünü olduğumuzu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Parti olarak bizi doğuran tarihsel birikimin bilincinde olmak, bu çerçevede sol hareketin 30 yıllık devrimci mirasını yerli yerine oturtmak zorundayız.

Son 30-35 yılı bilerek özellikle vurguluyorum. Bunu hiç de ‘60’lar öncesini görmezlikten gelmek,

tarihimizin bu dönemini yaşanmamış saymak için yapmıyorum. Ya da, bu ülkede cumhuriyetin ilk 30-40 yıllık döneminde, sosyal mücadeleler açısından o son derece çorak ve kısır dönemde, herşeye rağmen sosyalizm davası için bir şeyler yapmaya çalışan insanların emeğini ya da çabasını, oradaki iyiniyeti ve samimiyeti küçümsemek ya da oradan sahip çıkılabilecek şeyleri görmezlikten gelmek için yapmıyorum. Ama Türkiye’de modern temeller üzerinde gerçek sosyal mücadeleler dönemi son 30-40 yıllık dönem olduğu içindir ki, ben de özellikle bu dönem üzerinden konuşuyorum. Bu dönemin birikimi üzerinde yükseliyoruz. Bu birikimi anlamalı, bu birikime sahip çıkmalı ve bu birikimin ürünü olduğumuzun her zaman bilincinde olmalıyız.

Geçmiş olmayanın geleceği olmaz, diye veciz bir söz vardır. Bu güzel bir özdeyiştir. Genellikle geçmişe tutucu ya da oportünist bir şekilde sarılmak için kullanılır, bu noktada gerici ya da geriye dönük niyetlere alet edilmiş bir sözdür. Ama temelde doğru bir sözdür. Geçmişe tutucu bir şekilde sarılanların, geçmişin zaafalarını, zaafiyetlerini savunmak için bu özdeyişe sarılanların durumu ne olursa olsun, biz geçmişle sert bir hesaplama yapmaya çalışan, o noktada geçmişe aşıp geleceğe bakan bir akım olarak kendi kimliğimizi oluşturduğumuz bir noktada, “geçmiş olmayanın geleceği olmaz” özdeyişinin anlamını pozitif bir tutumla gözönünde bulundurmalı, bunun gereklerine uygun davranabilmeliyiz.

Geçmişte olumlu olanı, bu geçmişin içinden geleceğe taşınacak olanı anlamayı ve özümsemeyi başaramayan bir hareket zaten yeni bir kimlik yaratamaz, yaşama gücü ve olanağı bulamazdı. İnkarcılığın tutunduğuna tanık olunmamıştır, kendinden önceki birikimi hiçleyen bir akımın yaşadığı görülmemiştir. Biz eğer, çok sınırlı güç ve imkanlarla çok kötü bir dönemde, gerçekten tarihsel konjonktür olarak çok kısır ve elverişsiz bir evrede ortaya çıktıysak, ama buna rağmen yaşama gücü bulabildiysek ve bugüne gelebildiysek, belli ki biz “geçmiş olmayanın geleceği olmaz” bilincine fazlasıyla sahip bir hareket olarak davranmışız. Biz bu geçmişe kaba inkarcı bir tarzda yaklaşmış olsaydık, zaten birkaç yıl içerisinde silinir giderdik. Hiçbir biçimde kök tutamazdık. Biz kendi ulusal ve evrensel tarihimizde kendimize sağlam kökler bulduğumuz içindir ki, bu temel üzerinde yeni bir filiz olarak yeşermek, yeni bir gövde olarak gelişip serpilme imkanını da böylece bulabildik.

Proletarya sosyalizmi dönemi

Türkiye’nin ‘60’lı yıllarına baktığımız zaman, net bir biçimde bir burjuva sosyalist hareket görüyoruz. Aslında görkemli bir dönemdir, ‘60’lı yıllar. Türkiye’de bir sol uyanış dönemi. Sosyalizmin Türkiye’de

heyecanlar yarattığı, sosyalist olmak iddiasındaki politik akımların toplumla yüzyüze, düzenin resmi güçleriyle karşı karşıya geldiği, kendini bir kuvvet olarak hissettirebildiği bir dönemdir. Solun ilk kez olarak kitleselleştiği bir dönemdir. Bu gerçek bir heyecan ve coşku dönemidir. Bence Türkiye’nin sol ve sosyalizm konusunda samimi heyecanları ve coşkuları yaşadığı bir dönemdir, ‘60’lı yıllar. Ama bu aynı zamanda, marksist bilincin ışığında devrimci açıdan bakıldığında, çok da yüzeysel bir dönemdir. Çünkü bu dönemin soluna çok büyük ölçüde orta sınıf aydınları damgasını vurmaktadır. Mücadele edenler alt sınıflar oldukları halde, o dönemin bilinci çok büyük ölçüde YÖN, MDD ve TİP’de ifadesini bulan orta sınıf aydınları tarafından oluşturulmaktadır. Bu dönemin ideolojik görüşlerine, programlarına, mücadele platformlarına baktığımız zaman, düzenin ve düzen kurumlarının aşılamadığını görmekteyiz. Biz burjuva sosyalizmi derken de bunu kastetmekteyiz. İşin özünde düzeni kendi temelleri üzerinde reforme etme programlarıdır bunlar.

‘60’lı yıllar burjuva sosyalizminin damgasını vurduğu bir dönem oldu ve bu dönem ‘71 Devrimci Hareketi’nin çıkışıyla kapandı. ‘71 Devrimci Hareketi yeni dönemin, devrimci küçük-burjuva radikalizminin, aynı anlama gelmek üzere küçük-burjuva sosyalizminin doğuşunu işaretler. Bilindiği gibi biz, ‘71 Devrimci Hareketi’ni Türkiye’nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendiriyoruz. Buradaki devrimci kopuş, ‘71’in devrimci akımlarında/örgütlerinde ifadesini bulan küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkması ya da şehir gerillacılığı yapması değildir hiç de. Kopuşun kendisi asıl anlamını bu akımların ideolojik-politik bilincinde bulmaktadır. Bu akımlara baktığımızda, bunların devlet konusunda, devlet yıkıcılığı konusunda, düzenin daha temel noktalardan reddi konusunda, düzen kurumlarının karşıya alınması konusunda radikal bir ideolojik-politik tutum içerisinde olduğunu görüyoruz. Kopuşa asıl anlamını veren de bu zaten. Yoksa küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkmış olması ya da kentlerde bir takım silahlı eylemler yapmış olması değil. Bunların sembolik politik-pratik anlamı var yalnızca.

‘71 Hareketi, kendinden birkaç yıl sonra görkemli bir büyüme yaşayacak büyük devrimci akımlara kaynaklık etti. Ve kalıcı olan yan hiç de küçük insan gruplarının silahlı eylemi olmadı. İşin bu bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi yanı sıra daha ‘74 yılında geride kalmış, aşılmıştı. Bu ancak o dönem Türkiye’sinde, ‘70’li yıllarda fazla bir ciddiyeti olmayan bir takım küçük grup ve çevreler tarafından sürdürülmek isteniyordu. Oysa ‘71 Hareketi’nden köklenen asıl akımlar büyük kitlesel mücadelelerin içerisinde kendilerini buldular. Kitle çizgisine oturdular.

I ve TKİP

H. Fırat

Büyük kitle eylemlerinin bir parçası, yer yer öncüsü haline geldiler. Demek ki kalıcı olan, küçük insan gruplarının silahlı eylemleri değil. Devrimcilik orada hiç de devlete silah çekmekten ibaret değil. Devlet ve düzen kurumlarını karşıya alan, şiddete dayalı devrim fikrine bağlılık gösteren bir ideolojik ilerleme söz konusu. Devlet ve devrim konusunda bir ilerleme var, kopuşun ideolojik-politik özü, ifadesini asıl olarak burada bulmaktadır. '60'lı yılların sol akımlarına, burjuva sosyalizminin temsilcisi bu akımlara baktığımızda, olmayan da bu zaten.

'70 yıllar, bu temel üzerinde ortaya çıkan ve '70'li yıllara egemen yaygın küçük-burjuva hareketliliği içinde kendini bulan küçük-burjuva sosyalizmi dönemi oldu. Küçük-burjuva sosyalizmi de kendi çapında görkemli bir dönem yaşadı, gelişip serpildi. Fakat sonuçta o da gelişmesinin sınırlarına vardı. Belli bir noktadan sonra da karşı-devrimin sert karşı saldırısıyla yüzyüze kalarak yenilgi ve yıkımla sonuçlandı. Ve '80'lerin ortası, bu yenilginin, bu yıkımın çok da rastlantı olmadığını, söz konusu olanın basit bir karşı-devrim yenilgisi olmadığını, bu hareketlerin yapısal zaafiyetleri, açmazları temeli üzerinde bu denli yıkıcı ve tasfiyeci etkisini gösterdiğini ortaya koydu. Yine '80'lerin ikinci yarısı, küçük-burjuva hareketliliğinin artık geçmişteki biçimiyle tekrarlanamayacağına da tanıklık etti.

Dolayısıyla, '60'lı yıllar orta sınıf sosyalizminin, bu anlamda burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi olduysa, '70'li yıllar da küçük-burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi oldu. Ve '80'li yıllar, bu her iki sosyalizm türünün ürünü olan akımların yenilgiyi yaşadıkları ve dağılma süreçleriyle yüzyüze kaldıkları bir evreye tanıklık etti. Biz işte tam da bu dönemde, '80'lerin ikinci yarısında, siyasal mücadele sahnesine doğduk. Ve bir dönemin, burjuva ve küçük-burjuva sosyalizmlerinin birbirlerini izleyerek sırayla damgasını vurdukları bir dönemin kapandığını ve artık proletarya sosyalizminin damgasını vuracağı dönemin başladığını ilan ettik.

Ama az önce dünya üzerinden söylediğimin bu çerçevede bir kez daha altını çiziyorum. Bu bizim, deyim uygunsa dar bir insan çevresinin, o günkü bilincinin ve inancının ifadesiydi. Dönemler daima sınıflar mücadelesiyle ve sosyal hareketliliklerle belirlenir. Dönemlerin bitişi, yeni dönemlerin başlangıcı, nesnel toplumsal nedenler ve dinamiklerle belirlenir. Küçük insan çevrelerinin bilinci bunu yalnızca kavrayıp yansıtabilir. Bir dönem kapanıyordu, biz bunu farkettilik. Yeni bir dönemin ilk işaretleri konusunda ciddi bir etken o dönemin sınıf hareketliliği idi. Ama bunun '91 yılının başında kırılmaya uğraması ve bugüne kadar belini yeniden doğrultamaması, kendi birikimini, kendi enerjisini bugüne kadar ortaya koyamaması, sınıf hareketinin damgasını vuracağı yeni bir dönemin

henüz başlayamadığının da bir göstergesi. Ama biz bu yeni dönemi kucaklayarak bir siyasal akım olarak '87'de doğmuşuz. Belli bir gelişme yaşamışız ve bugün partimizi kuracak aşamaya gelmişiz. Deyim uygunsa başlayacak dönemi kucaklayacak bir öncü hazırlık süreci içinde olmuşuz.

Yeni döneme işçi sınıfının ve tarihsel olarak onun temsil ettiği proleter sosyalizminin damgasını vuracağının açık göstergeleri şimdiden var. İlk gösterge, sınıfın bu yeni döneminin başlangıç evresinde ortaya koyduğu ilk hareketlenmeler, oradaki kapasite, potansiyel idi. İkinci bir gösterge ise tersinden bir olgu üzerinden yansıyor. Küçük-burjuva kitleler belli hareketlilikler ortaya koysalar bile geçmişte tekrarlamayacaklarını aradan geçen on yıllık süre içerisinde fazlasıyla göstermişlerdir.

Bu ülkede yeni bir sosyal mücadeleler dönemi ancak işçi sınıfının damgasını taşıyabilir. Artık biz '60'lı ve '70'li yıllardaki türden küçük-burjuva yığınların egemen olacağı ve damgasını vurabileceği bir tarihsel dönemi bu ülkede yaşayamayacağız. Türkiye'deki sosyal ilişkilerin evrimi, küçük-burjuvazi üzerinde yıkıcı etkiler yapan bir takım başka gelişmeler söz konusu. Biz çoğu kere yirmi yılın yorgunluğu dedik, ama bu işin gerçekte öznel yanı. Bir de bunun nesnel temeli var. Türkiye'de burjuvazi bugün öyle bir egemenlik kurmuş, öyle bir örgütlü aygıt yaratmış, siyasete, kültüre, ideolojiye ve gündelik yaşama öylesine yön vermektedir ki, bu hakimiyetin karşısında ideolojik mücadele ve politik bir girişim, bir hareketten bu

düzenin anti-tezi olan sınıf, onun temsilcisi ve öncüsü politik akım, yani komünist bir sınıf partisi başarabilir. Sayısız sol akım içerisinde bütün bu kargaşaya, bütün bu çalkantıya karşı ideolojik açıdan sağlam durmayı yalnızca komünist hareketimizin başarmış olması bile bu açıdan hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Bu gerçek, yeni döneme işçi sınıfının damgasını vuracağının, işçi sınıfının temsilcisi olan akım üzerinden kanıtlanmasından başka bir şey değil. Yani bir toplumsal sınıfın gösterebileceği bir kapasiteyi ve tutarlılığı, o sınıfın henüz kendini siyaset sahnesinde ortaya koymadığı bir dönemde, o toplumsal sınıfın temsilcisi olan siyasal akım kendi şahsında gösterebilmektedir. Bizim üzerimizden yansıyan, gelecekte işçi sınıfının gerçekleştireceği önderlik kapasitesinin bir göstergesinden, bu sınıfa özgü devrimci tutarlılığın bir ifadesinden başka bir şey değil. Ve öyle anlaşıyor ki, '60'lı yıllar burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '70'li yıllar küçük-burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '80'li yıllar bu her iki sosyalizm türü için bir yenilgi ve çözülüş dönemi oldu. Devrimci kitle hareketleri yönünden durgun geçen '90'lı yıllar ise yeni bir sosyalizm türü için, proletarya sosyalizmi için bir şekillenme dönemi olarak yaşandı. Ve öyle anlaşıyor ki, partili bir kimlikle gireceğimiz 2000'li yıllar, partimizin damgasını vuracağı bir dönemin de ifadesi olacaktır.

(TKİP Kuruluş Kongresi Açılış Konuşması'ndan... Partinin Adı ve Amblemi, Eksen Yayıncılık, s.32-38)

Sınıf devrimcileri Denizler'i andı!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 6 Mayıs'ta Avcılar, Kartal, Gebze ve Bursa'da yaptığı etkinlik ve eylemlerle Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i andı.

Avcılar

Avcılar'da eylem Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Devrimci Liseliler Birliği tarafından ortak olarak gerçekleştirildi. Marmara Caddesi'nde düzenlenen yürüyüşte kızıl bayraklarını dalgalandıran sınıf devrimcileri üzerinde üç yiğit devrimcinin resminin bulunduğu, "Kavgamızda yaşıyorlar! Denizler'in yolunda devrime, sosyalizme!" yazılı pankartlarını açtılar.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ise "Deniz Yusuf Hüseyin – Kavgamızda yaşıyorlar!" yazılı pankart ile yürüyüşte yerini aldı. Yürüyüş boyunca çevredeki emekçilere seslenilerek, Denizler'in mücadelesi anlatıldı ve çürümüş düzene karşı mücadeleye davet edildi. Çevredeki emekçiler de anma programına katılarak, saygı duruşuna ve sloganlara eşlik ettiler. Yürüyüşün ardından BDSP adına basın açıklaması yapıldı.

Denizler'in '71 kopuşu ile birlikte parlamenter hayaller yerine düzenin sınırlarını aşan bir örgütlenmeyi tercih ettiği belirtilen açıklamada, bu kopuşun sermayeyi önlem almaya ittiği ifade edildi. '71 askeri faşist darbesinin ardından düzen tarafından devrimci avına cıkıldığına dikkat çekildi ve topluma gözdağı verilmek amacıyla Denizler'in katledildiği dile getirildi. Türkiye topraklarında devrimin tohumlarının ölümün üzerine tereddütsüzce yürünerek atıldığı ve onların bayrağının komünistler tarafından taşındığı söylendi.

Basın açıklamasının ardından kitle ve çevredeki emekçiler Denizler şahsında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından ise hep birlikte Gündoğdu Marşı söylendi.

Program, düzeni teşhir eden konuşmalarla devam etti ve söz bu düzene başkaldıran Greif işçilerine verildi.

Greif işçisi Coşkun Alsaç, onurlu bir yaşam için fabrikalarını işgal ettiklerini ve işçilerin birlik olduğu zaman neler yapabileceklerini gösterdiklerini ifade etti. Alsaç, Denizler'in, İbolar'ın, Mahirler'in ve Mazlumlar'ın kavgasını fabrikalara taşıdıklarını ve onların yolundan yürüyeceklerini dile getirdi. Alsaç'ın konuşmasının ardından anma programı türkü ve marşlarla devam etti. Kitle gür bir şekilde Şarkışla'yı ve

Çav Bella'yı söyledi.

Marşların ardından söz Greif işçisi Ahmet Mekin Demir'e verildi. Demir, üç yiğit devrimci için kaleme aldığı şiirini okudu. Şiir kitle ve çevredeki tarafından alkışlarla karşılandı. Şiirin ardından haykırılan sloganlar ile anma sona erdirildi.

Kartal

Bankalar Caddesi İntiba'nın önünde toplanan kitle sloganlarla yürüyüşe geçti. BDSP yazılı kızıl flamalar ve önde "Denizler'in yolundan devrime, sosyalizme!-BDSP" şiarlı pankartla yapılan yürüyüş çevredeki emekçiler de alkışlarıyla ve korteje katılarak destek verdi.

Bankalar Caddesi'nin ardından çay bahçelerinin yanından geçilen yürüyüş boyunca, katledilen devrimci önderlerden ve 6 Mayıs tarihinin öneminden bahsedildi. 6 Mayıs'ın sadece bir anma günü değil aynı zamanda devrim ve sosyalizm mücadelesinin yükseltildiği bir gün olduğu vurgulandı.

Yürüyüş, çay bahçelerinden sonra emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahta sonlandırıldı. Tekrar 6 Mayıs tarihinin öneminden bahsedilerek devrim ve sosyalizm uğruna şehit düşenler anısına saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşu esnasında "Biz kazanacağız" şiiri okundu.

Eylemde BDSP adına yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi: "Denizler, ufku düzeni aşamayan solu, sosyalizm adına parlamenter çizgide debelenenleri mahkum etmişlerdir. Düzeni reddederek devrime giden yolu açacak devrimci bir örgüt yaratmak için önemli bir adım atmışlardır. Devletin, düzenin karşısına devrimin bayrağını dalgalandırarak devrimci bir çizgi ortaya koymuşlardır. Denizler'in yolunda ilerlemek devrimde ve devrimci bir örgütte ısrar etmek, devrimci bilinci kuşanmaktır."

Basın metninin okunmasının ardından OSİM-DER Şiir Topluluğu 6 Mayıs'a yazılan ve devrimci şairlerin şiirlerinden oluşan şiir dinletisi sundular. Eylem "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganı ile sonlandırıldı.

Gebze

Eskişehir Çeşme önünde biraraya gelen Gebze BDSP "Denizler'in devrim bayrağı ellerimizde! / BDSP" pankartını açarak sloganlarla eylemi başlattı.

Eskişehir önünden Kent Meydanı'na doğru sloganlarla ve konuşmalarla yürüyüş gerçekleştirildi. Kent Meydanı'nda BDSP adına yapılan basın açıklaması yapıldı.

açıklamasında, Denizler'in yolunda ilerlemenin devrimde ve devrimci örgütte ısrar olduğu vurgulandı.

Denizler'in devrim bayrağını 26 yıldır komünistlerin dalgalandırdığının vurgulandığı açıklamada, Denizler'in yolundan devrime ilerleme çağrısı yapıldı. Yeni Haziranlar, yeni Greifler yaratma vurgusu yapan açıklama şu sözlerle sonlandırıldı: "Bizler biliyoruz ki Denizler'in devrim bayrağını dalgalandırmak sermaye düzenine karşı yeni mücadele mevzileri yaratmaktan geçer. Emperyalizme, faşizme ve sömürüye karşı birer Deniz olmaya çalışırken Haziran Direnişi'ne ve Greif işgaline yenilerini eklemek bizlerin önündeki sorumluluktur."

Eylemde ESP de destek verdi. Kent Meydanı'na gelindiğinde 6 Mayıs eylemi gerçekleştiren Gençlik Muhalefeti ile "Faşizme karşı omuz omuza!" ve "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından Eskişehir Çeşme önüne tekrar yürüyüş yapılarak anma etkinliğine geçildi.

Anma etkinliği Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunda "Güneşe akın var" şiiri okundu. Saygı duruşunun ardından Denizler'i, Türkiye gençlik hareketi ve devrimci mücadelesini, Haziran Direnişi'ni anlatan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon gösteriminin sonunda "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!" sloganı atıldı. Anma devrimci türkü ve marşlardan oluşan müzik dinletisi ile devam etti. Sohbetlerle etkinlik sonlandırıldı.

Bursa

Bursa BDSP gerçekleştirdiği bir söyleşi ile katledilişlerinin 42. yılında Denizler'i andı. İdam sehpasına başları dik, tereddütsüzce yürüyen Denizler'in, devrime inancın ve bağlılığın, bu düzene ve devlete baş eğmemenin sembolü oldukları dile getirildi. '71 devrimci kopuşunun önemi ve '71 devrimci hareketinin önderleri şahsında biçimlenen devrimci kimlik üzerinde duruldu.

'60'lı ve '70'li yıllardaki mücadele dönemlerinin karakterlerine değinilirken, proleter devrimler çağında olduğuna vurgu yapıldı. Denizler'in yolunda ilerlemenin devrimde ve devrimci bir örgütte ısrar etmek anlamına geldiği belirtilerek komünist hareketin, devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf diyalektik bütünlüğünü bünyesinde topladığı söylendi. Söyleşi tartışmalarla sona erdi.

“Denizler’in yolundan devrime yürüyoruz!”

Genç komünistler, ölümlerinin 42. yılında devrimci önder Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ı mezarları başında andı. Karşıyaka Mezarlığı’nda buluşan Ekim Gençliği, Devrimci Liseliler Birliği ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu sancak, flama ve pankartlarıyla Deniz Gezmiş’in mezarına yürüdüler. Anma programı Deniz Gezmiş’in mezarı başında tüm devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Ekim Gençliği adına bir konuşma gerçekleştirildi.

“Devrim tohumu oldular”

Konuşmada, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın 42 yıl önce Türkiye devrimci hareketinde ödenen yeni bir bedel oldukları ifade edildi. Düşmanın karşısında başeğmez ve yenilmez bir tutum sergiledikleri, bu şekilde Türkiye devrim tarihinin umudu ve direnme gücü oldukları ifade edildi. Denizler’in dalgalandırdığı bayrağın, düzeni karşısına alan ve düzenin zora dayalı bir devrimle yıkılması gerektiğini ortaya koyan bir bayrak olduğu, bu bayrağın düzen ve tüm kurumlarının karşısına dikilen devrimin ve sosyalizmin bayrağı olduğu, bu yüzden asıldıkları ifade edildi.

‘60’ların devrimci hareketine önderlik eden Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan Cemgil, Mahir ve İbo’nun kimi zaman bir işçi grevinde, kimi zaman bir toprak eyleminde, kimi zaman ise hiç tanımadıkları insanlar için ölüme giderken görmenin mümkün olduğu ifade edildi. Tercihlerini daima mücadeleyi büyütme üzerine yaptıkları vurgulandı.

2007 1 Mayıs ile başlayan, sonraki yılların 1 Mayıs’ı ve 2009 Tekel direnişi ile devam eden hareketliliğin, Haziran Direnişi ile doruğa ulaştığı, Berkin Elvan ve son 1 Mayıs eylemlerinin ise bu mücadelenin artık daha çetin verileceğini gösterdiği belirtildi. Açıklamaya şöyle devam edildi: “Bir dizi işçi direnişi, fabrika işgalleri bu çetin mücadelenin üretim süreçlerinde de yürütüldüğünü göstermektedir. Yeni Haziranlar’ı işçi sınıfının yaratacağını öngören bizler için bu hiç de şaşırtıcı olmamıştır. Greif, Feniş, Karşı gazetesi vb. birçok direniş düzenin sınırlarını aşmıştır. Bugün Denizler’in devrimci ruhu Greifler’de yaşamaktadır.”

Gençliğin devrimci birliğini kurmanın Denizlerin yolunu parlamentoya çıkarmanın karşısına devrimci alternatif olabilmek olduğu belirtilirken “Denizlere olan devrim sözümüzü tutacağız!” denildi.

“Denizler’in devrimci ruhu Greifler’de”

Ekim Gençliği’nin konuşmasının ardından Greif işçisi Orhan Purhan bir konuşma gerçekleştirdi. Purhan, Denizler’in yolundan giden işçi sınıfının Denizler’i anması gerektiğini vurguladı. Militan bir sınıf hareketi yaratmanın gerekliliğine vurgu yapan Purhan, fabrikalarda örgütlenerek yeni Greifler yaratmak gerektiğini ve Denizler’in uğruna öldükleri davanın bu şekilde hayat bulacağını ifade etti. Purhan “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganıyla konuşmasını

sonlandırdı.

Orhan Purhan’ın konuşmasının ardından sloganlarla Mahir Çayan’ın mezarına gidildi ve burada da bir anma gerçekleştirildi. Burada Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu devrimci marşlarla bir dinleti sundu. Ardından saygı duruşu gerçekleştirildi. Mahirler’in, Denizler’in idamlarını engellemek için gerçekleştirdikleri eylem sırasında şehit oldukları belirtildi. Tarihe devrimci dayanışmanın bir simgesi olarak kazındığı ifade edildi. Sonra tekrar kortej oluşturularak mezarlık kapısına kadar atılan coşkulu sloganlarla anma sonlandırıldı.

Ayrıca Ekim Gençliği, saat 20.00’de Tuzluca Mahallesi’nde gerçekleştirdiği eylemle emekçilere hesap sorma çağrısı yaptı.

Eylemden notlar:

* Kortejin en önünde Marx, Engels, Lenin, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kapakkaya, Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli ve Alaattin Karadağ sancakları yer aldı.

* Ekim Gençliği “Denizlerin yolundan devrime, sosyalizme!” pankartıyla eyleme katılırken Ekim Gençliği flamaları da kullandı.

* Devrimci Liseliler Birliği de eyleme flamaları ve coşkulu sloganlarıyla katıldı.

* Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu üç fidanın resimlerinin olduğu “Kavgamızda yaşıyorlar!” pankartıyla ve flamalarıyla eyleme katıldı.

* Kortej, anmada diğer ziyaretçilerin içinde kızıl görselliğiyle göz doldurdu.

6 Mayıs 2014 | Ankara

6 Mayıs 2014 | Ankara

Denizler eylemlerle anıldı

Ölümlerinin 42. yılında Denizler birçok ilde yapılan eylemlerle anıldı. Devrimci önderlerin bıraktığı mirasın halen yaşadığını birkez daha ortaya koyan anmalarda, binlerce kişi devrime ve önderlere olan bağlılıklarını haykırdılar, mücadele sözü verdiler.

İstanbul

İstanbul'da anmaların merkezi Dolmabahçe oldu. İlk olarak '68'liler Vakfı'nın düzenlediği anma gerçekleşti. Anmada denize karanfiller atıldı.

Ardından '78'liler Vakfı'nın düzenlediği anma başladı. Anmada "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!" şiarlı ozalit açıldı. Vakıf başkanı Celalettin Can'ın anma sırasında okuduğu basın açıklamasında Denizler'in devlet tarafından katledildiği belirtildi. Can, onların masal öznesi olarak gösterilmeye çalışılarak devrimci kimliklerinin ve duruşlarının içinin boşaltılmak istendiğini ifade etti. '68 kuşağının faşizme ve emperyalizme karşı başkaldıran bir kuşak olduğunu söyleyen Can, egemen sınıfların Denizler şahsında toplumun geleceğini yok etmek istediğini belirtti. Eyleme Emekçi Hareket Partisi, Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) İstanbul 3 No'lu Şube, İşçi Kardeşliği Partisi, Karşı Sanat Çalışmaları, Kürecikliler Dayanışma ve Kültür Derneği, Türkiye Komünist Partisi 1920, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, Yaşam Ağacı Derneği, Yeşil ve Sol, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) katıldı. İHD de destekçi oldu.

Gençlik Muhalefeti ve EHP Gençliği saat 16.00'da Kabataş İskelesi önünde toplanıp "Denizler'in ve Gezi şehitlerinin yolunda emperyalizmi ve AKP'yi yıkacağız" pankartını açarak sloganlarla yürüyüşe başladı. Dolmabahçe'ye kısa bir mesafe kala yürüyüşe ara verildi. Buradaki yeşillik alana Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan anısına üç fidan dikildi. Marşlar ve sloganlarla tekrar devam eden yürüyüşün ardından Dolmabahçe girişinde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada, Denizler'in mücadelesinin Haziran Direnişi'nde de devam ettiği ifade edilerek 1 Mayıs'ta yaşanan polis terörü kınandı. Haziran Direnişi'nde yitirilenler anılarak, Denizler'in ve onların mücadelesini gençliğin sürdürdüğü ve verilen mücadeleyle emperyalizmin yıkılacağı ifade edilerek açıklama sonlandırıldı.

Öğrenci Kolektifleri de Kabataş'tan Dolmabahçe'ye yürüyerek Denizler'i andı. Dolmabahçe'de saygı duruşuyla başlayan anmada basın açıklamasını Bircan Birol okudu. Denizler'in mücadelesinin devam ettiği belirtilen anma boyunca "Denizler'e sözümüz devrim olacak!", "Mahir, Hüseyin, Ulaş kurtuluşa kadar savaş!" sloganları atıldı. Marşların söylendiği anma 6. Filo'nun denize döküldüğü yerden karanfillerin denize bırakılmasıyla sonlandırıldı.

HDP bileşenleri saat 18.00'de AKM önünde toplandı. "Eşitlik ve özgürlük için mücadeleye devam" pankartı arkasında bileşenler kendi pankart ve flamalarıyla kortejlerini oluşturarak yürüyüşe geçti. DİSK yöneticileri de anmaya katılarak destek verdi.

Denizler'in 6. Filo'yu denize döktüğü

Dolmabahçe'ye kadar devam eden yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Yürüyüş sırasında ayrıca Haziran Direnişi'nde katledilenlerin resimlerinin yer aldığı pankart da taşındı. Dolmabahçe'ye varıldıktan sonra Üç Fidan şahsında yapılan saygı duruşunun ardından ortak basın açıklamasını Emek Gençliği'nden Elif Engin okudu.

Denizler'in idamından bu yana maskelerin değiştiği fakat sistemin özünde bir değişiklik olmadığı belirtilerek katliamcı geleneğin Haziran'da da 8 kişiyi katlettiği ifade edildi. Açıklamanın devamında AKP hükümetinin Kürt sorununda uyguladığı politikalar teşhir edildi. Basın açıklamasının ardından Levent Tüzel bir konuşma yaptı. Denizler'i anan Tüzel, AKP politikalarını eleştirerek mücadelenin sürdüğünü ifade etti. Türkiye Yazarlar Sendikası Başkanı Mustafa Köz de bir konuşma yaparak Denizler'den sonra Haziran Direnişi'nin umut verdiğini ifade etti. Konuşmaların ardından anma sonlandırıldı.

İzmir

DİSK, KESK ve TMMOB tarafından yapılan Denizler anması Konak Belediyesi Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde gerçekleştirildi.

Eylemde "Denizlere çıkar sokaklar! / DİSK, KESK, TMMOB" pankartı açıldı. Anmada ilk önce Denizler şahsında mücadelede şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. Daha sonra basın açıklaması okundu. Ortak hazırlanan basın açıklaması KESK Şube Başkanı

Platformu Dönem Sözcüsü SES Şube Başkanı Rukiye Çakır okudu.

Çakır, Türkiye'nin dört bir yanına kurulan NATO üslerinin yerinde durduğunu hatta patriotlar getirildiğini, AKP iktidarının savaş çıkırtkanlığını arttırdığına vurgu yaptı. Her gün ülkede yeni çocukların öldüğünden, yolsuzlukların ve yoksullukların arttığından bahsederek AKP iktidarının saldırgan politikalarından bahsetti. Kapitalist sistemin var olduğu sürece acıların, katliamların, yolsuzlukların bitmeyeceğine dikkat çekti.

Basın açıklamasının ardından Gündoğdu Meydanı'na yüründü ve buradan denize karanfiller bırakıldı. Karanfillerin denize atılmasının ardından eylem bitirildi. Eyleme HDP bileşenleri, Alınteri, DİP destek verdi.

Gebze

Gençlik Muhalefeti gerçekleştirdiği yürüyüşle Kent Meydanı'na gelerek açıklamasını gerçekleştirdi. "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın!" ozaliti ile gerçekleştirilen eylemde Denizler'in mücadelesini sahiplenme vurgusu yapıldı.

Saat 18:00'da Eski Öğretmen Evi'nin önünden yürüyüşe başlayan Emek Partisi de Eskiçarşı üzerinden Kent Meydanı'na yürüdü. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. EMEP'in eylemine HDP bileşenleri ve ÜİD-Der destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Gebze

Denizler'in mezarlarına binler akın etti...

Denizler katledilişlerinin 42. yıldönümünde mezarları başında anıldı. Üç fidan için çok sayıda kurum Ankara Karşıyaka Mezarlığı'na gelerek yürüyüşlerle Denizler'i unutmadıklarını haykırdı. Tekil olarak da gelişlerin olduğu mezarlığı binler ziyarette bulundu.

Anıları binleri buluşturdu

Karşıyaka Mezarlığı'na sabah saatlerinden itibaren gelişler başladı. Denizler'in mezarları kızıl çiçekler ve Haziran Direnişi'nde katledilenlerin fotoğraflarıyla donatıldı. Mezar kenarlarına sigaralar bırakıldı. Kurum anmaları akşama doğru sona ererken, tekil ziyaretler sürdü. Binlerce insanın ziyaret ederek Denizler'i ve davalarını unutmadığını ifade ettiği anmalarda, kavgaya yeminleri edildi, gözyaşları döküldü, eski günler yadedildi, hatıra fotoğrafları çekildi. Denizler için yapılan anmaların ardından Mahir ve avukatları Halit Çelenk'in mezarları da ziyaret edildi.

İlkini Devrimci Öğrenci Birliği'nin düzenlediği anmaları, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Liseli Genç Umut ve Halkevleri, Dev-Lis ve SDP, Kaldıraç, ESP, Partizan, Alinteri, SYKP, SDH, EMEP, Liseli Solcular, Liseli Direnişçi Gençlik, ÖDP ve Gençlik Muhalefeti, EHP, Devrimci Hareket, BDP, HDP gerçekleştirdi. KESK ve DİSK de temsili bir katılımı mezar ziyareti gerçekleştirdi. CHP, HKP ve ADD de ziyaret edenler arasındaydı.

Ziyaretler özellikle öğlen saatinde yoğunlaşırken, adeta anma için sıra oluştu. Kurumlar geliş sıralarına göre, mezarlık girişinden Denizler'in mezarına kadar olan yol üzerinde uzun bir kortej oluşturdular. Her kurum flamaları ile katıldı. Sabah ilk olarak anma gerçekleştiren DÖB, Denizler'in mezarlarının olduğu sokak girişine Deniz'in resminin olduğu büyük boy bir pankart astı.

Her kurum sloganlarla bekleyiş ve yürüyüşün ardından mezar başında anmalarını gerçekleştirdi. Çok sayıda bekleyenin olmasından kaynaklı anmalar kısa tutuldu. Saygı duruşu ve açıklamayla anma bitirildi. Sadece mezar ziyareti gerçekleştirerek ayrılan

kurumlar oldu. Toplamında canlı ve kitlesel bir 6 Mayıs oldu. Katılım açısından Dev-Lis ve SDP en kitleseli iken, Öğrenci Kolektifleri, Liseli Genç Umut ve Halkevleri'nin birlikte gerçekleştirdiği anma öne çıkanlardı. Ekim Gençliği ise kızıl görselleri ile dikkatleri çekti. Genel olarak oluşan sıkışıklık, sırada bekleyenlerin olması anmaların bir tören havasında geçmesine neden oldu. Fakat anlamlı bir kitlesellikle Denizler'i sahiplenmenin de ortaya çıktığı bir gün oldu. Açıklamalarda ise her kurum kendi politik yaklaşımını sergilediği bir metin ve konuşma ile kendini ifade etti.

Direnışçi işçiler devrimci önderleri unutmadı

Anmalarda en önemli noktalardan biri de direnişçi Greif ve Yatağan işçilerinin katılımı oldu. Öncelikle Yatağan işçileri önlükleri, baretleri ve sloganlarıyla Denizler'in mezarına geldiler. Karanfil bıraktılar, mezar başında fotoğraflar çektiler. Ardından marşlar ve sloganlarla ayrıldılar. Greif işçileri de temsili bir katılımı ziyarete geldiler. Ekim Gençliği anmasına katılan Greif işçileri adına Orhan Purhan söz alarak "Denizler'in yolundan gidiyoruz" dedi. Purhan Denizler'i anmanın da ancak onun yolundan yürüyenler tarafından gerçekleştirilebileceğini ifade etti. Ardından Mahir'in mezarında yapılan anma sonrası sloganlarla mezarlıktan ayrıldılar.

Anmalar sürerken Ankaragücü taraftarları da "Düşse de yolumuz bozkırlara Denizler'e çıkar sokaklar" pankartıyla gelerek ziyarette bulundular. Taraftarlar pankartlarını yol üzerindeki ağaçlara astılar. Çarşı grubu da ziyaret gerçekleştirdi. Denizlerin anmasında Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenler, Berkin Elvan, Hasan Ferit Gedik de unutulmadı. Yürüyüşlerdeki sloganlarda, konuşmalarda anıldılar, resimleri Denizler'in mezarlarında hep vardı. Adeta ziyaretçi akınına uğrayan mezarlar, getirilen karanfillerle kızıl bir örtü ile kaplandı. Sermaye devletine öfkenin kusulduğu, devrim davasına bağlılığın haykırıldığı anmalarda, devrimcilerin ölümlerinin ardından yapılan anmaları bile devrimci dayanışmanın bir örneğine sahne oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://KizilBayrak.com.tr/> Ankara

Vali Mutlu "tarih annelerin acısını silmiyor" dedi

İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, 42 yıl önce idam edilen Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın ölüm yıldönümünde Twitter adresinden mesaj yayınladı. Vali Mutlu'nun attığı tweet şöyle:

"Sağdan soldan, yurt vatan diyen nice evlatlar astık idam sehpalarında. Keşke aldatanları tanıyıp kanmasaydık. Tarih annelerin acısını silmiyor"

Bu sözler, sömür ve zulüm düzeninin valilik makamından 15 yaşındaki Berkin'in, 20 yaşındaki Mehmet Ayvalıtaş'ın öldürülmesine ortak olan İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu'ya ait.

Tarih annelerin acısını silmediği gibi, annelere bu acıları yaşatanları da unutturmayacak. Denizler'in ardından attığı tweet, bu düzenin diğer temsilcileriyle birlikte vebalini taşıdığı suçlardan kendini aklayabileceğini sanan Mutlu'yu da kurtaramayacaktır.

Oğlunun katilini bulamadan yaşama veda eden anne Fadime Ayvalıtaş, "Benim Mehmet'im katilini İstanbul Valisi ilk günden korudu. Vali 'o gece yağmur yağıyordu ve araba kayıp kaza yaptı' demiş. O gece yağmur yoktu. Sadece onlar mı yaşıyor bu İstanbul'da. Sabah gelirken içimde bir ümitle gelmişim, katil tutuklanır diye. Ama Mehmet'im katilini kolladılar. Ben hiçbir yerde böyle bir adalet görmedim" demişti.

Üzerinde yaşadığımız topraklar durmaksızın, Mutlu gibi devlet görevlilerinin doğrudan sorumlusu oldukları katliamlarda devrimci kanıyla sulandı. "Yurt vatan diyen nice evlatlar astınız", infaz ettiniz, işkencehanelerde öldürdünüz, kaçırıp kaybettiniz. Yetmedi Haziran günlerinde gaz kapsülleriyle vurdunuz.

"Keşke aldatanları tanıyıp kanmasaydık" diyor Mutlu. Açlık ve yoksulluk düzeni sürsün diye, ABD emperyalizminin sadık hizmetkârı olmak için her şeyi bilerek ve isteyerek yaptınız.

Şimdi, en unutulmaz günlerimizde aldanmaktan ve kanmaktan bahsediyorlar. "Kadın da olsa, çocuk da olsa" emirlerini kimlerin verdiğini, kimlerin 'polislerine destan yazdığını' çok iyi biliyor bu ülkede anneler.

Devlet erkanının şüphesi olmasın, tarih ne annelerin acısını silecek, ne de cellatları unutturacak.

Greif işçileri 1 Mayıs'ı anlattı...

1 Mayıs'ta en ön saflarda dövüşen Greif işçilerinden 1 Mayıs hakkında görüşlerini aldık.

Coşkun Alsaç: Daha önceki yıllarda Taksim'i yasakladıklarında çeşitli mazeretler öne sürüyorlardı. 'İnşaat var, trafiği engelliyor' şeklinde yalanlarla 1 Mayıs'ta Taksim'i işçilere kapatıyorlardı. Bu sene böyle bir neden de bulamadılar. Neden yasakladıklarının kendileri de adını koymadılar. Çünkü trafik engellenmesi söz konusu değil, inşaat çalışmaları yoktu. Aksine geçen yıllara nazaran genişletilmiş, büyümüş bir alan. Rahatlıkla miting düzenlenebilecek bir alan.

"1 Mayıs irade savaşıdır"

Ama burada yasakçı bir zihniyet var. 1 Mayıs sermaye iktidarı ile işçilerin irade savaşıdır. İşçilerin 'Biz Taksim'de kutlayacağız' diye iradesini göstermesi karşısında, sermaye devleti de kendi iradesini gösterdi. Taksim işçi sınıfının kaniyla canıyla bedel ödediği bir alan. Bizler de işçiler olarak bu irade savaşında yerimizi aldık. Girmeyi başaramadık ancak devlet terörüne karşı direniş gösterdik.

"Seneye de Taksim'e yürüyeceğiz"

- 1 Mayıs günü neler yaşadınız?

- Bizler Greif işçileri olarak DİSK'in yanında pankartımızla yer aldık ve Taksim'e doğru yürüyüşe başladık. Polis engeliyle karşılaştık. Sendikayla polis arasında görüşmeler oldu. Bu görüşmelerden bir sonuç çıkmadı ve yürüyüşe devam ettik. O sırada faşizan bir saldırıyla karşılaştık. Gaz bombaları, kimyasal içerikli tazyikli su ile saldırıya geçtiler. Kitleyi ana caddeden sürdüler. Bunun karşılığında kitle her yeri Taksim alanına çevirdi. "Her yer Taksim her yer direniş!", "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganları ile her sokakta 1 Mayıs yaşatıldı ve her sokaktan Taksim'e gidilmesi yönünde irade gösterildi. Greif işçileri olarak bu mücadele ve irade savaşının içerisinde olduk.

Seneye 1 Mayıs'ta yine aynı iradeyi göstereceğiz. 1 Mayıs işçi sınıfının mücadele günüdür. Taksim işçi sınıfınıdır. İşçi sınıfı 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayana kadar iradesini gösterecektir.

"Taksim'de olmak başlıca haklarımızdan biri"

Emine Bilgili: 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması işçilere yasaklanamaz. Orası biz işçilerindir. Özgürlük ve demokrasi için alanlara çıktık. 1977'de Taksim Meydanı'nda emekçi yoldaşlarımızı öldürdüler. Bu yüzden 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak başlıca haklarımızdan biri... Orada olmalıydık ancak hükümet engelledi.

Ben 1 Mayıs'tan önceki gece DİSK'e geldim. Saat 23.00'e doğru yolların kapatılabileceğini söylediler. Bu bilgiyi alır almaz DİSK'e geldim. İlk önce halaylarımızı çektik. Sonra büyük bir çatışma oldu. Polisler etrafımızı sarmaya başladılar. Kitle geri çekilmek zorunda kaldı.

Greif işçileri olarak en öndeydik. İşçiler korkup kaçmadı. Aksine savaşmayı seçtiler. Benim için çok anlamlıydı ancak gazdan dolayı çok rahatsızlandım.

Biraz da tecrübesizliğimden kaynaklandı. Bu ilk 1 Mayıs'ım oldu.

"Emeğimiz ve haklarımız için..."

Yavuz Baytaş: 1 Mayıs için işçi sınıfının hak etmediği bir yer gösterildi. "1 Mayıs'ı bizim gösterdiğimiz yerde kutlayacaksınız" gibi bir dayatmada bulundular. Daha önceki yıllara bakarsak, kanla, canla alınmış bir yerdir Taksim Meydanı. Devletin gerici zihniyeti yüzünden senelerdir Taksim Meydanı'na gitmemiz engelleniyor. "Çalışma var, inşaat alanı, emekçiler değil marjinaler geliyor" vb. gerekçelerle. Bu tür söylemlerle yine Taksim'e çıkmamız engellendi.

Karşılığında biz de Taksim'e ilerlemeye çalıştık. Ama kolluk kuvvetleri ve onları yönetenler müdahaleye kalktılar. Müdahale sırasında bir arkadaşımız gaz kapsülüyle kulağından yaralandı.

Bizler Greif'te direnişteydik. Greif işçileri olarak greve çıkmıştık. İşyerimizde de bize aynı muameleyi yaptılar. Orada da polis müdahalesiyle dışarıya çıkarıldık. 1 Mayıs'ta da aynı şekilde davrandılar.

"Devlet korkuyor"

Emeğimiz ve haklarımız için oradaydık. Taşeron köleliğine karşı mücadele verdiğimiz için oradaydık. 1 Mayıs'a nöbette olduğumuz DİSK'te hazırlandık. Diğer işçi kardeşlerimizle buradan yürüyüşe geçtik. 1 Mayıs'ın daha iyi geçmesini istedik. Devletin engellemesi olmadan, çelengimizi koymak, sorunlarımızı dile getirmek istedik. Ama devlet korkuyor, "gücümü yitirim" mantığıyla düşünerek, Taksim'e büyük kitlelerin çıkmasını engelliyor. Polis saldırısının başlıca sebebi bu.

"Devlet, polis emperyalizme hizmet ediyor"

Ahmet Mekin Demir: Ben de bir işçiysen ve işçi sınıfının bir parçasıysam, 1 Mayıs benim de bayramımdır. Bu yüzden Türkiye ve bütün dünyada bütün bayramlar nasıl serbestçe ve özgürce kutlanıyorsa, nasıl 29 Ekim, 23 Nisan, Kurban ve Ramazan Bayramları kutlanıyorsa, 1 Mayıs işçi ve emekçilerin bayramıdır. Türkiye'de - <http://www.kizilbayrak.org>

Türkiye'deki hükümet ve polisin kime hizmet ettiğini biliyoruz. Bunlar emperyalist güçlerin tarafında, onlara uşaklık yapıyorlar. Kimse kimseyi kandırmasın. Yok çeteymiş, yok paralel yapıymış... Bunlara inanmıyoruz.

Bundan yıllar önce yaşanan bütün olaylarda suçlu PKK'ye atıyorlardı. Şimdi PKK de ortada yok. Devlet kendi içindeki hesaplaşmaları öne sürüyor. Fethullah Gülen, Tayyip Erdoğan'ın yakın dostuyken, üstüydüken şimdi 1 numaralı düşman oldu. Böyle bir hükümetle karşı karşıyayız. Bu yasakların olması da gayet doğal.

Bu yasaklar biz işçileri yıldıramayacak. Her sene ve bu sene olduğu gibi biz mücadelemizi en iyi şekilde yürütmeye çalıştık.

1 Mayıs günü Greif ordusu ön plandaydı. Ben de bir Greif işçisi olarak eylemin bir parçası oldum. En ön saflarda dostlarımla, yoldaşlarımla en önde mücadele ettik. Mücadelemize devam edeceğiz. Buradan bütün yoldaşlara, bizi yalnız bırakmayan herkese can-ı gönülden teşekkür ediyorum.

"Mücadele devam edecek!"

Emel Özyön: 1 Mayıs'ın yasaklanması beklediğimiz bir durumdu. Geçen sene birçok bahaneyle, çalışmalardan dolayı yasakladılar. Bu sene de örgütlerin olduğunu, bu sebeple sorunların çıkacağını bahane ettiler. Yaşadın asıl nedeninin bunlar olmadığını biliyoruz. Çünkü serbest olduğu zaman hiçbir sorun olmadı. Ne bir ölü, ne bir yaralı oldu. Ne de bir çatışma yaşandı. Amaçları polisi kullanarak işçilerin üzerinde baskı oluşturmak ve insanları sindirmek. Aslolan amaçları bu. Polis müdahalesiyle, gazı ve TOMA'sıyla insanları korkutarak, gözdağı vermeyi amaçladılar.

Biz işçiler ve emekçiler olarak, özelinde Greif direnişçileri olarak bu duruma sessiz kalamazdık. Taksim'e çıkacağımızı söyledik. 1 Mayıs alanı Taksim Meydanı'dır. Onların gösterdiği yer olan Yenikapı ya da Kadıköy değildir. Seneler önce Taksim'de ödenen bedeller, kaybettiğimiz insanlarımız var. Onlarca insanımız Taksim'de katledildi. Bu yüzden 1 Mayıs alanı Taksim'dir.

Bunun için biz Taksim'i zorlayacağımızı söyledik. DİSK'in önünden caddeye çıktık. Aslında Şişli Cami'nin önünden direnişçi işçiler olarak ortak bir kortej oluşturarak yürüyeceğimizi söylemiştik. Ama oraya gitme imkanımız olmadı. Her yeri kapattılar ve yürüyüşümüzü engellediler. Biz de DİSK'in önünden yürüyüşe geçtik.

Yolu kapatmışlardı. Kısa sürede müdahale ettiler. Çok yoğun bir polis ablukası vardı. Neredeyse her sokağı kapatmışlar. Müdahale ile birlikte çatışmalar yaşandı. Vali Mutlu 1 Mayıs'tan önce yoğun bir müdahale olacağını, resmen öldürebileceklerini bile açık açık söyledi. Ama bu tehditler bizleri yıldırmadı. Sloganlarımızda söylediğimiz gibi 'baskılar bizi yıldırılmaz!' 1 Mayıs işçilerin bayramıdır. Bu ülke işçi ve emekçilerindir. Çünkü üreten biziz. Bunlara izin vermeyeceğiz ve her zaman mücadele devam edecek.

Fabrika kapandı-kapanmadıya dair...

Bir kez daha hatırlatalım: Ya haklarımızı vereceksiniz ya da kapatıp gideceksiniz!

Eğer haklarımızı vermez ise sadece Hadımköy fabrikasıyla da kalmayacak, ne yapıp edip diğer fabrikalarında da yeniden örgütleneceğiz ve onlara keyiflerince sömürme olanağı vermeyeceğiz.

Büyük işgal eylemimize karşı kullanılan en önemli malzemelerden birisi fabrikanın kapanması oldu. Greif yönetimi, bu konuyu eylemimizin 30'lu günlerinden itibaren gündeme getirmeye başladı. Eğer dayatmalarını kabul etmez de direnişi sürdürürsek fabrikanın kapatılacağını söylüyorlardı. Dayatmalarını kabul etmedik, haklı taleplerimizde ısrar ettik. 14 Mart günü taşeronlarla fabrikaya yapılan çıkarmalarının bozguna uğramasından sonra "fabrikayı kapattık" dediler. Ama uzunca bir süre bu konuda herhangi bir adım atılmadı, ilgili kuruluşlarda yaptığımız araştırmalarımızda herhangi bir girişime rastlamadık.

Buna rağmen kapattıkları konusunda ısrar gösterdiler ve toplu çıkışlara başladılar. Bunun üzerine onlardan fabrikayı kapattıklarını kanıtlamalarını, kanıtlamaları halinde bir protokol yapılarak kazanılmış haklarımızı vermeleri şartıyla fabrikayı boşaltabileceğimizi dahi söyledik. Ama onlar yeni dayatmalarla bundan kaçındı. Arkasından sonradan değiştirilebileceği ibaresini düşerek, fabrika ile ilgili kapatma kararı alındığı yolunda 1 Mayıs tarihli bir toplu çıkış bildirimini yaptılar.

Bundan hemen sonra ise polis operasyonu ile işgalimiz kırıldı. Gözaltından çıktıktan sonra fabrika önünde direnişe devam ettik. Onlar ise buna karşılık fabrikanın tabelalarını indirdiler ve tırları sokarak fabrika boşalıyor görüntüsü yarattılar. "Görüntü yarattılar" diyoruz çünkü makinaların büyük bölümü hala da fabrikada duruyor. Fabrikadan çıkarılıp diğer fabrikalara taşınan makinalar genel olarak acil işlerin üretimi için gerekli makinalardır.

Bu aşamada yönetimin neler planladığına dair ortada kesin bir bilgi olmamakla birlikte fabrikanın onlar açısından kapatılma ve açılma koşulları bellidir.

Greif yönetimi fabrikayı neden kapatır?

Greif'in Türkiye'de bulunma koşulunu biliyoruz. Bir dünya tekeli olarak Greif, en düşük maliyetle (en başta ucuz işgücü anlamına geliyor bu) üretip rakiplerine karşı en düşük fiyatı vererek en yüksek kâr oranına ulaşmak istiyor. Türkiye her şeyden önce taşeronluğun yaygın ve kurlsız biçimde uygulandığı sudan ucuza işçi bulunulabilen bir ülke olduğu için tercih ediliyor.

İşte bunun için her yabancı tekel gibi sudan ucuza işçi çalıştırma olanağını kaybettiğinde fabrikanın kapısına kilit vurmaktan da kaçınmıyor.

87 gün önce işgal eylemine başladığımızda yönetim kısa sürede direnişimizi kırabileceğini ya da küçük ödünlerle bizi kandırabileceğini sanıyordu. Ancak baktı ki olmuyor, karşısında taşeronluğun bitirilmesinde ve 4 ikramiyede kararlı dirençli bir işçi bölüğü var, o zaman kara kara düşünmeye başladı.

Her şeye rağmen yenilgiyi kabul edebilirdi ama baktı ki, diğer fabrikaların gözü de Hadımköy'ün üzerinde, işte o zaman fabrikayı kapatma silahına

sarıldı. Deyim uygunsa kanserin tüm bedene yayılmasındansa kanserli organı kesip atma yoluna gitti.

Greif yönetimi fabrikayı neden açar?

Ancak hala da fabrikanın kapatıldığı söylene de, ortada öyle değişmez bir karar yok. Çünkü yıllar içerisinde kurulmuş bir entegre tesis olan fabrikayı kapatmanın büyük bir maliyeti var. Bunun için fabrikayı kapatma kararının gerisindeki nedenler bugün ortadan kalksa, Greif yönetimi de anında fabrikayı yeniden faaliyete geçirecektir.

Zaten bugün anlaşıldığı kadarıyla yönetim fabrikayı anında boşaltmak yerine bu nedenlerin, en başta da direnişimizin ortadan kalkmasını beklemektedir. Çünkü sürmekte olan direnişimizden ve fabrikanın kapandığına inanıp tazminatlarını almaya razı olan çok sayıda arkadaşımızın fabrikanın kapanmadığının anlaşılmasıyla göstereceği olası tepkiden korkmaktadırlar.

Öyle ki eğer direnişimiz olmasa ve istedikleri gibi keyiflerince sömürecekleri bir düzen kurabileceklerine inansalar fabrikayı hemen bugün çalıştırırlar.

Öte yandan ise ilgili yasaya göre bir şirket toplu işçi çıkarmaya gittiği takdirde, altı ay geçmeden bu işçilerin yeniden işe alınması zorunludur. Bu

göründüğü kadarıyla zamana oynuyorlar, en azından bir altı ayın geçmesini, suların durulmasını, bu arada da uysal ve istedikleri koşullarda sömürebilecekleri işçiler bulmaya çalışacaklardır.

Ya taleplerimizi kabul edecekler ya da kapatıp gidecekler!

Direnişi sonuna kadar sürdürmeye kararlı olan biz Greif işçileri, fabrikanın yeniden faaliyete geçip geçmeyeceği konusunda papatya falları açacak değiliz. Bazı firdöndüler gibi kölece çalışmaya boyun eğip diz çöküp ağlayacak da değiliz. En başta dediğimiz gibi, ya bu yönetim son derece haklı taleplerimizi karşılayacak ya da fabrikayı kapatıp çekip gidecek!

Şu durumda eğer haklarımızı vermez ise sadece Hadımköy fabrikasıyla da kalmayacak, ne yapıp edip diğer fabrikalarında da yeniden örgütleneceğiz ve onlara keyiflerince sömürme olanağı vermeyeceğiz. Ya iliklerine kadar sömürdükleri işçilere haklarını verecek ya da tüm fabrikalarını kapatıp gidecekler!

Unutmasınlar bu memleket bizim, biz burdayız ve direnmekten-örgütlenmekten-mücadele etmekten asla vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz!

Direnışçi Greif işçileri

8 Mayıs 2014

Görevini yapmayan ve ihanet edenler DERHAL İSTİFA ETMELİDİR!

Direnişçi Greif işçileri 6 Mayıs günü facebook sayfalarında yaptıkları açıklamada görevini yapmayan ve işçilerin davasına ihanet eden sendika patronlarının derhal istifa etmelerini istedi.

Greif işçileri tarafından yapılan açıklama şöyle:

“GÖREVLERİNİ YAPMAYANLARIN VE İHANET EDENLERİN İSTİFASINI İSTİYORUZ!!!!

Yüzlerce Greif işçisi taşeronluğun kaldırılması ve insanca çalışma koşulları için bedel ödemeyi seçip büyük bir direnişe başlarken, en başından itibaren onlara ihanet eden **RİDVAN BUDAK'IN BAŞINDA OLUĞU TEKSTİL SENDİKASI'NIN YÖNETİMİ** istifa etmelidir!!!

DİSK'in son 30 yılının en büyük eylemini gerçekleştiren, yüzlerce üyesi hakları için fabrika işgal eylemi yaparken tek bir eylem yapmayan, sendikanın hiçbir imkanını işçilerin hizmetine sunmayan böylelikle görevlerini ihmal eden- dahası DİSK'in adını da kullanarak Greif işçilerine ihanet eden Budaklar karşısında suskun kalan, böylelikle bu büyük ihanete göz yumarak ortak olan **DİSK YÖNETİM KURULU ÜYELERİ İSTİFA ETMELİDİR!!!**

Greif işçileri DİSK Başkanı olsalardı ne yaparlardı...

Akın: DİSK Başkanı olsaydım giderdim fabrikaya direniş zaferle taçlanıncaya kadar ölümüne yanlarında dururdum.

Bedri: Greif işçilerine tutamayacağım sözü vermezdim.

Oktay: Koltuğumu sarstıkları için sırtımı dönerdim.

Coşkun: Direnişin zaferle sonuçlanması için DİSK ve diğer sendikaların üyelerini seferber etmek için elimden ne geliyorsa onu yapardım. En başta da başkanı olduğum sendikanın üyelerini dayanışma grevine çıkarırdım. İşçilerle aynı havayı solumak için orada olurum, ekmeğimi, suyumunu onlarla paylaşırdım.

Tuğba: Hemen işçileri ziyarete gider, yanlarında olduğumu gösterirdim. Mücadele zaferle taçlanıncaya kadar da yanlarında olurum. İşçiler koltuğumu elimden alacak diye korkmazdım.

Emel: İşçileri örgütler ve sahip çıkardım. Bu grevi büyütmeye çalışırdım. Gerek üyeliklerin olduğu fabrikalarda, gerek sokaklarda dayanışma eylemleri başlatırdım. İşçilerin kazanması yolunda elimden geleni yapardım. Sendika ağalarını, sendikal bürokrasiyi ortalıktan kaldırır, sendikayı işçilerin iradesine bırakırdım. Çünkü işçiler en iyisini üretir.

Uğur: Sonuna kadar işçilerin yanında olurum. Onlar için her yerde eylemler yapardım. İhanet edenlerden hesap sorar, sendikadan atardım. Böyle bir yetkim yoksa bir beysbol sopası bulur, gereğini yapardım. Diğer fabrikalardan destek sağlamak için işçileri genel greve çıkarırdım.

Engin: İşçilerin söz, yetki ve karar haklarına saygı duyar, başlamış oldukları onurlu mücadelede yanlarında olur, sendikanın tüm imkanlarını onlar için seferber ederdim. Bu direnişin başka fabrikalara yayılması için de çağrıda bulunurdum. Başka yerlerde eylem olsa dahi bu bir işgal olduğu için diğer işleri bir yana bırakır gece gündüz onlar için çalışırdım.

Greif işçileri olarak, İşçi Filmleri Festivali'ne katıldık...

Greif işçisi Coşkun Alsaç, İşçi Filmleri Festivali'ndeki tabloyu yazdı...

Etkinlikte bizler de içinde olmakla birlikte direnişte olan; Kumport liman, Punto Deri, Karşı direnişi, Enerji-Sen yöneticisi ve BEDAŞ işçisi, Cerrahpaşa'dan taşeron sağlık işçisi olmak üzere kısa bir konuşma yaptık.

Greif direnişi adına konuşmayı ben gerçekleştirdim. Direnişin başlama amacı ve önemi üzerinde duran ve sendikal bürokrasi gerçeğini ele alan bir konuşma yaptım. Biraz açacak olursak; biz Greif'in onurlu işçileri olarak, insanca bir yaşama yetecek ücret ve taşeron köleliğine karşı bir mücadele başlattık. Aynı zamanda işçi sınıfının fiili meşru mücadelesinin uzun yıllardır gerçekleşmediği bir zamanda, sınıfa kazanmanın yolunu gösteren bir eylem ve direniş gerçeğini gösterdik.

Düşük ücret ve taşeron köleliği biz işçiler için, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları demektir. Bizler Greif işçileri olarak bunun bilincindeydik. Ve bunun sorumluluğu ile mücadelemize leke sürdürmeden direnişimizi sürdürdük ve sürdürmeye de devam ediyoruz. Ama ne yazık ki; sendika bürokrasisi bizim bu mücadelemizi anlayamadı ve kavrayamadı. Sendika ağaları işçi sınıfının çıkarları yerine kendi çıkarları doğrultusunda koltuk kaygısı güderek, onurlu, direnen ayrıca sınıfın çıkarları açısından son derece önemi olan bu direnişe ihanet ettiler. Sendikal bürokrasi, işveren danışmanı ve avukatları, sendikalar masasından polislerle ortak hareket ederek, Greif direnişini sırtından hançerlemiştir. Benim ordaki konuşmam kısa ve öz olarak bu gerçekleri anlatıyordu.

Benim arkamdan kendini BEDAŞ işçisi ve Enerji-Sen yöneticisi diye tanıtan biri ve Cerrahpaşa'dan taşeron sağlık işçisi konuşma yaptı. Sanki oraya benim konuşmama karşılık olarak zorla çıkartılmışcasına ikisi de, “DİSK'in eleştirilmesi doğru değil, bu konfederasyon mücadeleyle kuruldu” diyerek konuşmasını tamamladı. Hele sağlık işçisi arkadaş DİSK'in önlüğünü daha düz giymeyi bile beceremeyen, biz DİSK'in kızıntı olarak...

sanki Greif işçileri DİSK'i karalıyormuş gibi çıkış yaptı.

Oysa ki bu iki arkadaş ne bizim ordaki konuşmamızı anlamış, ne de bizim direnişimizin amacını kavramış değildir. Ben konuşmamda “Greif işçileri olarak Kavel'lerin yolundan ilerledik” dedim. Peki soruyorum size, Türk-İş anlayışına karşı DİSK'i kuran Kaveller'in mücadele ruhu değil miydi? DİSK'i ortaya çıkaran bu mücadele ruhunu temsil eden ve sahiplenilen Greif işçisi değil miydi? Bizler burda DİSK'i değil, DİSK'e ve bağlı sendikalara çöreklenmiş sendika ağalarını ve bürokratlarını eleştiriyoruz. Şu iyi bilinmelidir ki, DİSK'i biz temsil ediyoruz. Biz sendikal bürokrasinin ihanetine uğradığımızda daha direnişimizin ilk günlerinde, isteseydik başka bir sendikaya geçebilirdik. Fakat bu bizim için kolaycı bir tutum olurdu ki yapmadık. Tam tersine DİSK'in mücadelecilik ruhuna leke süren bu sendika ağalarına karşı mücadele verilmesi ve sendikalardan sökülüp atılması gerektiğini düşündük ve mücadele ettik.

Greif direnişini takip eden ve ilgilenen dostlarımız çok iyi biliyor ki, bu mücadele sadece sermayeye karşı değil, aynı zamanda sendikaların başına çöreklenmiş ağalara karşı da verilmiştir. Oysa ki; bizler DİSK'in 47. yılını işgal fabrikamızda kutladık ve sınıf şehitlerini andık. Ve yine hatırlanacağı gibi Greif in Sultanbeyli'de bulunan taşeron fabrikasına yaptığımız uyarı eylemini ve yine Boğaz Köprüsü eylemini, biz DİSK'in önlükleriyle gerçekleştirdik. Üstelik öyle sizin gibi o önlüğü ters de giymedik.

Şu iyi anlaşılmalı ve kavranılmalı ki, Kavel'in de, DİSK'in de mücadele ruhunu ve onurunu Greif işçileri temsil etmektedir.

Greif işçisi ihanete, baskı ve tehditlere karşı başı eğik fabrikayı boşaltmadı. Tam tersinden başı dik elleri kelepçeli onurlu bir şekilde çıkartıldı.

Bizler Greif işçileri olarak sınıfımıza, onurlu bir direniş armağan ediyoruz.

İşgal, grev, direniş!

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Greif işçisi Coşkun Alsaç

Greif Direniş Günlüğü

1 Mayıs'ta işçi sınıfının militan mücadele ruhunu alanlara taşıyan Greif işçileri DİSK Genel Merkezi'nde direnişlerini sürdürmeye devam ediyorlar.

82. gün: İşçiler güne 1 Mayıs'ı değerlendirerek ve basına yansıyan haberleri takip ederek başladılar. 1 Mayıs'ta DİSK Tekstil bürokratlarını aradıklarını ancak ne bu bürokratları ne de sendikanın tek bir flamasını dahi alanda göremediklerini ifade ettiler.

Gün içerisinde tekil olarak ziyarete gelenlerle sohbet eden işçiler akşam saatlerinde Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen İşçi Filmleri Festivali'ne katıldılar.

Festivalde Greif işçileri adına kürsüye Coşkun Alsaç çıktı. "Kavellerin yolunu seçtik" diyen Alsaç, 10 Şubat'tan bugüne gelen direnişten bahsetti. Greif işçilerinin direnişinin sadece patrona karşı olmadığını, sendika bürokrasisine karşı da onurlu mücadelenin sürdürüldüğünü ifade etti. "Emek dostları"nın kendilerini yalnız bıraktığını söyleyen Alsaç, bu süreçte bürokratların maskesini düşürdüklerini ifade etti.

Alsaç konuşmasında son olarak 1 Mayıs'a vurgu yaparak, direnişçi işçiler olarak birlikte hareket ettiklerini faşizme ve sömürüye karşı mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

83. gün: Greif işçileri, gazetecilerin düzenlediği "Dünya Gazetecilere Özgürlük Günü" eylemine katıldılar. Gazeteciler Cemiyeti'nin önünden İstanbul Valiliği önüne kadar yapılan yürüyüşte, dövizleri ve sloganlarıyla basın emekçilerine destek verdiler.

1 Mayıs'ta polisin attığı gaz fişegiyle kulağından yaralanan Engin Yılgin da arkadaşlarının yanına sendikaya geldi. Gün içerisinde tekil ziyaretler devam etti.

84. gün: Greif işçileri bir yandan tekil ziyaretçilerini ağırlamaya devam ederken öğlen saatlerinde de işçilerin bir kısmı Mücadele Birliği'nin Kadıköy'de düzenlediği Denizler anmasına katıldı. Mitingde Greif işçileri adına Coşkun Alsaç konuştu. Alsaç işçi sınıfı adına direndiklerini ifade etti. Sendikal ihanete dikkat çeken Alsaç, kendilerine Denizler'in düşüncelerini rehber aldıklarını, bu düşünceler hayat bulana kadar fabrikalarda kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam edeceklerini söyledi.

Mitingin ardından Greif işçileri sloganlarla Kadıköy Greif İşçileri ile Dayanışma Bürosu'na geçtiler. Burada hep birlikte yemek yiyen ve sohbet eden işçiler akşam sendikaya dönerek diğer arkadaşlarıyla birlikte değerlendirme toplantısı gerçekleştirdiler.

İşçiler akşam saatlerinde Hakları için direnişte olan Karşı gazetesi çalışanlarını işgal ettikleri gazete binasında ziyarete gittiler. Gece yarısına kadar direnişler, örgütlenme ve mücadele süreçleri üzerine, 1 Mayıs gibi birçok konuda sohbetler edildi.

85. gün: Greif işçileri, sabah yaptıkları değerlendirme toplantısının ardından planlarını hayata geçirmek için harekete geçtiler. Bir grup işçi Abbasağa Parkı'na gitti. Ardından bir grup işçi de Karşı gazetesi direnişçilerinin yanına gitti.

Tüm Emek Sen üyeleri, Sosyalist Kamu Emekçileri, Avcılar'dan emekçiler Greif işçilerine ziyaret

gerçekleştirdi. Ayrıca, işgal fabrikasına yönelik polis saldırısında polisler tarafından hedef seçilerek feci şekilde darp edilen BDSP temsilcisi Murat Yıldırım da işçileri ziyaret etti.

Greif işçileri, Karşı gazetesi, Punto ve Tempo işçileriyle ortak mücadeleyi örgütlemek üzere toplantı yaptılar.

86. gün: DİSK binasında nöbeti sürdüren işçiler sabah günlük temizlik işlerini yaptılar, kahvaltı ettiler. Greif işçileri, devrimci önderleri ölüm yıldönümlerinde andılar. İşçiler "Denizler'in yolunda, sınıf kavgasında, işgal, grev, direniş!" şiarlı bir döviz hazırladılar.

İtalya'da RUSG Tren Fabrikası'nı işgal eden işçiler Greif işçilerini ziyaret etti. Kazova işçilerini de ziyaret eden direnişçiler Greif işgali ve şimdiki süreç üzerine bilgi aldılar.

Budakların ihanet takımı, yeni bir mesaj göndererek işçiler için çalıştıkları, fabrikanın açılması ve işçilerin tazminatlarını almaları için çabaladıkları yalanlarını yinelediler. Mesajda şunlar söylendi: "Greif yöneticileri ile yapılan görüşmeler devam etmektedir. Sendikamız fabrikanın tekrar açılıp çalışması ve tazminat alamayan arkadaşların tazminatlarını alabilmeleri konusunda çalışmalarını sürdürmektedir. Gelişmeleri size duyurmaya devam edeceğiz."

İşçiler BDSP'nin Avcılar'da düzenlediği Denizler anmasına katıldılar. Anma programında söz alan Greif işçisi Coşkun Alsaç, onurlu bir yaşam için fabrikalarını işgal ettiklerini ve işçilerin birlik olduğu zaman neler yapabileceklerini gösterdiklerini ifade etti. Alsaç, Denizler'in, İbolar'ın, Mahirler'in, Mazlumlar'ın kavgasını fabrikalara taşıdıklarını ve onların yolundan yürüyeceklerini dile getirdi.

Anma programının sonunda Ahmet Mekin Demir üç yiğit devrimci için kaleme aldığı şiiri okudu.

İşçiler anma programının ardından Avcılar Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'ne gittiler. <https://rantey.org>

Direnişçi Greif işçileri facebook sayfalarında yaptıkları açıklamada görevini yapmayan ve işçilerin davasına ihanet eden sendika patronlarının derhal istifa etmelerini istedi.

87. gün: Greif işçileri Karşı gazetesi ve Feniş işçileriyle birlikte Kumport Limanı işçilerini ziyaret ettiler.

Kumport'tan servislerin çıkışı sırasında direnişçiler sloganlarını haykırdı ve konuşmalar yaptı.

Greif, Feniş ve Karşı gazetesi işçilerinin yanlarında olduğunu söyleyen Liman-İş Örgütlenme Uzmanı Sinan Ceviz, Kumport'ta kirli oyunlar oynandığını genel müdürün taşeron firma kurarak işçileri kadroya alınacakları şeklinde söylemlerle kandırdığını söyledi. "Buraya er ya da geç sendika girecek" diyen Ceviz, iş cinayetlerine karşı sendikada örgütlenmenin önemine vurgu yaptı.

Greif işçileri adına söz alan Orhan Purhan kendilerinin 44 ayrı taşeron firmaya rağmen örgütlenmeyi başardıklarını dile getirdi ve Kumport işçilerinin örgütlenme hakkına dikkat çekti. Purhan örgütlenmenin engellenmesinin insanlık suçu olduğunu, çünkü Kumport işçilerinin ekmeğini kanıyla ve canıyla kazanabildiğini ifade etti.

Feniş işçisi Mehmet Doğan ise patronların kar hırsı yüzünden işçilerin can vermek zorunda olmadığını belirtti. Doğan kendilerinin fabrikayı işgal ederek emeklerini savunduklarını Kumport işçilerinin de haklı mücadelesinin yanında olacaklarını kaydetti.

Karşı direnişçileri adına söz alan Burak Öz işçi güvenliği için sendikalarda örgütlenmenin önemine dikkat çekti ve en temel hakların ancak direnişle elde edilebileceğini ifade etti.

Tempo Çağrı Merkezi'nde işten atılan Sevim Kaya DİAK binasına gelerek Greif işçilerini kendi yapacakları eyleme davet etti.

6 Mayıs günü Denizler'in mezarı başında gerçekleştirilen anmanın ardından genç komünistler gençlik hareketinin ihtiyaçları ve genç komünistlerin görevleri üzerine bir söyleşi gerçekleştirdi. Denizler şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan söyleşinin ana konusunu "Devrimci Gençlik Birliği"nin yaratılması ve bu konuda genç komünistlerin görevleri oluşturdu. Söyleşide ilk olarak, gençlik hareketinin Denizler'den bugüne evrimi üzerine bir sunum yapıldı. Sunumun sonunda gençliğin, devrimci politikalar etrafında birleşmiş bir kitle örgütüne duyduğu ihtiyaç vurgulanarak tartışmalara geçildi. Benzer tartışmaların daha geniş kesimler içerisinde yürütülerek yaz aylarında gerçekleştirilecek Gençlik Kampı'nın planlanması gerektiği belirtilerek söyleşi sona erdi.

Tartışmaların yürütüldüğü soru-cevap bölümünde ise ağırlıklı olarak aşağıdaki başlıklar üzerine tartışmalar yürütüldü.

“DGB’ federasyon mu, siyasetlerin birliği mi?”

Bir katılımcının yukarıdaki sorusu üzerine, *gençliğin devrimci birliğini yaratma politikasının* örgütlü-örgütsüz gençlik kesimlerinin duyduğu ihtiyacın bir sonucu olduğu, bu nedenle yaratılacak birliğin, sınırlı bir “siyasi örgütlerin birliği” olmayacağı, farklı sorunlar üzerinden mücadeleye atılan gençlik kesimlerinin devrimci bir hedefe, kapitalizmin yıkılması hedefine örgütlenmesinde bir araç olacağı belirtildi. Gençliğin devrimci bir kitle örgütüne ihtiyaç duymasının, varolan siyasi kitle örgütlerinin gençliği düzen sınırlarına hapsetmesinden de kaynaklandığı, bu nedenle gençliğin devrimci birliğinin düzen sınırlarına hapsolamayacağı, devrimci çizgide yer alan ve bu doğrultuda birliğin ilkelerini kabul eden tüm örgütlerin bu birliğe girmesinin önünde de bir engel olmayacağı belirtildi.

“Devrimci’ bir örgüt ne kadar kitlesel olabilir?”

Politik ilkeler ve isim açısından “devrimci” bir örgüt, gençliğin bugünkü politik bilinci arasındaki açığa bağlanarak gelen yukarıdaki soru üzerine ise gençliğin mücadele içerisinde bilincini geliştireceği ve ismini “demokrat” koyan ya da demokratik sınırlarda mücadele eden bir örgütün kendi başına devrimci bir eksene oturamayacağı belirtildi. Bugünkü ihtiyacın düzen sınırları içerisinde mücadele veren bir örgüt olmadığı, bu hedefle mücadele eden ilerici örgütlerin olduğu vurgulandı. Kapitalizmin yıkılması sorunuyla yüz yüze bulunduğumuz ve sorunların da birleşik olarak kendisini bu şekilde dayatması, gençliğin

sorunların dönüp dolaşıp emperyalist-kapitalizmin çelişkilerine dayandığı bir tarihsel dönem içerisinde, gençliği düzen sınırlarına hapsetmeyecek, gençliğe düzenin aşılması için örgütlenme zemini yaratacak bir örgüt ihtiyacı vurgulandı. Bu açıdan Greif fabrika komitesinin ve direnişte ileri sürülen taleplerin, farklı partileri destekleyen, geri-ileri bilinçlere sahip heterojen bir işçi grubunu biraraya getirdiği ve onları ortak bir zeminde buluşturduğu örneği verilerek bu örgütün de kitleselliğini zamanla, mücadele içerisinde kazanacağı belirtildi. Amacın sınırlı bir birlik olmadığı, devrimci politikalar ekseninde gençliği taraflaştırmak olduğu, buna uygun örgütsel zeminin de DGB olacağı belirtildi.

“DGB’nin ‘esnek’liği ne olacak?”

“Kitleselleşme” sorusuna paralel olarak gelen yukarıdaki soruya dair ise birliğin esnekliğinin Greif örneğinden anlaşılabilirliği belirtilmiş oldu. Birliğin hedefinin, farklı düşüncelerden de olsa *belli bir sorun* ekseninde birleşen gençleri, devrimci bir mücadeleye, kapitalizmin yıkılması hedefine yöneltmek olacağı belirtildi. Bu açıdan, örgütün, genel olarak *farklı düşüncelere sahip olsalar bile, belli bir sorunda ortak bir mücadele yürüten gençlerin* birleşebileceği esneklikte olacağı vurgulandı. Ayrıca ‘DGB’nin, örgütsel olarak herhangi bir partiye bağlı olmayan, genç komünistlerin içinde politik çalışma yürüttüğü bağımsız bir örgüt olacağına değinildi.

“DGB’den önce komünist gençlik örgütünün kurulması gerekmez mi?”

En uzun tartışmaların yaşandığı yukarıdaki soru üzerine ise, politik kitle örgütü ile komünist gençlik örgütünün birbirine karıştırılmadan düşünülmesi gerektiği, bunun yanında bu ikisinin birbirini geliştiren diyalektik bir ilişki içerisinde olacağına vurgu yapıldı. Bugünkü ‘DGB’ tartışmasının gençlik içerisinde kitlesel devrimci bir taraflaşma yaratma hedefine dayandığı, bunun da komünistlerin gençlik örgütlenmeleri olmadan olamayacağı belirtildi. Bunun yanında, genç komünistlerin, sorunlarıyla birlikte bir faaliyet yürüttüklerine değinildi. Ve genç komünistlerin kendi sorunlarını aşmak için daha sağlam bir irade göstermek zorunda olduğu ama bu sorunları, esas olarak geniş kitleleri devrim mücadelesine kazanma ve örgütlü bir güce dönüştürme hedefini hayata geçirirken aşabileceği vurgulandı. Aksi halde genç komünistlerin sorunlarından bağımsız olarak, devrime gidilen yolda gençlik kitlelerinin düzen sınırları içerisinde ya da örgütsüzlüğe mahkum olacağı belirtildi.

Kapitalist tekellerin birliğine karşı, Avrupa halklarının devrimci birliği!

25 Mayıs 2014 günü Almanya'da AB Parlamentosu için seçimler yapılacak. Bu seçimlere, ilk defa MLPD de katılıyor.

MLPD, AB parlamentosu seçimleri için başlatığı seçim kampanyası çerçevesinde 3 Mayıs Cumartesi günü Stuttgart'da bir miting yaptı. Mitinge MLPD/açık liste birinci sıra adayı Peter Weispfenning konuşmacı olarak katıldı. MLPD MK üyesi olan Peter Weispfenning yaptığı konuşmada, AB'yi ve onun emperyalist politikalarını eleştirerek, 'Berlin'in gerici savaş partilerine karşı MLPD'ye verilen her oy toplumun devrimci temelde değişimine verilen oy olacaktır' diyerek devrimci alternatifin büyütülmesi çağırısı yaptı.

Seçim mitinginde BİR-KAR adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmada Avrupa Birliği'nin kapitalist-emperyalist karakterinin eleştirisi öne çıkarıldı.

BİR-KAR temsilcinin mitingde yaptığı konuşmayı okurlarımıza sunuyoruz...

Sizleri İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) adına selamlıyorum.

Mayıs ayında kapitalist-emperyalist tekellerinin AB'nin parlamentosu için seçimler yapılacak.

Burjuva devletlerin parlamentoları gibi, AB parlamentosu da, kapitalist tekellerin demokrasi tiyatrolarının basit bir aletidir.

Biliyoruz ki, AB'de de önemli kararlar kulislerde kararlaştırılıyor. Hiç kuşkusuz alınan bu gerici, emek düşmanı, emperyalist savaş ve soygun kararları parlamentolardan geçirilerken, onlara 'demokratik' bir maske geçirmeyi ihmal etmiyorlar.

NATO dünyamızı büyük bir savaşa, emperyalist yağma ve talan savaşlarına sürüklüyor. Afrika'dan Asya'ya ve Avrupa'ya kadar uzanan emperyalist yağma savaşlarında, AB'nin büyük emperyalist devletleri de yer almışlardır.

Başta Alman, İngiliz ve Fransız tekelleri olmak üzere, AB bütün kurumlarıyla, her daim bu haksız savaşların tarafı olmuştur.

Bütün dünyanın gözleri önünde parçalanarak emperyalist yağma ve hakimiyet savaş alanı haline getirilen Ukrayna, AB'nin gerici ve emperyalist karakterini açığa çıkartan somut bir örnektir.

ABD ve Alman emperyalizmi ve emperyalist savaş makinesi NATO, bu ülkenin parçalanmasının birinci dereceden sorumlusudurlar. ABD ve AB'nin emperyalist politikaları dünyamızı yeni bir yıkımın eşğine hızla sürüklüyor. Onlarsa, bizlere hedef olarak Rus emperyalizmini gösteriyorlar.

Ukrayna'da faşist çeteleri işbaşına getirenler de yine bu emperyalist haydutlardır.

Onlar, Afganistan'ın yağmalanmasının, Irak'ın bir savaş alanı haline getirilmesinin, Libya'nın siyasal haritadan silinmesinin, Suriye'nin yıkıntıya sürüklenmesinin, Mali'de akan kanların, daha on beş yıl önce parçaladıkları Yugoslavya'nın, kısacası, bugüne dek işlenen tüm savaş suçlarının sorumlusudurlar.

AB; kapitalist-emperyalist tekellerin gerici, barış karşıtı, sermayenin sınırsız dolaşımına özgürlük

sağlayan gerici bir birliktir.

Bu o kadar açıktır ki, bu haydutlar Avrupa'da yükselen işçi ve halk hareketlerine karşı, gerektiğinde AB'nin sınırlarını geçişe kapatmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Sınırları tam bir polis ablukasına alıyorlar.

Tekellerin Avrupası'nda olduğu gibi, Almanya'da da zenginlikler arttıkça işçilerin ve çalışanların payına düşen sefalet de büyüyor.

Avrupa Birliği bir yanıla tekniğin geliştiği, sermayenin temerküzünün yoğunlaştığı bölgedir. Bu durumun kaçınılmaz devamı olarak, karşı kutupta yoksulluk ve giderek açlık da yoğunlaşıyor.

Kapitalist sistem insanlığı ve doğayı yeni bir yıkıma başbaşa bırakıyor, bırakacaktır.

Avrupa'da, bir merkezden düğmeye basılmış gibi azgınca kışkırtılan Rus karşıtı milliyetçi-faşist propagandayla işçileri ve gençleri kendi emperyalist amaçlarının ve savaşlarının nesnesi yapmak istiyorlar.

Kapitalist tekellerin gerici birliği olan Avrupa Birliği'nin, büyük emperyalist devletler dışında kalan küçük ekonomilere sahip olan ülkeler için bir yıkım demek olduğunu, yine yakın dönemin deneylerinden biliyoruz.

Yunanistan, Portekiz, İspanya, İtalya, Kıbrıs, Saraybosna, Slovenya, Bulgaristan gibi ülkelerde yaşanan ekonomik, sosyal ve kültürel yıkımların arkasında bu emperyalist birlik ve onların soygun politikaları vardır.

Sürdürülen emperyalist işgal savaşlarının kaçınılmaz sonucu olarak yüz milyonlarca insan yaşadıkları toprakları terk ederek, ölüm yolculuğuna çıkıyor. ABD, NATO, İngiltere, Almanya, İspanya, Yunanistan

sınırlarında terk edilmiş, soğuktan donarak ölü bulunan çocuk ve kadın cesetlerinin arkasında da kapitalist sermaye vardır.

AB'nin insanlığa ve doğaya karşı işlediği suçlar katlanarak artıyor. AB, kapitalist-emperyalist tekellerin birliği olarak kaldıkça da bu suçlar ve devletlerin eliyle işlenen cinayetler artarak devam edecektir.

MLPD, AB parlamentosu seçimlerine, kapitalist tekellerin Avrupası'na karşı işçilerin ve halkların devrimci Avrupası'nı yaratma programıyla katılıyor. Seçimlerde, kapitalist düzene karşı devrimi ve sosyalizmi alternatif olarak ileri süreceğini dile getiriyor. Bu nedendir ki, seçimlerde MLPD'yi destekliyoruz.

Emperyalist tekellerin insanlığa ve doğaya karşı işlediği suçları ancak ve ancak dünya işçilerinin ve emekçi halklarının devrimci birliğini kurarak ve enternasyonal mücadele bayrağını yükselterek önleyebileceğimize inanıyoruz.

BİR-KAR olarak yerli ve göçmen tüm uluslardan işçileri, emekçileri ve gençleri, devrimin ve sosyalizmin sesini yükseltmeye, sömürünün, baskının, işsizlik ve yoksulluğun, eşitsizliğin ve savaşların olmadığı, her kesin bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşadığı bir Avrupa için mücadeleye çağırıyoruz.

Kahrolsun kapitalizm!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu
(BİR-KAR)

Sağcı-faşist koalisyon Ukrayna'yı iç savaşa sürüklüyor

ABD-AB emperyalistlerinin sevk ve idare ettiği Ukrayna'daki sağcı-faşist koalisyon, ülkenin güney ve doğu kentlerinde katliamlara başladı. Kentleri ele geçirmek için hem karadan hem havadan askeri saldırı başlatan Kiev'deki kukla yönetim, bu kentlerde yaşayan halkın direnişiyle karşılaştı. Faşist çetelerin olası saldırılarına karşı silahlanan "Halk Savunma Komiteleri" (HSK), kentlerini savunmak için direniyorlar.

Güney ve doğu kentleri, batılı emperyalistlerin güdümündeki darbeci yönetimi tanımayı reddetmiş ve oluşturdukları komitelerle, kentlerini yönetmeye başlamışlardı. Darbe ile Kiev'de yönetime gelen sağcı-faşist koalisyon, şimdi silah zoruyla bu kentlerde otorite sağlamaya çalışıyor.

Kentleri ele geçirmek için askeri saldırıyla yetinmeyen Kiev'deki kukla yönetim, faşist çeteleri de meydana sürdü. Son günlerde hem Ukrayna ordusunun askerleri hem faşist çeteler katliama giriştiler. Sağcı-faşist koalisyonun başlattığı bu saldırı, Ukrayna krizini tetikleyen batılı emperyalistlerin çatışmaları kışkırtmaya devam ettiklerini birkez daha kanıtladı.

Odessa'da vahşi kıyım

Kiev'deki kukla yönetimin Kramatorsk, Sloviansk, Odesa, Donetsk, Luhansk ile diğer doğu ve güney kentlerini silah zoruyla ele geçirmek için başlattığı saldırı, Ukrayna krizinin kanlı safhasını açmış görünüyor. Saldırıda tanklar, zırhlı araçlar, helikopterler kullanan kukla yönetim, faşist çeteleri de provokatif saldırılar için seferber etti.

Polonya ve baltık cumhuriyetlerinden devşirilen faşistlerin de içinde yer aldığı bu çeteler, Nazi SS'lerinin kuruluş yıldönümünü kutlama küstahlığında bulunarak gerilimi tırmandırmayı hızlandırdılar. Kukla yönetimi tanımayan bu kentlere sevk edilen faşist çeteler, birçok provokasyon gerçekleştirip cinayet işlemeye başladılar. Kendi geleceklerini belirlemek için referandum yapılmasını telap eden bu kentlerdeki halkın oluşturduğu HSK'lar öncülüğünde kitle gösterileri gerçekleştirildi ve pekçok kez faşist çetelerle çatışmalar yaşandı.

Odessa'daki çatışma esnasında sendika binasına sığınan kukla yönetim karşıtları, Sivas Madımak'ta olduğu gibi, faşist çetelerin binayı kundaklaması sonucu katledildi. 38 kişinin yaşamını yitirdiği, 80'i aşkın kişinin yaralandığı kundaklama olayı, kukla yönetim ve batılı emperyalistler tarafından desteklenen faşist çetelerin, Ukrayna'da iç savaşın fitilini ateşlemekten kaçınmayacaklarını gözler önüne serdi.

Yeni Nazi olduklarını ilan eden, Hitler'in SS'lerinin kuruluş yıldönümünü kutlayan, vahşi katliamlar yapmaktan çekinmeyen faşist çeteler, batılı emperyalistlerin Ukrayna'daki "gözdeleri" durumundadır.

Ordu sivilleri katlediyor

Doğu ve güney kentlerine karşı askeri saldırı başlatan Kiev'deki sağcı-faşist koalisyon, HSK'ların direnişiyle karşılaştı. Saldırının başlatıldığı gün üç helikopteri düşüren HSK'lar, kentlerini savunmak için savaşıacaklarını ilan ettiler.

HSK'lar Ukrayna ordusunun saldırısına direnirken, sivil halk ise, (Rusya'da 1917 Şubat Devrimi ve sonrası aylarda yaşananlara benzer bir şekilde) yollara düşerek, askerleri saldırıdan vazgeçirmeye çalıştılar. Ancak saldırıyı durdurmak için askerleri ikna etmeye çalışan sivil halk, kurşunlarla karşılaştı. Kitleyi tarayan askerler ve onlar arasında bulunan faşist çeteler, on kişiyi, çoğunu sırtından vurarak katlettiler, 40'ı aşkın kişiyi de yaraladılar.

Peş peşe yaşanan iki vahşi katliamın doğu ve güney kentlerindeki gerilimi tırmandırmasına rağmen, Kiev'deki kukla yönetimin şefleri, askeri saldırının devam edeceğini ilan ederek, yangına körükle gidiyorlar.

Batı medyası faşist çetelerin suç ortağı

ABD-AB emperyalistlerinin Ukrayna krizini tetikledikleri geçen Kasım ayından bu yana batı medyası, gerici kışkırtıcılığın borazanlığını yapıyor. Yani batılıların Rusya'nın "yumuşak" karnı saydıkları Ukrayna'yı hedef alan emperyalist müdahalenin medya ayağı da, önden hazırlıklıydı. Zira ilk günden bu yana, kaba bir Rus düşmanlığı ve sağcı-faşist koalisyonun sözcülüğünü yapıyor bu medya.

Son iki katliam örneğinde de durum değişmedi. Katliamı örtmeye çalışan BBC ve diğer batılı haber ajansları, kundaklamayı, "binanın yanması sonucu çok sayıda Rus yanlısı öldü" şeklinde sunarken, diğer katliamı da "orduyla çatışmaya giren çok sayıda Rus yanlısı öldürüldü" şeklinde duyurdular.

Oysa kundaklama olayı kameralar önünde yaşandı. Diğer olayda öldürülen siviller ise silahsızdı ve çoğunluğu sırtından kurşunlandı. Kuşku yok ki, olayların mahiyetini en iyi bilenler, batılı emperyalistler ve onların medyasıdır. Hal böyleyken batı medyasının Ukrayna ordusu ve faşist çetelerin katliamlarına kılıf uydurmaya çalışması, suç ortaklığından başka bir şey değildir.

Rusya iç savaş tehlikesine dikkat çekiyor

Kukla yönetimin askeri saldırısı, batılı emperyalistlerin Rusya'ya karşı yaptırımları genişleteceklerini açıklamalarının ardından başlatıldı. Kiev'deki kukla yönetimin emperyalist efendilerinden emir almadan böyle bir saldırı başlatması imkansızdır. Dolayısıyla saldırı, yaptırımların devamıdır.

Hem yaptırımlara hem askeri saldırıya sert tepki gösteren Rusya'da, www.dunya.org ve www.kizilbayrak.org gibi sitesinde de, "Rusya iç savaş tehlikesine dikkat çekiyor" başlıklı bir haber yayımlandı.

yaptırımların, uygulayanların çıkarlarına da zarar vereceğini ilan etti.

Askeri saldırı ve ardından yapılan katliamları da sert bir dille kınayan Moskova, Kiev'deki kukla yönetimi saldırıyı durdurması ve ordu güçleri ile faşist çeteleri geri çekmesi konusunda uyardı. ABD ve AB şeflerine de, "Kiev'deki kuklalarınızı durdurun" çağrısı yapan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, sorunu BM Güvenlik Konseyi'nin gündemine de taşıdı.

ABD emperyalizmi ile destekçileri, konunun Güvenlik Konseyi'nde görüşülmesini engellediler. Kiev'deki sağcı-faşist koalisyonun sözcüleri ise, askeri saldırının devam edeceğini ilan ettiler.

Halen soruna doğrudan müdahale etmekten kaçınan Rusya, ABD, AB ve onların güdümündeki kukla yönetimin Ukrayna krizini çözmek yerine derinleştirdiği, bunun ise ülkeyi iç savaş riskiyle karşı karşıya bıraktığı konusunda uyardı. Krizin ancak Ukraynalı güçlerin geniş katılımıyla düzenlenen bir konferans ve siyasal uzlaşma ile çözülebileceğini belirten Rus yetkililer, aksi halde iç savaş önleminin çok zor olacağı konusunda uyarıyorlar.

Önümüzdeki dönemde Ukrayna'da çatışmaların daha da şiddetlenmesi olasıdır. Doğu ve güney kentleri halkının kukla yönetimi meşru kabul etmesi mümkün görünmüyor. Kukla yönetim ise, batılı efendileri emir vermezse saldırıyı sürdürecektir. Askeri saldırıyı Rusya'ya baskı yapmak için gündeme getiren batılı emperyalistler ise, belli ki, kan dökülmesinden rahatsız değiller. Görünen o ki, bu koşullarda çatışmalar, ancak Ukrayna askerleri ile faşist çetelerin doğu ve güney kentlerinden çekilmeleriyle mümkün olabilir.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'ndan çocuk istismarına "etkin çözüm":

“Çocuklarınıza çığlık atmayı öğretin”

Çocuk ölümlerinin sıklıkla gündeme gelmesiyle birlikte geçtiğimiz günlerde Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam açıklama yaptı ve şunu söyledi: “Çocuklarınıza çığlık atmayı öğretin.” Böylece AKP iktidarının toplumsal sorunlara karşı ürettiği “etkin çözüm yöntemleri”ne bir yenisi daha eklendi. Ayrıca Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı İslam, çocuk istismarına karşı yeni yasal düzenlemelerin yapıldığının da müjdesini verdi ve şöyle dedi:

“Cinsel istismar ve saldırı suçlarıyla ilgili cezaları yeniden düzenleyen bir tasarı var. Adalet Bakanlığı geçtiğimiz dönemde bu teklifi kendi gündemine aldı. Şimdi bu taslağın meclis gündemine inmesi için bir kararlılık gösteriyoruz. Bu kanunda çocuklara ve yetişkinlere karşı işlenen cinsel suçların ceza oranlarını nisbi olarak arttırıyor bu tasarı.”

Her ne kadar bakan İslam yeni yasal düzenlemelerin müjdesini verse de kadınların-kız çocuklarının tecavüzcüsüyle evlendirilmesi, “haksız tahrik” ve “iyi hal” indirimi uygulamaları ile kadın cinayetlerinin cezasız kalması gibi durumlar artık sıradanlaşmışken birkaç yasa değişikliği ile bu sorunun çözülemeyeceği ortadadır.

Göstermelik yasal düzenlemeler ve alınan sözde önlemlerin yetersizliğinin her açığa çıktığı durumda ise düzenin yardımına başbakan, bakanlar ve başka yetkili (!) kişilerce yapılan açıklamalar koşmaktadır. Bu aşamada kadınlara yapılan önerilerin en günceli “üç çocuk yapıp evde oturmaları”dır. Uyuşturucu ve kötü alışkanlıkların yaygınlaşması ile ilgili Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç’ın geçtiğimiz günlerde yaptığı gençlik dizilerini sorumlu ilan eden açıklama da bu durumun en güncel örneklerindendir. “Herkes bilmeli sigara içme yaşı küçüldü, alkol içme yaşı küçüldü. Uyuşturucuya başlama yaşı küçüldü” diyen Arınç, sorunun en önemli muhataplarından biri olarak

gençlik dizilerini göstermiş ve şöyle demişti:

“Pek çok televizyonda gençlik dizi furyası başladı. Yani liseli gençlere yönelik diziler. Okul sıralarında öğretmenlere karşı hitapları, arkadaşlarıyla ilişkileri, kız yüzünden kavga etmeleri, genç yaşta bazı özentilere gitmeleri, lüks hayat özelemleri, anne balarıyla olan ilişkileri o kadar büyük dejenerasyon halinde topluma naklediliyor ki ben Türkiye’nin yaşadığı bu sosyal bunalımda bu tür dizileri eğer eğitici ve öğretici olmuyorsa çok büyük payının olduğuna inanıyorum”

Sorunun gerçek kaynağını görmezden gelen bu tür açıklamaları yapan zihniyet çocuk istismarına karşı da “çığlık atmayı” geliştirmiştir.

Çocukların mücadele çığlıkları sizin sonunuz olacak!

Çocuk istismarına karşı geliştirilen bu etkin (!) yöntemin ise ne kadar geçerli olduğu 1 Mayıs’ta yaşanan vahşi polis terörü sırasında test edildi. Pek çoğumuzun hafızalarına 1 Mayıs günü biber gazından etkilenen çocukların çığlıkları kazındı. Böylece çocuklarımızı öncelikle sermaye devletinin vahşiliğinden korumamız gerektiği bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Kısacası düzen temsilcileri tarafından yaşadığımız toplumsal sorunların gerçek sebepleri ortaya konmadığı gibi çözüm yöntemleri de ya sözde kalmaktadır, ya da kadınlara önerilen “üç çocuk yapıp evde oturmaları” yönteminde olduğu gibi sorunu daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramamaktadır. Tam da bu sebeple çocuk istismarına karşı atılacak bir çığlık varsa onun da bu çürümüş düzene ve onun temsilcilerine karşı atılması gerekir. Çocukların çığlıkları

Kütahya’da Berkin Elvan eylemine soruşturma

Kütahya Dumlupınar Üniversitesi’nde yaklaşık olarak 120 öğrenciye soruşturma açıldı.

Polis tarafından katledilen Berkin Elvan’ı anma eylemi nedeniyle başlatılan soruşturmaya paralel olarak da polis öğrencileri taciz ediyor. Tek tek sivil polisler tarafından yolda çevrilerek veya yurt odalarına gelinerek “Emniyete kadar gelmeniz gerekmektedir” denilip öğrenciler üzerinde baskı kurulmaya çalışılıyor.

Polis daha da ileri giderek tehditkâr konuşmalar yapıyor, öğrencileri korkutmaya çalışıyor. Üniversiteliler “Sokaklardaki meşruluğumuzun bizler farkındayız ve hiçbir zaman yılmadan mücadelemize devam edeceğiz” diyerek soruşturmalar karşısında geri adım atmayacaklarını ifade ediyor.

Ekim Gençliği / Kütahya

Sincan DLB’den Denizler söyleşisi

Sincan Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Denizler’in mücadelesi üzerine 3 Mayıs’ta bir söyleşi gerçekleştirdi.

1 Mayıs’ın değerlendirilmesinin ardından öncelikle ‘60’lı yıllardaki gençlik ve işçi hareketleri üzerinde duruldu. Ardından ‘68 kuşağının TİP reformizmini ve Milli Demokratik Devrim düşüncesini aştığı ve devrimci hareketi yarattığı üzerinde duruldu. Denizler’in, Mahirler’den ve İbrahimler’den ayrı ele alınamayacağı vurgulandı.

Denizler’den miras kalan düzenin kurumlarını tanımama, onları zor yoluyla devirme, illegal partilere sahip olunması gibi ilkelerin bugün reformist sol yapılarca görmezden gelindiği belirtildi. Kemalistlerin ve reformistlerin Denizler’i istismar ettiği üzerine ve Kemalizm’in içeriğine dair konuşmalar yapıldı.

Verilen aranın ardından ilerleyen günlerde yapılacak eğitim çalışmaları üzerine tartışma yürütüldü. Eğitim çalışmasının Marksizm’in esasları üzerine yapılmasına karar verilerek söyleşi sonlandırıldı.

Oldukça canlı geçen söyleşide örgütlenme üzerine anlamlı sohbetler gerçekleştirildi.

Liselilerin Sesi / Sincan

Hasta mahpuslar için eylemler sürüyor

Ankara ve İstanbul'da 3 Mayıs'ta yapılan eylemlerle hasta mahpusları ölüme iten devlet politikası teşhir edilirken mahpusların serbest bırakılmaları istendi.

Ankara

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnisiyatifi (HMÖİ) gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla hapishanede kalp krizi geçiren ve doktor ya da ambulans olmadığı için hayatını kaybeden Aram Akyüz'ü andı, tüm hasta tutsaklara özgürlük istedi.

Güvenpark'ta gerçekleştirilen basın açıklamasında Aram Akyüz'ün katilinin devlet olduğu teşhir edilirken Erzurum H Tipi Kapalı Hapishanesi'nden gelen bir mektupla yeni bir çılgınlığın yükseldiği ifade edildi. 22 Kasım 2013'te Dersim'de PKK'ye yardım-yataklık iddiasıyla tutuklanan 59 yaşındaki Hüseyin Zeytin'in bağırsak kanseri olduğu, hapishaneye girmesiyle birlikte durumunun hızla kötüleştiği, 160 günde 85 kilodan 70 kiloya düştüğü belirtildi. Doktorların Erzurum'dan Ankara'ya sevk ettiği fakat Adalet Bakanlığı'nın reddettiğinin altı çizildi. "Hüseyin Zeytin'e 'yardım ve yataklık' suçundan fiili 'idam' cezası mı verildi?" diye soran HMÖİ, milletvekilliği YSK tarafından düşürülen ve 5 yıldır tutuklu olan Hatip Dicle'nin kalp rahatsızlığından kaldırıldığı hastaneden tekrar hapishaneye gönderildiğini ifade etti.

Hasta mahpusların serbest bırakılması talebiyle sonlanan eylemde her Cumartesi Güvenpark'ta eylemlerin süreceği belirtildi.

İstanbul

İHD, Galatasaray Meydanı'nda 111. F oturmasını

gerçekleştirerek hasta mahpusların durumuna dikkat çekmeye devam etti.

İHD Cezaevi Komisyonu adına basın açıklamasını Nur Sürer okudu. Devletin bir işkence yöntemi olarak hasta tutsakları yavaş yavaş ölüme terk ettiği belirtilen açıklama hasta mahpus Süreyya Bulut'un sağlık durumu hakkında bilgilendirmeye sürdü.

Bulut'a 2003 yılında "Wernicke Korsakoff Sendromu" tanısı konulduğu ve sol gözünün de kör olmak üzere olduğu belirtildi. Vücudunda kalan şarapnel parçaları nedeniyle de çok fazla ağrı çektiği ifade edildi. Heyetin verdiği "hayati tehlike arz ediyor" yönündeki rapora rağmen serbest bırakılmadığı ve 2013 Kasımı'ndaki başvuru sonucunda Bulut'un gönderildiği Adli Tıp Kurumu'ndan hala yanıt gelmediği aktarıldı.

Açıklamanın devamında hasta tutsaklar; Adem Yüksekdağ, Abdullah Ecevit, Ahmet Tamir, Ali Can Yalçiner, Adem Amaç, Abdurrahman Çokur, Abdulvahap Kavak, Akif İpek, Ali Adıma ve Abdülaziz Özdemir'in sağlık durumları hakkında bilgi verilerek serbest bırakılmaları istendi.

Basın açıklamasının ardından Süreyya Bulut'un kardeşi Semra Kıvrak konuşarak ablasının sağlık durumunun kötüye gittiğini belirtti. Kıvrak, görüşe gittiklerinde ablasının kendilerini uzun süre tanımakta güçlük çektiğini, görüşe arkadaşları tarafından getirildiğini anlatarak serbest bırakılmasını istedi.

Ücretsiz PDF Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul

"Hüsamettin ve Soner'i aramaktan vazgeçmeyeceğiz!"

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 475. haftasında 22 yıldır failleri cezasız kalan Hüsamettin Yaman ve Soner Gül için buluştu.

Galatasaray Meydanı'nda yapılan oturma eyleminde kayıp yakınlarından Abdullah Canan'ın oğlu Yakup Canan, Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız, Hüsamettin Yaman'ın abisi Feyyaz Yaman ve Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl Eren konuşma yaptı.

Kayıp yakınları, yaptıkları konuşmalarda seslerinin duyulmamasına ve aslında belli olan faillerin yıllardır cezasız kalmasına tepki göstererek seslerinin duyulmasını, kayıpların faillerinin cezalandırılmasını istedi.

Bu haftaki basın açıklamasını Mukaddes Şamiloğlu okudu.

Devletin cezasızlık politikasının teşhiriyle başlayan basın açıklamasında Hüsamettin Yaman ve Mehmet Soner Gül için toplanıldığı ifade edilerek süreç özetlendi.

Yaman ve Gül'ün 4 Mayıs 1992 tarihinde Fındıkzade Otobüs Durağı'ndan birlikte gözaltına alındıkları ve tüm girişimlere rağmen gözaltına alındıklarının kabul edilmediği belirtildi. Açıklamanın devamında katillerden Ayhan Çarkın'ın itirafı üzerine ailenin yeniden suç duyurusunda bulunduğu fakat devlet tarafından sürüncemede bırakılan dosyanın daha sonra örgütlü suçlar kapsamında çıkarılarak devlet memuru suçları bürosuna gönderildiği söylendi. Basın açıklaması Yaman ve Gül'ü aramaktan vazgeçilmeyeceği ve kaybedenlerin affedilmeyeceği ifade edilerek sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dersim'de katledilenler anıldı

Dersim'de 76 yıl önce devletin gerçekleştirdiği katliamda yaşamını yitirenler 3 Mayıs'ta Taksim'de eylemle anıldı. Galatasaray Meydanı'nda yapılan eylemde ilk olarak katledilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından eylemi düzenleyen Dersim Pertekliler Derneği, Alibeyköy Dersimliler Derneği, Gebze Dersimliler Derneği, *Dersim Gazetesi*, Özgür Demokratik Alevi Derneği, Kurmeşliler Derneği, Ağuçan Derneği ve Munzur Çevre Derneği adına ortak basın açıklamasını *Dersim Gazetesi*'nden Hüseyin Ayrılmaz okudu.

Dönemin Bakanlar Kurulu kararıyla çıkarılan özel yasa sonucunda Dersim'de gerçekleştirilen soykırımın yıldönümü olduğu belirtilen açıklamada katliamın planlı bir şekilde gerçekleştirildiği ifade edildi. 1937-1938 yıllarında gerçekleştirilen katliamlarda çok sayıda insanın katledildiği belirtilen açıklamada bunun Hitler'den önce gerçekleştirilen bir soykırım olduğu ifade edildi. Açıklamanın devamında Dersim katliamından cesaret alanların; Sivas, Maraş, Çorum, Roboski katliamlarını gerçekleştirdiği söylendi.

"Katledilenlerin ahi yerde kalsın" diye her yıl eylem yapıldığı vurgulandı. Basın açıklamasının ardından konuşan Ferhat Tunç ise Dersimliler'in gerçek anlamda bir özür beklediğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“İhlallere sessiz kalmak da suça ortak olmaktır”

Gündemin yoğun olduğu bir ülkede ardı sıra değişen gündemleri tartışmak, fikir alışverişinde bulunmak, ileriye göre(meye)n demokrasinin olmazsa olmazıdır. Övünerek Avrupa ile yarıştıran ve tanımları da buna göre yapılan zaman zaman sözde restlerin çekildiği bir ülke demokrasisi. Elbette demokrasiyi sadece başka ülkelerin gelişmişlik düzeyine göre şekillendirmek, yorumlamak kendi gerçekliğini gösterirken, ne yazık ki bu gerçeklik medyanın allayıp pullamasıyla iyiye güzele yorumlanmakta ve bu yarışta hakemlik, jüri görevini üstlenmekte.

Çok değil yakın zamanda Gezi’de açığa çıkan demokrasiyle övünenler demokrasinin iyi sınav verdiğini savunanlar var. (Gezi’de açığa çıkan demokrasi başta olmak üzere bizler bu demokrasinin nasıl olduğunu çok iyi bilmekte ve tanımaktayız. Yaşamımızın kesitleri övünülen demokrasinin izdüşümleriyle doludur. Bugün hapishanede olmam da bunun örneğidir. Ama yazının konusu ben olmadığımından bu konuyu geçiyorum.)

Demokrasinin “ileriliğini” savunanların ağızlarına peleseng eyleyenlerin bununla beraber yaratmış oldukları bir bilinç bulanıklığı söz konusudur. Ki bugün yaratılan da tam da bunun ifadesidir. “İleri” söylenen, övünülen, övülen demokrasinin bilinç bulanıklığından başka anlam ifade edilip edilmediğini ezilen milyonların yaşamlarından, yaşam alanlarına yapılan müdahaleden, bu müdahaleye karşı çıkanların karşı karşıya kaldıkları durum örnektir. Doğruların çarpıtıldığı bir basında doğruları halka taşımak yerine yaratılan bilinç bulanıklığına çanak tutup yandaş olmanın pratiğini seve seve kabul etmiştir. Bunun karşısında doğruları halka ulaştırmayı, onları açığa çıkaran yazan çizen ise ilerle(me)yen demokrasinin yöneticileri tarafından hedef durumuna getirilmiştir.

Bugün ilerisiyle övünülen demokrasinin izdüşümünü eğitimden sanata hukuktan basına sağlıktan iletişime kadar yaşamın her alanında tanıklık etmekteyiz. Ancak bir alan var ki gizli kalınmış gizlenilmeye çalışılmıştır. Bu alan “ileri demokrasi” nedir sorusuna öyle güzel bir cevap oluyor ki nasıl bir demokrasiye sahip olduğumuzu neyle övünüldüğünü açıklar bizlere.

Bu alanlar modern olarak topluma sunulan hapishanelerdir. Nasıl ki demokrasinin yarıştırdığı bir ülke demokrasisine sahipsek bu yarışa hapishaneler de dahil edilmekte. Peki bizler modern diye topluma lanse edilen alanları demokrasi merkezleri olan bu alanları ne kadar takip ediyoruz? Bu alanlarda neler yaşanıyor biliyor muyuz? Bakalım modern hapishaneler ne kadar övünç alanları, cazibe merkezleri, modern yaşam alanları...

“Bir ülkedeki demokrasinin nasıl olduğunu görmek ve anlamak için o ülkenin hapishanelerine bakmak yeterli.”

Topluma hoş, güzel mekanlar olarak sunulan seçim mitinglerinde müjdesi verilen güzide yatırım alanları olarak tanımlanan hapishaneler, övünülen, övülen, yarıştıran modern mekanlar... Hangi ülke güzide yatırım alanları olarak hapishaneleri tanımlar o da düşünülecek ayrı mesele... Hapishanelerin övülen, övünülen alanların en başat sorunu “ileriliğini” hasta tutsakların durumu olarak tanımlamak yanlış olmaz.

İçeriği doldurulduğunda hasta tutsakların yaşam koşulları tedavi imkanları göz önüne alındığında bu durum daha iyi algılanır.

Yaşamın her alanında en büyük hak ihlali insan yaşamının gasp edilmesi, ihlal edilmesi, ipotek altına alınmasıdır. Bu ihlallere sessiz kalmak da bu suça ortak olmak demektir.

Hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi, yaptırılmaması, kelepçeli tedaviye zorlanması, hastaneye mahkemeye giderken sözlü ve fiziki işkence, saldırı, ölüme sürüklenmesi, öldürülmek istenmesi. Son 10 yılda ölümüne seyirci kalınan adli tıp raporlarıyla yaşayabilir denilmesine rağmen hapishanelerde katledilen tutsak sayısı 2000-2011 verilerinde 2024 kişi. Türkiye’de idam edilenlerin sayısı karşılaştırdığımızda ölümlerde, katledilmenin sadece isim ve şekil değiştirdiği karşımıza çıkıyor. İdam edilenlerin sayısı 2512. 11 yılda hapishanede ölümüne seyirci kalınan 2024 kişi. İşte ileriye göre(meye)n demokraside insana verilen değer. İşte bu ölümlerin olmasında en başta sorumlu olan kurumlardan birisi de Adli Tıp Kurumu’dur. Hapishanede rahat rahat yaşayabilir (ölebilir), yaşayabilmesinde (ölmesinde) bir sakınca yoktur raporunu veren Adli Tıp. Modern hapishaneler cansız bedenlerde, eriyen hücrelerde tükenen bedenlerde kendini gösteriyor.

TTB ve Adli Tıp Uzmanları Derneği’nin hazırlamış olduğu bir diğer rapora göre 100’ü kanser olmakla beraber 300’ü aşkın hasta tutsak hapishanelerde. Bu sayı her geçen gün artmakta. İşte bugün hapishanedeki hasta tutsaklardan biri de Kandıra F tipi’nde tutsak bulunan Abdullah Kalay’dır. Abdullah Kalay’ın %65 kalp yetmezliği olmasına rağmen, daha önce hapishanede geçirmiş olduğu kalp krizi olmasına rağmen yine hastaneye 1 saat geç götürülmesi hücreden çıkartılırken ayakta yürütülerek çıkartılması, aynı gün tekrar hücreye getirilmesi de işin bir diğer katletme provasıdır. Ölüm oruçlarından kalma hastalıkları da sıralandığında bu tablo daha netliğe kavuşur. Buna rağmen adli tıp hala Abdullah Kalay’ın hapishanede kalmasında bir sakınca yoktur, rahat rahat hapishanenin modernliğinden faydalanabilir denmekte, katledilmek istenmekte... Açıkta cinayet işlenmektedir. Abdullah Kalay’ın yaşam hakkı gasp edilmiştir. Oysa bugün Abdullah Kalay gibi hapishanede kalp krizi geçiren, geçirdiği kalp krizi sonucu ameliyat edilen Ergin Soygun ise ertesi gün gecikilmeden tahliye edilmiştir. Burada bir soruyu sormak yine bir zorunluluk. İleriye göre(meye)n demokrasi övünülen demokrasi bu mudur? Birilerinin ölmemesi için tahliyelerin yapıldığını diğer bir yandan birilerinin yani Abdullah Kalay’ın ölümüne seyirci kalınmakta. Eşit denen demokrasi eşitliği sağlamamakta. Her duyarlı bireyin kendilerine bu soruları sorması ve cevaplaması önemlidir. Doğru cevaplar verilirse Abdullah Kalay ile dayanışma yükseltilir.

İşte Abdullah Kalay nezdinde hasta tutsakların ortak sorunu modern hapishanelerde kılıfına uydurulmuş modern ölüm alanları. Abdullah Kalay’ın durumu nasıl bir demokrasinin olduğunu açıklar. Bu uygulamaya sessiz kalanların kendilerine aydınım, ilericiyim, sanatçıyım, yazarım, gazeteciyim demesi boşunadır. Bizler Uçaklı Zorunlu Askeri Yürüyüşlerde

antidemokratik uygulamalara sessiz kalmaması önemlidir. Bırakalım insanların önüne gelen sıfatları. İnsan olabilmenin gerekliliklerini yerine getirebilmek tüm bu sıfatlardan daha önemlidir. İnsana dair ne varsa onu güzel kılmaya çalıştığınızda bu sıfatlar anlamını bulur. Devrimci tutsak Abdullah Kalay’ın durumuna dikkat çekebilmek insan yaşamına verilen değerdir. Gezi’de gösterilen duyarlılık Abdullah Kalay’ı sahiplenmede gösterilmelidir. Bizler de sizler aracılığıyla bu duruma dikkat çekmek istiyoruz, kamuoyu oluşturmak istiyoruz. Unutmayalım ki hapishane sorunu sadece ilericilerin, devrimcilerin, komünistlerin, günümüz marjinallerinin sorunu değildir. İnsana, doğaya, emeğe dair güzel düşler büyütenin umutlarını diri tutanların sorunudur.

Bu sorun;

- Emeğine, alınterine, geleceğine sahip çıkanların; yani insanlığın sorunudur.

1 - Ürününe, toprağına, ağacına, suyuna, doğasına sahip çıkanların; yani işçilerin, köylülerin, çiftçilerin, doğa ve çevre severlerin,

2 - Eğitimine, sağlığına, ulaşımına, iletişimine sahip çıkanların; yani öğrencilerin, öğretmenlerin, avukatların, doktorların, esnafların, gazetecilerin, memurların,

3 -Bedenim benimdir diyen, bedenine, kimliğine sahip çıkanların ; yani kadınların LGBT’lerin,

4 - Diline, inancına, insanına, kültürüne sahip çıkanların; yani Lazlar’ın, Çerkezler’in, Ermeniler’in, Kürtler’in, Türkler’in, Aleviler’in...

5 - Bir bütün geleceğine sahip çıkanların geleceği emeğiyle, dişleriyle, nasırlı elleriyle insana dair ne varsa onu yaşanılır kılmamanın savunusunu yapanların sorunudur.

Şimdi tüm bunlar için mücadele eden ve tutsak düşen Abdullah Kalay’ı sahiplenmenin onunla dayanışmayı büyütmenin, hasta tutsakların durumuna dikkat çekmenin zamanıdır.

Çalışmalarınızda başarılı diliyorum. Şimdiden göstermiş olduğunuz duyarlılıktan dolayı teşekkürlerimi sunuyorum.

Dirençle-Umutla kalın... Sevgilerle...

Hıdır Yıldız

M Tipi Hapishane E-5 İnebolu / Kastamonu

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/19 * 9 Mayıs 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İsl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19

Güngören / İstanbul

Faşizmin zindanlarında ser verip sır vermeyen devrimci önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı saygıyla anıyoruz...

(...)

Devrimci gençliğin demokratik ve devrimci eylemlerine katıldım ve devrimci düşüncemi geliştirdim. 1967 yılında 9 arkadaşım ile birlikte Çapa Fikir Kulübü'nü kurduk. O dönemde FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun ve TİP'in bir üyesi olarak, onların düzenlediği bütün toplantı, forum, miting ve gösterilere katıldım.

1968 yılında okulun gerici yönetimi tarafından önce muvakkat ve daha sonra da kati olarak uzaklaştırıldım. Buna karşı Danıştay'dan yürütmenin durdurulması kararı almama rağmen okulun faşist idarecileri bu karara uymadı. Benim düşünce yapım, katılmış olduğum eylemler ve gençlik örgütündeki çalışmalarım, okuldan uzaklaştırılmamın başlıca nedenleri olarak gösterildi. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar katıldığım, "NATO'ya Hayır" ve Amerikan 6. filosunu protesto eylemleri, Halk Aşıkları Gecesi düzenlemeye çalışmam, bazı bildirilerin dağıtılması ve işçi yürüyüşlerine katılmam öğrencilik sıfatıma zarar getiren hareketler olarak telakki edilmiştir. Oysa bunlar, yurdunu ve halkını seven herkesin, kendi inancı ve bilinci doğrultusunda sürdürmesi gereken ve kişisel sorumluluğu olan çalışmalardır.

Gelişen zaman içinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti. Bu bir bakıma, ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğal sonucuydu. FKF içinde beliren başlıca iki görüş: Birincisi, FKF yönetiminin öteden beri TİP'in parlamentocu ve reformcu görüşü. İkincisi, milli demokratik devrimi savunan aşamalı devrim tezi. Bu düşünceyi ilk zamanlar Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi, daha sonra da PDA ve İşçi-Köylü de savunmaya çalıştı. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi bazı olumsuz yanlarına rağmen, devrimci kadroların bilincinin ilerlemesine ve devrimci düşüncenin kavranmasına yardımcı oldu. Çünkü TİP ve yönetici kadrosu, devrimci kadrolar, işçiler ve köylüler arasında devrimci düşüncenin, Marksizm-Leninizm'in yayılmasını engelliyorlardı. Ben, TİP'in yöneticilerini, kendilerine sosyalist adını veren reformcu orta burjuva aydınları olarak görüyorum. TİP'in çizgisi de, orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisiydi.

Ben bu ayrılığa MDD'yi (milli demokratik devrim) savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmamakla birlikte, TİP'e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamda eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştı.

Daha sonra 1969 yılında FKF'nin DEV-GENÇ'e dönüştüğü kurultayda, DEV-GENÇ ve Aydınlik Sosyalist Dergi içinde de ayrılık oldu. Ben bu ayrılığa Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü dergi ve gazetesi çevresindeki arkadaşların grubunda yer aldım. Bu dergi ve gazetenin çıkışına, dağıtımına yardımcı olmaya, savunduğumuz görüşleri işçiler, köylüler ve gençlik içerisinde yaymaya çalıştım. Yine bu arada Trakya'daki topraksız köylülerin, ellerinden toprağı jandarma gücüyle gaspetmiş büyük çiftlik sahiplerinin topraklarını işgal etmesi eylemlerine, İstanbul'da Demir Döküm, Sungurlar, Horoz Çivi, Pertrijs, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslaved, Gamak, Singer ve Derby fabrikalarındaki işçilerin haklı grev ve direnişlerine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşüne katıldım ve fırsat buldukça da faşistlerin üniversitelere yaptığı saldırılara karşı savunma mücadelesi veren devrimci gençliğin bu mücadelesine ve diğer demokratik eylemlerine katkıda bulunmaya çalıştım.

Ben buraya kadar anlattığım şeyleri söylemekte bir sakınca görmüyorum. Bütün bunlar, o dönemdeki legal ve kanunen de suç olmayan faaliyetlerdi. Ben de, bir devrimci olarak bu faaliyetler içerisinde yukarıda anlattığım çerçeve içerisinde yer aldım. Bu çalışmalarımı, Marksizm-Leninizm'e inanan bir komünist devrimcinin halkın kurtuluşu için yapması gerekli çalışmalar olduğu kadar, devrimci gençliğin örgütü DEV-GENÇ'in üyesi olan bir devrimci gencin halka ve gençliğe karşı sorumluluğunun gereği olarak da sürdürdüm. Ancak şahsımı ilgilendiren konular ve hakkımdaki isnatları taşıyan hususlardan gayri, gençlik örgütü ve çalıştığım devrimci gruplar içinde başkalarını etkileyebilecek bir beyanda bulunamam. Anlatmış olduğum şeyler, gençlik ve içinde bulunduğum devrimci gruplar saflarında kendi çalışma ve düşüncelerimle ilgili bulunmaktadır. Başkaları hakkında beyanda bulunmayı, kişisel sorumluluk sahamı aşan bir hareket sayarım. Sıkıyönetim ilanına kadar faaliyetlerim bunlardı.

(...)

Benim, bahsettiğiniz TİİKP adlı örgüt ile hiç bir bağıntısı olmayan kişisel nitelikteki faaliyetlerim, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ve Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu saflarına katılmama kadar sürmüştür. Sonradan katıldığım bu örgütlere ne zaman katıldığımı hatırlamıyorum. Ve beni bu örgütlere kimin aldığını söylemeyi de gereksiz buluyorum. TKP/M-L ve ona bağlı TİKKO örgütlerinin kimler tarafından kurulduğunu ve yönetildiğini bilmiyorum. Yalnız bu örgütlerin saflarına katıldığımı, onların illegal üyesi ve tarafı olduğu saklamıyorum ve bu örgütlerin üyesi olmaktan büyük bir kıvanç duyuyorum.

(...)

Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım" dedi. Başka bir diyeceği olmadığını söyledi ve birlikte tutulan işbu ifade zaptı, okunup imzalandı (21 Nisan 1973, TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası, Klasör No 3, Dosya No 1, Sıra No. 4).

(...)

Kaypakkaya'nın savunmasından...

(İbrahim Kaypakkaya/Bütün Yazılar-1, Tufan Yayınları, s.12-17)

